ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΤΟΥ Ε.Σ.Γ.Ε.Κ.

(Εθνικο-Σοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα)

και οι ιδεολογικές θεμελιώδεις έννοιές του

του

ΔΙΠΛ. ΠΟΛ. ΜΗΧ. ΓΚΟΤΦΡΙΝΤ ΦΕΝΤΕΡ

Εθνικοσοσιαλιστική **Βιβλιοθήκη/Τεύχος 1**

Συντάκτης: Γκόττφριντ Φέντερ

Το Πρόγραμμα

του Ε. Σ. Γ. Ε. Κ.

(ΕθνικοΣοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα)

και οι ιδεολογικές θεμελιώδεις έννοιές του

του

Διπλ. Πολ. Μηχ. Γκόττφριντ Φέντερ

Πρόλογος

Το συνέδριο του κόμματος το 1926 στη Βαϊμάρη ζήτησε τη δημοσίευση μιας σειράς ενημερωτικών φυλλαδίων, που θα ασχολούνταν με όλους τους σημαντικούς τομείς ολόκληρης της πολιτικής μας ζωής σε σύντομες, θεμελιώδεις και προγραμματικές πραγματείες. Αυτά τα φυλλάδια πρέπει να δίνουν μια εντελώς ομοιόμορφη και συνεκτική εικόνα για το πώς ο Εθνικοσοσιαλισμός προσεγγίζει τα διάφορα προβλήματα της δημόσιας ζωής μας και πώς σκοπεύει να εξαλείψει τις αδυναμίες και τα λάθη.

Το καθήκον μας είναι λοιπόν να εξετάσουμε διεξοδικά το **«Πώς είναι η κατάσταση»** και κατόπιν να ερευνήσουμε επιστημονικά, το **«Από πού προήλθε;»**, και στη συνέχεια, με δημιουργική έμπνευση, να απαντήσουμε στο μοιραίο ερώτημα, **«Τι θα γίνει τώρα;»**. Να δείξουμε νέες μεθόδους για τη ζωή του κράτους για τη χρηματοδότηση και την οικονομία, αυτό έπρεπε να είναι ο βασικός σκοπός αυτών των φυλλαδίων· με αυτόν τον τρόπο έπρεπε και πρέπει αυτό το έργο να διαφέρει από τα συνηθισμένα συγγράμματα, που, από καθαρά επιστημονικό χαρακτήρα, δεν τολμούν να ξεπεράσουν το αναδρομικό κοσκίνισμα του «ιστορικού», ή να επιτρέψουν σε κάθε γνώμη να έχει το λόγο μπροστά στην «αντικειμενικότητα» και την «πραγματικότητα».

Ο στόχος αυτής της σειράς συγγραμμάτων είναι να ορθώσει σ' αυτό το χάος ένα **«αμετακίνητο βράχο»**, να διαμορφώσει ξεκάθαρα συμπεράσματα που προέκυψαν από εις βάθος μελέτες, προκειμένου να αναδυθεί απ' αυτό μια ενιαία πολιτική βούληση.

Γι' αυτόν τον λόγο είναι προφανές ότι όλα τα γραπτά, με πλήρη ελευθερία, πρέπει να αποκαλύπτουν λεπτομερώς αναλλοίωτα και ακλόνητα τις λίγες βασικές ιδέες του Εθνικοσοσιαλισμού σαφώς και ξεκάθαρα.

Ο Αδόλφος Χίτλερ μου ανέθεσε να δημοσιεύσω τη σειρά των συγγραμμάτων. Αυτά τα φυλλάδια προορίζονται να αποτελέσουν **την επίσημη βιβλιογραφία του κόμματος**.

Στο φετινό συνέδριο του κόμματος, παραδίδω το πρώτο τεύ-

χος «Το πρόγραμμα του NSDAP». Θα ήθελα να εκφράσω τις ιδιαίτερες ευχαριστίες μου στον Αρχηγό Αδόλφο Χίτλερ που εξέτασε το χειρόγραφο.

Μούρναου αμ Στάφελζι, Αύγουστος 1927.

Γκόττφριντ Φέντερ.

1. Επίσημη κομματική διακήρυξη σχετικά τη θέση του NSDAP όσον αφορά τον αγροτικό πληθυσμό και την αγροτική οικονομία

Μόναχο, 6 Μαρτίου 1930.

α. Σημασία του αγροτικού πληθυσμού και της αγροτικής οικονομίας για τον γερμανικό λαό

Ο γερμανικός λαός καλύπτει σημαντικό μέρος της διαβίωσής του εισάγοντας ξένα τρόφιμα. Πριν από τον παγκόσμιο πόλεμο καταφέρναμε να πληρώσουμε για αυτές τις εισαγωγές με τα έσοδα των βιομηχανικών μας εξαγωγών, του εμπορίου μας και τις καταθέσεις του κεφαλαίου μας που επενδύθηκε στο εξωτερικό. Το αποτέλεσμα του παγκοσμίου πολέμου έθεσε τέλος σε αυτήν την δυνατότητα.

Σήμερα πληρώνουμε για τα εισαγόμενα τρόφιμά μας κυρίως με τη βοήθεια ξένων δανείων. Σαν αποτέλεσμα αυτού, ο γερμανικός λαός οδηγείται όλο και βαθύτερα στη δουλεία του χρέους προς τους διεθνείς χρηματοδότες που παρέχουν πιστώσεις. Εάν συνεχιστεί η τρέχουσα κατάσταση, αυτό θα φτωχοποιήσει όλο και περισσότερο τον γερμανικό λαό. Η διακοπή των πιστώσεων και, η συνεχιζόμενη προμήθεια τροφίμων, δηλ. κρεμώντας το καλάθι του ψωμιού ψηλότερα, μπορεί να αναγκάσει τους Γερμανούς προλετάριους να εργαστούν στην υπηρεσία τους για μισθούς πείνας ή να αποσταλούν σε ξένες αποικίες σαν είλωτες.

Η απελευθέρωση από αυτήν τη δουλεία είναι δυνατή μόνο

εάν ο γερμανικός λαός μπορεί ουσιαστικά να τραφεί από τη δική του γη.

Η αύξηση της παραγωγής της εγχώριας γεωργικής οικονομίας έχει γίνει επομένως ζήτημα ζωτικής σημασίας για τον γερμανικό λαό.

Ένας οικονομικά υγιής, εύπορος αγροτικός πληθυσμός έχει επίσης καθοριστική σημασία για τις πωλήσεις της βιομηχανίας μας, οι οποίες θα σχετίζονται όλο και περισσότερο με την εγχώρια αγορά στο μέλλον.

Δεν αναγνωρίζουμε τον αγροτικό πληθυσμό μόνο σαν μια πρωταρχική σημασία του **διατροφικού επιπέδου** για το λαό μας, αλλά βλέπουμε **επίσης τον αγροτικό πληθυσμό σαν τον κύριο φορέα της λαϊκής κληρονομικής υγείας, την πηγή της νεολαίας του έθνους και τη ραχοκοκαλιά της ένοπλης δύναμης.**

Η διατήρηση μιας αποτελεσματικής τάξης αγροτών, επίσης αριθμητικά ισχυρή σε σχέση με τον αυξανόμενο συνολικό αριθμό του πληθυσμού, είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της εθνικοσοσιαλιστικής πολιτικής, ακριβώς επειδή αυτό στοχεύει στην ευημερία του λαού στο σύνολό του, αλλά και στις ερχόμενες γενιές.

β. Η περιφρόνηση της αγροτικής τάξης και η παραμέληση της αγροτικής οικονομίας στο σημερινό γερμανικό κράτος

Περιφρονώντας τη βιολογική και την οικονομική σημασία της αγροτικής τάξης και σε αντίθεση με την ζωτικής σημασίας απαίτηση για αύξηση της γεωργικής παραγωγής, σήμερα απειλείται σοβαρά η διατήρηση μιας οικονομικά υγιούς τάξης αγροτών στο γερμανικό κράτος.

Η γεωργική παραγωγή, η οποία από μόνη της είναι ικανή να αυξηθεί, αποτρέπεται επειδή λείπουν οι απαραίτητοι λειτουργικοί πόροι λόγω του αυξανόμενου χρέους των αγροτών και επειδή δεν υπάρχει κίνητρο για αύξηση της απόδοσης, καθώς η γεωργική εργασία δεν αξίζει πλέον.

Οι αιτίες αυτής της ανεπαρκούς ανταμοιβής (αποδοτικότητα)

της γεωργικής εργασίας εντοπίζονται:

1) Στην ισχύουσα φορολογική πολιτική, η οποία επιβαρύνει αδικαιολόγητα τη γεωργία. Αυτό οφείλεται στις εκτιμήσεις των πολιτικών κομμάτων και επειδή η εβραϊκή παγκόσμια χρηματαγορά, που κυβερνά στην πραγματικότητα στην γερμανική κοινοβουλευτική δημοκρατία, θέλει την καταστροφή της γερμανικής γεωργίας, καθώς αυτό θα έθετε το γερμανικό έθνος, και ιδίως την εργατική τάξη, στο έλεός της.

2) Στον **ανταγωνισμό των ξένων αγροτών**, που παράγουν κάτω από πιο ευνοϊκές συνθήκες, οι οποίοι δεν ελέγχονται επαρκώς από μια **δασμολογική πολιτική** προστασίας για τη γερμανική γεωργία.

3) Στα **απαράδεκτα υψηλά κέρδη**, που πραγματοποιεί το **χονδρικό εμπόριο** των γεωργικών προϊόντων, που υπάρχει μεταξύ παραγωγού και καταναλωτή, το οποίο σήμερα είναι σε μεγάλο βαθμό στα χέρια των Εβραίων.

4) Στις **υπερβολικές τιμές**, που πρέπει να πληρώσει ο αγρότης στις κυρίως εβραϊκές εταιρείες για **τεχνητά λιπάσματα** και **ηλεκτρικό ρεύμα**.

Οι υψηλοί φόροι δεν μπορούν πλέον να καταβάλλονται από το εισόδημα της ανεπαρκούς αμειβόμενης γεωργικής εργασίας. Ο αγρότης είναι αναγκασμένος να εξοφλήσει τα χρέη για τα οποία πρέπει να καταβάλει τοκογλυφικά επιτόκια. Βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στη δουλεία των τόκων και τελικά χάνει το σπίτι και την αυλή από τους κατά κύριο λόγο Εβραίους ιδιοκτήτες του δανειακού κεφαλαίου.

Η γερμανική αγροτική τάξη έχει ξεριζωθεί.

γ. Στο μελλοντικό Ράιχ για το οποίο αγωνιζόμαστε, θα πρέπει να εφαρμόζεται ο γερμανικός νόμος περί γης και να ακολουθείται η γερμανική πολιτική γης

Δεν αναμένεται μια **ριζική βελτίωση** της άσχημης θέσης του αγροτικού πληθυσμού και ανάκαμψη της γεωργικής οικονομίας, για όσο το Γερμανικό Ράιχ κυβερνάται στην πραγματικότητα από τους διεθνείς μεγιστάνες του χρήματος, με τη βοήθεια του

κοινοβουλευτικού-δημοκρατικού συστήματος διακυβέρνησης· γιατί αυτοί θέλουν την καταστροφή των γερμανικών δυνάμεων που βασίζονται στη γη.

Μόνο στο ουσιαστικά διαφορετικό **νέο γερμανικό κράτος** για το οποίο αγωνιζόμαστε, ο αγροτικός πληθυσμός και η αγροτική οικονομία θα βρουν εκείνα τα ανταλλάγματα, που οφείλονται σ' αυτούς λόγω της σημασίας τους σαν στυλοβάτης **ενός αληθινού γερμανικού εθνικού κράτους**.

Σε αυτό το **μελλοντικό Ράιχ**, πρέπει να εφαρμοστεί ο **γερμανικός νόμος για τη γη** και να ακολουθηθεί **η γερμανική πολιτική γης**.

Από αυτό προκύπτουν οι ακόλουθες απαιτήσεις:

1) **Το γερμανικό έδαφος που καταλαμβάνεται και υπερασπίζεται το γερμανικό έθνος πρέπει να είναι στην υπηρεσία ολόκληρου του έθνους, ως τόπος διαμονής και ως μέσο διαβίωσης. Επομένως, ο κάθε ιδιοκτήτης γης πρέπει να την διαχειρίζεται με αυτήν την έννοια**.

2) Μόνο οι Γερμανοί εθνοσύντροφοι επιτρέπεται να κατέχουν γερμανικό έδαφος.

3) **Το ακίνητο που αποκτήθηκε νόμιμα από τους Γερμανούς εθνοσυντρόφους αναγνωρίζεται ως κληρονομική ιδιοκτησία**.

Ωστόσο, αυτό το δικαίωμα ιδιοκτησίας συνδέεται με την υποχρέωση της χρησιμοποίησης της γης προς όφελος του λαού σαν σύνολο.

Η εποπτεία αυτής της υποχρέωσης είναι ευθύνη **ειδικών συνδικαλιστικών δικαστηρίων**, τα οποία απαρτίζονται από εκπροσώπους όλων των συνδικαλιστικών ομάδων του αγροτικού πληθυσμού και από έναν εκπρόσωπο του κράτους.

4) Η γερμανική γη δεν πρέπει να αποτελεί αντικείμενο οικονομικής κερδοσκοπίας και δεν πρέπει να παράσχει ένα μη δεδουλευμένο εισόδημα για τον ιδιοκτήτη της. Στο μέλλον, η γη θα μπορεί να αποκτηθεί μόνο από εκείνους που θέλουν να την καλλιεργήσουν οι ίδιοι.

Ως εκ τούτου, το κράτος έχει το δικαίωμα των προαπαιτήσεων σε κάθε πώληση γης.

Απαγορεύεται η δέσμευση γης σε ιδιώτες δανειστές.

Τα απαραίτητα επιχειρηματικά δάνεια θα χορηγούνται στους αγρότες με ευνοϊκούς όρους από τους αναγνωρισμένους από το κράτος επαγγελματικούς συνεταιρισμούς της ή από το ίδιο το κράτος.

5) Για την χρήση της γερμανικής γης, ο ιδιοκτήτης πρέπει να καταβάλει ένα φόρο στο κράτος με βάση την έκταση και την ποιότητα του ακινήτου. Με αυτόν τον φόρο επί της γης, εξαλείφεται οποιαδήποτε περαιτέρω κρατική φορολογία της γεωργικής γης και των επιχειρήσεων.

6) Όσον αφορά το **μέγεθος των γεωργικών εκμεταλλεύσεων**, δεν μπορεί να υπάρξει σχηματική ρύθμιση.

Ένας μεγάλος αριθμός βιώσιμων μικρών και μεσαίων αγροκτημάτων είναι σημαντικός από την άποψη της δημογραφικής μας πολιτικής.

Παράλληλα αφού η μεγάλη γεωργική εκμετάλλευση εκπληρώνει και τα ειδικά, **απαραίτητα** καθήκοντά της δικαιούται να διατηρήσει και **μια υγιή σχέση** με μεσαίες και μικρότερες επιχειρήσεις.

7) Το δικαίωμα κληρονομιάς στη γη πρέπει να ρυθμίζεται από ένα νόμο περί κληρονομιάς με τέτοιο τρόπο ώστε να αποφεύγεται ο κατακερματισμός της ιδιοκτησίας της γης και η επιβάρυνση της εκμετάλλευσης.

8) Το κράτος έχει το δικαίωμα **απαλλοτρίωσης με αντάλλαγμα την κατάλληλη αποζημίωση**:

α) της γης, που δεν είναι στην κατοχή Γερμανών εθνοσυντρόφων·

β) της γης η οποία – σύμφωνα με την απόφαση του αρμόδιου συνδικαλιστικού δικαστηρίου – δεν χρησιμεύει πλέον για την εξυπηρέτηση του λαού λόγω της ανεύθυνης κακοδιαχείρισης του ιδιοκτήτη της·

γ) τμημάτων των μεγάλων κτημάτων, που δεν καλλιεργούνται από τους ίδιους τους ιδιοκτήτες με σκοπό την εγκατάσταση ανεξάρτητων αγροτών·

δ) της γης, που απαιτείται προς όφελος του πληθυσμού για ειδικούς κρατικούς σκοπούς (π.χ. εγκαταστάσεις εξοπλισμών, εθνική άμυνα).

Η παράνομη (κατά την έννοια της γερμανικής νομοθεσίας) αποκτηθείσα γη μπορεί να απαλλοτριωθεί χωρίς αποζημίωση.

9) Ένας προγραμματισμένος – κάτω από το πρίσμα μια μεγάλης εκτίμησης της πληθυσμιακής πολιτικής – αποικισμός της γης, που έχει καταστεί διαθέσιμη είναι ευθύνη του κράτους.

Η γη πρέπει να κατανεμηθεί στους εποίκους ως κληρονομική ιδιοκτησία υπό συνθήκες που καθιστούν δυνατή την επιβίωσή τους.

Η επιλογή των αιτούντων γίνεται μετά από εξέταση της αστικής και της επαγγελματικής τους καταλληλότητας για να γίνουν έποικοι. Ιδιαίτερη προτίμηση δίνεται στους γιους των γεωργών που δεν έχουν το δικαίωμα να κληρονομήσουν (βλέπε ενότητα 7).

Ο αποικισμός των ανατολικών συνόρων έχει εξαιρετική σημασία. Αυτό όμως δεν μπορεί να επιλυθεί ικανοποιητικά μόνο με τη δημιουργία αγροκτημάτων αγροτών, αλλά μόνο σε σχέση με την ανάπτυξη εύπορων αγροτικών πόλεων σε συνδυασμό με μια ανασύνταξη των βιομηχανικών εγκαταστάσεων. Μόνο αυτό δημιουργεί τις δυνατότητες πώλησης γεγονός που καθιστά τα νεοσύστατα μεσαία και μικρότερα αγροκτήματα βιώσιμα.

Η δημιουργία **μεγάλων χώρων για την διατροφή και την εγκατάσταση** του αυξανόμενου γερμανικού λαού είναι καθήκον της γερμανικής **εξωτερικής πολιτικής**.

δ. Η αγροτική τάξη πρέπει να αναπτυχθεί οικονομικά και πολιτιστικά

Το κράτος έχει το καθήκον να προωθήσει **την οικονομική και πολιτιστική αναβάθμιση της τάξης των αγροτών** σύμφωνα με τη σημασία της για ολόκληρο τον λαό και, κατά συνέπεια, να εξαλείψει μια από τις κύριες αιτίες της αστυφιλίας.

1) Πρώτα απ’ όλα, η τρέχουσα βασανιστική κατάσταση των αγροτών πρέπει να μετριαστεί μέσω **της χαλάρωσης της φορολογικής πολιτικής** και άλλων ειδικών μέτρων. Το περαιτέρω χρέος της αγροτικής οικονομίας πρέπει να σταματήσει με **τη μείωση του επιτοκίου** του δανειακού κεφαλαίου στο επίπεδο της προπολεμικής περιόδου **με νόμο** και με **την άμεση παρέμβαση κατά της τοκογλυφίας**.

2) Το κράτος πρέπει να διασφαλίσει μέσω **της οικονομικής του πολιτικής** ότι η γεωργική παραγωγή θα είναι και πάλι κερδοφόρα.

Η εγχώρια γεωργική παραγωγή πρέπει να προστατεύεται από **δασμούς, κρατικές ρυθμίσεις εισαγωγών και μια στοχευμένη εθνική εκπαίδευση**.

Η **τιμολόγηση** των γεωργικών προϊόντων πρέπει να αποσυρθεί από την χρηματιστηριακή κερδοσκοπία και πρέπει να αποτραπεί η εκμετάλλευση των αγροτών από τους χονδρεμπόρους. Η εξαγορά του χονδρικού εμπορίου γεωργικών προϊόντων από γεωργικούς συνεταιρισμούς πρέπει να προωθηθεί από το κράτος.

Οι **συνδικαλιστικές οργανώσεις του γεωργικού τομέα** έχουν ως στόχο **τη μείωση του κόστους παραγωγής** για τους αγρότες και **την αύξηση της παραγωγής**. (Παροχή γεωργικών μηχανημάτων, λιπασμάτων, σπόρων προς σπορά, αναπαραγωγής βοοειδών σε ευνοϊκές συνθήκες, βελτιώσεις, έλεγχος παρασίτων, δωρεάν γεωργικές συμβουλές και χημική ανάλυση εδάφους κ.λπ.) Κατά την εκπλήρωση αυτών των καθηκόντων, οι συνδικαλιστικές οργανώσεις υποστηρίζονται σε μεγάλο βαθμό από το κράτος. Ειδικότερα, η παρέμβαση του κράτους πρέπει να επιβάλει σημαντική μείωση του κόστους των τεχνητών λιπασμάτων και της ηλεκτρικής ενέργειας.

3) Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις έχουν επίσης την υποχρέωση να ενσωματώσουν σταθερά την επαγγελματική ομάδα **των εργαζομένων στη γεωργία** στη γεωργική επαγγελματική κοινότητα μέσω κοινωνικά δίκαιων συμβάσεων εργασίας. Η εποπτεία και η διαιτησία σε αυτά τα θέματα θα είναι αρμοδιότητα του κράτους.

Ο ικανός αγρότης πρέπει να έχει την **δυνατότητα ανέλιξης** να γίνει έποικος.

Όσο πιο γρήγορα και ριζικά θα είναι σε θέση να πραγματοποιηθεί η απαραίτητη **βελτίωση των συνθηκών στέγασης και των μισθών** των εργαζομένων στη γεωργία τόσο περισσότερο θα βελτιώνεται η κατάσταση της γεωργίας στο σύνολό της. Με την βελτίωση της κατάστασης των εγχώριων αγροτών και με την αποτροπή της αστυφιλίας **η πρόσληψη των ξένων εργατών σε γεωργικές εκμεταλλεύσεις θα είναι περιττή και ως εκ τούτου θα πρέπει να απαγορευθεί στο μέλλον**.

4) Η σπουδαιότητα της τάξης των αγροτών για το έθνος απαιτεί την κρατική και την συνδικαλιστική υποστήριξη για την εξειδικευμένη εκπαίδευση και **την αναζωογόνηση της κουλτούρας των αγροτών**. (Αγροτικές κατοικίες για τους νέους, σχολεία δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης για την γεωργία με εκτεταμένα προνόμια για προικισμένους νέους που ζουν στην επαρχία αλλά **χωρίς μέσα**.)

ε. Οι επαγγελματικές οικονομικές οργανώσεις δεν μπορούν να βοηθήσουν διεξοδικά την αγροτική τάξη, αλλά μόνο το πολιτικό κίνημα του NSDAP για τη γερμανική ελευθερία

Η σημερινή εξαθλίωση των αγροτών είναι μέρος της δυστυχίας ολόκληρου του γερμανικού λαού.

Είναι παράλογο να πιστεύουμε ότι ένα μόνο επάγγελμα μπορεί να αποκλειστεί από το πεπρωμένο της γερμανικής κοινότητας και έγκλημα να υποκινήσει ταραχές μεταξύ των κατοίκων της πόλης και της υπαίθρου, οι οποίοι είναι δεμένοι μεταξύ τους για το καλό ή το κακό.

Η οικονομική προσωρινή βοήθεια στο πλαίσιο του ισχύοντος πολιτικού συστήματος δεν μπορεί να επιφέρει ριζική βελτίωση· γιατί η δυστυχία του γερμανικού λαού βασίζεται στην πολιτική του δουλεία, από την οποία μόνο πολιτικά μέσα μπορούν να τον ελευθερώσουν.

Τα προηγούμενα παλιά κυβερνητικά πολιτικά κόμματα, που έχουν οδηγήσει τον λαό μας στη σκλαβιά δεν μπορούν να είναι οι ηγέτες στο δρόμο προς την απελευθέρωση.

Οι **συνδικαλιστικές οργανώσεις** πρέπει να εκπληρώσουν οικονομικά καθήκοντα στο μελλοντικό μας κράτος και με αυτήν την έννοια μπορούν ήδη να κάνουν προπαρασκευαστικές εργασίες σήμερα, αλλά είναι ακατάλληλες για τον πολιτικό απελευθερωτικό αγώνα, ο οποίος πρέπει πρώτα να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μια νέα οικονομική τάξη· γιατί αυτός ο αγώνας δεν μπορεί να διεξαχθεί από τη πλευρά ενός μόνο επαγγέλματος, αλλά πρέπει να διεξαχθεί από τη πλευρά του λαού σαν σύνολο.

Ο αγώνας της ελευθερίας ενάντια στους καταπιεστές μας και τους υπηρέτες τους μπορεί να διεξαχθεί με επιτυχία μόνο από ένα πολιτικό κίνημα ελευθερίας το οποίο, ενώ εκτιμά πλήρως τη σπουδαιότητα των αγροτών και της αγροτικής οικονομίας για το σύνολο του λαού, ενώνει τους Γερμανούς που έχουν συνείδηση όλων των τάξεων και των στρωμάτων του γερμανικού έθνους.

Αυτό το κίνημα της πολιτικής ελευθερίας του γερμανικού λαού είναι το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα.

υπογραφή Αδόλφος Χίτλερ.

2. Τα 25 Σημεία

Το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα (NSDAP) – εγγεγραμμένο στο μητρώο των ενώσεων σαν «Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανική Ένωση Εργατών» – παρουσίασε το πρόγραμμά του στο κοινό στις 25 Φεβρουαρίου 1920 σε μια τεράστια μαζική συγκέντρωση στην αίθουσα εκδηλώσεων του Χόφμπροϋχαουζ στο Μόναχο.

Το καταστατικό του κόμματός μας ορίζει αυτό το πρόγραμμα στην § 2 ως αναλλοίωτο. Έχει ως εξής:

Πρόγραμμα

του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος

Το πρόγραμμα του Γερμανικού Εργατικού Κόμματος είναι ένα πρόγραμμα με χρονοδιάγραμμα. Οι αρχηγοί αρνούνται να θέσουν νέους στόχους μόλις επιτευχθούν οι στόχοι που καθορίζονται στο πρόγραμμα, προκειμένου με μια τεχνητή αύξηση της δυσαρέσκειας των μαζών να διασφαλίσουν τη συνεχή ύπαρξη του Κόμματος.

1. Απαιτούμε την ενοποίηση όλων των Γερμανών βάσει του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης των λαών για τη δημιουργία μιας Μεγάλης Γερμανίας.

2. Απαιτούμε ίσα δικαιώματα για τον γερμανικό λαό έναντι των άλλων εθνών, κατάργηση των ειρηνευτικών συνθηκών των Βερσαλλιών και του Αγίου Γερμανού.

3. Απαιτούμε γη και έδαφος (αποικίες) για τη διατροφή του

λαού μας και την εγκατάσταση του πλεονάζοντος πληθυσμού μας.

4. Πολίτης του κράτους μπορεί να είναι μόνο κάποιος που είναι εθνοσύντροφος. Εθνοσύντροφοι μπορούν να είναι μόνο όσοι έχουν γερμανικό αίμα, ανεξαρτήτως θρησκευτικών πεποιθήσεων. Κανένας Εβραίος επομένως δεν μπορεί να είναι Γερμανός εθνοσύντροφος.

5. Όποιος δεν είναι πολίτης του κράτους πρέπει να μπορεί να ζει μόνο σαν επισκέπτης στη Γερμανία και πρέπει να υπόκειται στη νομοθεσία περί αλλοδαπών.

6. Το δικαίωμα του καθορισμού για την ηγεσία και τη νομοθεσία του κράτους πρέπει να χορηγείται μόνο στους πολίτες του κράτους. Ως εκ τούτου απαιτούμε, όλα τα δημόσια αξιώματα, οιουδήποτε τύπου, είτε στο Ράιχ, είτε στο Νομό, είτε στο Δήμο, να στελεχώνονται μόνο από πολίτες του κράτους.

Πολεμάμε τη διεφθαρμένη κοινοβουλευτική τακτική της πλήρωσης κενών θέσεων σύμφωνα με τις κομματικές πεποιθήσεις χωρίς να λαμβάνονται υπόψη ο χαρακτήρας και οι ικανότητες.

7. Απαιτούμε από το κράτος να δεσμευτεί ότι θα διασφαλίσει πρωτίστως ότι οι πολίτες του κράτους θα μπορούν να εργάζονται και να ζουν. Αν δεν είναι δυνατόν, να τροφοδοτηθεί όλος ο πληθυσμός του κράτους, τα μέλη των ξένων εθνών (μη πολίτες του κράτους) πρέπει να απελαθούν από το Ράιχ.

8. Οποιαδήποτε περαιτέρω μετανάστευση μη Γερμανών πρέπει να αποτραπεί. Απαιτούμε από όλους τους μη Γερμανούς που έχουν μεταναστεύσει στη Γερμανία από τις 2 Αυγούστου 1914, να αναγκαστούν να εγκαταλείψουν αμέσως το Ράιχ.

9. Όλοι οι πολίτες του κράτους πρέπει να έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις.

10. Το πρώτο καθήκον κάθε πολίτη πρέπει να είναι η διανοητική ή η σωματική δημιουργία. Οι δραστηριότητες κάθε ατόμου δεν πρέπει να έρχονται σε σύγκρουση με το γενικό συμφέρον, αλλά πρέπει να πραγματοποιούνται στο γενικό πλαίσιο της κοινότητας και για το καλό του συνόλου.

Κατά συνέπεια, απαιτούμε:

11. Κατάργηση των μη δεδουλευμένων εισοδημάτων.

Σπάζοντας τη σκλαβιά των τόκων.

12. Λαμβάνοντας υπόψη τις τεράστιες θυσίες σε περιουσίες και αίμα, που κάθε πόλεμος απαιτεί από το έθνος, ο προσωπικός πλουτισμός από τον πόλεμο πρέπει να χαρακτηριστεί ως έγκλημα εναντίον του έθνους. Απαιτούμε λοιπόν την πλήρη δήμευση όλων των κερδών που προήλθαν από τον πόλεμο.

13. Απαιτούμε την εθνικοποίηση όλων των (μέχρι τώρα) ήδη διαμορφωμένων σε εταιρείες (τραστ).

14. Απαιτούμε την κατανομή των κερδών των μεγάλων βιομηχανικών εταιρειών.

15. Απαιτούμε μια γενναιόδωρη αύξηση των παροχών για τα γηρατειά.

16. Απαιτούμε τη δημιουργία μιας υγιούς μεσαίας τάξης και τη συντήρησή της, την άμεση κοινωνικοποίηση των μεγάλων πολυκαταστημάτων και τη μίσθωσή τους, με φθηνό αντίτιμο, σε μικρούς εμπόρους, την αυστηρότερη προσοχή όλων των μικρών προμηθευτών προς το κράτος, στα ομοσπονδιακά κρατίδια ή στους δήμους.

17. Απαιτούμε μια αναδιανομή της γης προσαρμοσμένη στις εθνικές μας ανάγκες, τη δημιουργία ενός νόμου για την απαλλο-

τρίωση χωρίς αποζημίωση της γης για δημόσιες ανάγκες. Κατάργηση των τόκων για τα δάνεια γης και πρόληψη κάθε κερδοσκοπίας στη γη *.

18. Απαιτούμε ανελέητο αγώνα ενάντια σε εκείνους που, μέσω των δραστηριοτήτων τους, βλάπτουν το κοινό συμφέρον. Οι κοινοί εθνικοί εγκληματίες, οι τοκογλύφοι, οι κερδοσκόποι κ.λ.π. πρέπει να τιμωρούνται με θάνατο, ανεξάρτητα από τη θρησκεία ή τη φυλή.

19. Απαιτούμε την αντικατάσταση του ρωμαϊκού δικαίου, ο οποίος εξυπηρετεί την υλιστική παγκόσμια τάξη, από ένα γερμανικό κοινό δίκαιο.

20. Προκειμένου να δοθεί η δυνατότητα σε κάθε ικανό και εργατικό Γερμανό να αποκτήσει τριτοβάθμια εκπαίδευση και, επομένως, να προχωρήσει σε μια ηγετική θέση, το κράτος πρέπει να εξετάσει μια διεξοδική αναδημιουργία ολόκληρου του εθνικού μας εκπαιδευτικού συστήματος. Τα προγράμματα σπουδών όλων των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων πρέπει να ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις της πρακτικής ζωής. Η κατανόηση της κρατικής ιδέας πρέπει να είναι ο σχολικός στόχος (Αγωγή του πολίτη), ξεκινώντας με την πρώτη αυγή της νοημοσύνης του μαθητή. Απαιτούμε την εκπαίδευση ιδιαίτερα χαρισματικών παιδιών φτωχών γονέων ανεξάρτητα από την τάξη ή το επάγγελμά τους, με έξοδα του κράτους.

---

* Στις 13 Απριλίου 1928, ο Αδόλφος Χίτλερ έκανε την ακόλουθη δήλωση σχετικά με αυτό το πρόγραμμα:

Διευκρίνηση.

Είναι απαραίτητο να δοθεί η ακόλουθη διευκρίνηση, στην εσφαλμένη ερμηνεία εκ μέρους των αντιπάλων μας, του σημείου 17 του προγράμματος του NSDAP.

Δεδομένου ότι το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα δέχεται την αρχή της ιδιωτικής περιουσίας, είναι αυτονόητο ότι η έκφραση «απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση» αναφέρεται μόνο στη δημιουργία νομικών δυνατοτήτων για την απαλλοτρίωση γης, εάν είναι απαραίτητο, που έχει αποκτηθεί παράνομα ή δεν διαχειρίζεται κάτω από το πρίσμα της εθνικής ευημερίας. Κατά συνέπεια, αυτό στρέφεται πρωτίστως κατά των εβραϊκών εταιρειών που κερδοσκοπούν από τη γη.

Μόναχο, 13 Απριλίου 1928

υπογραφή Αδόλφος Χίτλερ

21. Το κράτος πρέπει να διασφαλίσει τη βελτίωση της δημόσιας υγείας μέσω της προστασίας της μητέρας και του παιδιού, μέσω της απαγόρευσης της εργασίας των παιδιών, μέσω της αύξησης της σωματικής απόδοσης με την υποχρεωτική γυμναστική και τον αθλητισμό που θα προβλέπονται από το νόμο καθώς και με την εκτεταμένη υποστήριξη των συλλόγων που ασχολούνται με τη σωματική ανάπτυξη των νέων.

22. Απαιτούμε την κατάργηση του μισθοφορικού στρατού και την δημιουργία ενός εθνικού στρατού.

23. Απαιτούμε τη σύννομη διαμάχη ενάντια στα εσκεμμένα πολιτικά ψέματα και τη διάδοσή τους μέσω του Τύπου. Προκειμένου να καταστεί δυνατή η δημιουργία ενός γερμανικού Τύπου, απαιτούμε:

α) όλοι οι συντάκτες και οι υπάλληλοι των εφημερίδων, που εκδίδονται στη γερμανική γλώσσα, πρέπει να είναι Εθνοσύντροφοι,

β) για την έκδοση μη γερμανικών εφημερίδων να απαιτείται η ρητή έγκριση του κράτους. Να μην μπορούν να εκτυπωθούν στη γερμανική γλώσσα,

γ) οποιαδήποτε οικονομική συμμετοχή σε γερμανικές εφημερίδες ή η επιρροή τους από μη Γερμανούς να απαγορεύεται από το νόμο και να απαιτείται το κλείσιμο μιας τέτοιας εφημερίδας ως τιμωρία για παραβιάσεις, καθώς και η άμεση απέλαση από το Ράιχ των μη Γερμανών που εμπλέκονται.

Εφημερίδες, που παραβιάζουν το κοινό συμφέρον να απαγορεύονται. Απαιτούμε σύννομο αγώνα ενάντια σε μια τάση τέχνης και λογοτεχνίας που έχει διαβρωτική επίδραση στη ζωή του λαού μας και το κλείσιμο διοργανώσεων που αντιβαίνουν στις προαναφερθείσες απαιτήσεις.

24. Απαιτούμε την ελευθερία όλων των θρησκευτικών δογμάτων στο κράτος, εφόσον δεν θέτουν σε κίνδυνο την ύπαρξή του ή δεν προσβάλλουν το ηθικό αίσθημα και την αι-

σθητική της γερμανικής φυλής.

Το κόμμα καθαυτό αντιπροσωπεύει τη θέση ενός θετικού Χριστιανισμού, χωρίς να δεσμεύεται θρησκευτικά με ένα συγκεκριμένο δόγμα. Καταπολεμά το εβραϊκό-υλιστικό πνεύμα μέσα μας και έξω από εμάς και είναι πεπεισμένο ότι η διαρκής ανάκαμψη του έθνους μας μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο μέσα στην αρχή:

Το κοινό όφελος πριν από το ατομικό όφελος.

25. Για να υλοποιηθούν όλα αυτά, απαιτούμε: Την δημιουργία μιας ισχυρής κεντρικής εξουσίας του Ράιχ. Απεριόριστη εξουσία του κεντρικού πολιτικού κοινοβουλίου σε ολόκληρη το Ράιχ και γενικά στην οργάνωσή του.

Τον σχηματισμό ταξικών και επαγγελματικών επιμελητηρίων για την εφαρμογή των νόμων-πλαισίων που θεσπίστηκαν από το Ράιχ στα επιμέρους ομοσπονδιακά κράτη.

Οι ηγέτες του κόμματος υπόσχονται ότι, εάν είναι απαραίτητο, με κίνδυνο της ζωής τους, θα υποστηρίξουν αδίστακτα την εφαρμογή των παραπάνω σημείων.

Μόναχο, 24 Φεβρουαρίου 1920.

Σε πλήρη συζήτηση η Γενική Συνέλευση των μελών στις 22 Μαΐου 1926 αποφάσισε: «Αυτό το Πρόγραμμα είναι αμετάβλητο.» Αυτό δεν σημαίνει, για παράδειγμα, ότι κάθε λέξη πρέπει να παραμείνει ακριβώς όπως είναι, ούτε σημαίνει επίσης ότι πρέπει να απαγορευτεί οποιαδήποτε προσπάθεια εμβάθυνσης και ανάπτυξης του προγράμματος, αλλά αυτό υποδηλώνει με απόλυτη αποφασιστικότητα και αδιαμφισβήτητη σαφήνεια: **Οι αρχές και οι βασικές ιδέες αυτού του προγράμματος δεν πρέπει να αλλοιωθούν**.

Δεν υπάρχει καμία παράκαμψη και διαστρέβλωση από λόγους σκοπιμότητας, δεν υπάρχει καμία απόκρυψη από τα πιο σημαντικά σημεία του προγράμματος που είναι ιδιαίτερα δυσάρεστα για την σημερινή κρατική, κοινωνική και οικονομική τάξη και δεν υπάρχει καμία αμφιταλάντευση στη στάση.

Οι δύο ακρογωνιαίοι λίθοι του προγράμματος έχουν επίσης

επισημανθεί εξωτερικά από τον Αδόλφο Χίτλερ με **επισήμανση** στην εκτύπωση.

Το κοινό όφελος πριν από το ατομικό όφελος, αυτό είναι το **πνεύμα** αυτού του προγράμματος, και

Το σπάσιμο της δουλείας των τόκων βρίσκεται στο **επίκεντρο του Εθνικοσοσιαλισμού**.

Η επίτευξη και των δύο σημείων μαζί σημαίνει τη καθολική νίκη του επερχόμενου κοινωνικού συστήματος του «αληθινού κράτους» πάνω στη σημερινή αποσύνθεση του κράτους, του έθνους και της οικονομίας υπό την ολέθρια επιρροή της ατομικιστικής αντίληψης της κοινωνίας που ισχύει σήμερα. Το σημερινό ψεύτικο κράτος με την καταπίεσή του στην εργατική τάξη και την προστασία της ληστείας της ιδιοκτησίας από τις τράπεζες και τους κερδοσκόπους του χρηματιστηρίου, έχει γίνει η παιδική χαρά του πιο αδίστακτου ιδιωτικού πλουτισμού, του πιο βίαιου πολιτικού εκφοβισμού και του τυχοδιωκτισμού· δεν υπάρχει κανένας σεβασμός για τον γείτονα, τον εθνοσύντροφο, κανένας ανώτερος ηθικός δεσμός· η δύναμη του χρήματος, η πιο αδίστακτη από όλες τις δυνάμεις, κυβερνά χωρίς όρια και έχει ολέθρια, καταστροφική επιρροή στο κράτος, στο έθνος, στην κοινωνία, στον πολιτισμό, στα έθιμα, στο θέατρο, στη λογοτεχνία και σε όλα τα θέματα ηθικής που μπορούν λιγότερο να εκτιμηθούν.

Σε αυτόν τον γιγαντιαίο αγώνα δεν πρέπει βέβαια να υπάρχει καμία απογοήτευση, καμία αλλαγή, καμία υποχώρηση, – εδώ υπάρχει μόνο νίκη ή πτώση.

Μια ελαφρώς διαφορετική εκδοχή με τις ίδιες βασικές ιδέες όπως τις έδωσα στο βιβλίο μου «Το Γερμανικό Κράτος σε Εθνική και Κοινωνική Βάση»* δεν είναι τροπολογία, αλλά μόνο μια συγκεκριμένη σειρά και περίληψη σημείων που συγκεντρώνονται, συλλέγονται και διευθετούνται σύμφωνα με διάφορες πολιτικές, οικονομικές, χρηματοοικονομικές, πολιτιστικές, κ.λ.π. πτυχές της ζωής.

---

* Εκδόσεις Franz Eher Nachfolger, Μόναχο

Αν αυτές οι απόψεις μου (βλ. σελ. 22) μπορούσαν να θεωρηθούν ως διαφορετικές ή αντίθετες με τα 25 Σημεία, ο Χίτλερ σίγουρα δεν θα περιέγραφε ποτέ το βιβλίο μου στον σύντομο πρόλογό του ως τον **«κατηχισμό του κινήματός μας»**. Ο καθένας λοιπόν μπορεί να επιλέξει οποιαδήποτε μία από τις δύο απόψεις ανάλογα με το γούστο του, αλλά αν τις συγκρίνει μεταξύ τους, δεν θα τις βρει αντιφατικές.

Προκειμένου να διασφαλίσουμε τη μελλοντική απόλυτη συμφωνία στα αιτήματά μας, όπως εκφράζονται στο Πρόγραμμά μας, και για να προστατέψουμε το κίνημά μας στο σύνολό του από τους επικίνδυνους κραδασμούς που ενδέχεται να βλάψουν ένα κίνημα, ακριβώς από τις συνεχείς «προτάσεις βελτίωσης» από επαγγελματίες και ερασιτέχνες κριτικούς, γκρινιάρηδες και παντογνώστες, ο Αδόλφος Χίτλερ, σε μια διάσκεψη όλων των Περιφερειαρχών του Ράιχ, που πραγματοποιήθηκε στο Μπάμπεργκ στις 14 Φεβρουαρίου 1926, διόρισε επίσημα τον Γκόττφριντ Φέντερ ως τον τελικό κριτή όλων των ζητημάτων που σχετίζονται με το Πρόγραμμα.

3. Οι Βασικές Ιδέες

Η βασική υποχρέωση αυτού του βιβλιαρίου δεν μπορεί να είναι η λεπτομερέστερη ασχολία με τις κοινωνιολογικές, τις κρατικο-φιλοσοφικές, τις πνευματικές και τις βασικές αρχές της εθνικοσοσιαλιστικής αντίληψης του κράτους, αυτό θα είναι μια ειδική υποχρέωση ενός μεταγενέστερου βιβλιαρίου αυτής της σειράς. Η υποχρέωση αυτού του βιβλιαρίου είναι να απομονώσει τις βασικές ιδέες όσο το δυνατόν πιο απλά και απέριττα.

Και επίσης εδώ, πρέπει να αποφύγουμε να ασχοληθούμε με τις διάφορες άλλες πολιτικές φιλοδοξίες και τους εκπροσώπους τους σε κόμματα και ενώσεις – κι αυτό θα πρέπει να είναι ένα δικό μας έργο – αλλά πρώτα απ' όλα να παρουσιάσουμε τα βασικά σημεία των αιτημάτων μας.

Απ' το χάος προέκυψε ο κόσμος, από την αταξία η τάξη, από την πλήρη σύγχυση η οργάνωση.

Το χάος επικρατεί σήμερα στη γη, η σύγχυση, η πάλη, το μίσος, ο φθόνος, οι έριδες, η καταπίεση, η εκμετάλλευση, η βιαιότητα, ο καιροσκοπισμός. Ο αδελφός δεν καταλαβαίνει πλέον τον αδερφό. Οι εθνοσύντροφοι επιτίθενται ο ένας στον άλλο, ξυλοκοπούν έναν μέχρι θανάτου επειδή φοράει τον αγκυλωτό σταυρό. Όλοι φέρουν το ίδιο βάρος τις ίδιες στερήσεις, αλλά πού έχετε ακούσει τους τελευταίους μήνες ότι οι μαρξιστές εργάτες επιτέθηκαν ή σκότωσαν τους εργοδότες τους, ή τα αφεντικά του κόμματός τους, ή ακόμη και σε κάποιον αιμορουφήχτρα της τράπεζας και του χρηματιστηρίου ή να επιτέθηκαν και να χτύπησαν μέχρι θανάτου έναν μεγάλο χονδρέμπορο; Τα μόνα θύματα του χάους ήταν απλοί, καλοί εργάτες. Με τα μυαλά τους σε σύγχυση, οι μαρξιστές συσπειρώνονται γύρω από τους μεγαλύτερους εκμεταλλευτές της ίδιας τους της τάξης ενώ υποκινούμενοι και αποκτηνωμένοι στρέφονται ενάντια στους διασώστες τους από την δική τους τάξη.

Οι εθνικιστές, οι πατριωτικοί κύκλοι, τα δεξιά κόμματα – προσεγγίζουν την κυβέρνηση ή κάθονται σ' αυτήν με τους αρνητές και τους καταστροφείς των εθνικών τους ιδανικών και χάνουν με τον τρόπο αυτό τόσο την τιμή όσο και τον χαρακτήρα τους. Οι Αμυντικές ενώσεις θέλουν να «μπουν στο κράτος», στο κράτος του Σέβερινγκ και του Γκρεζίνκσυ.– Πιστεύουν ότι μπορούν να κυβερνήσουν μαζί με ειρηνιστές, διεθνιστές Εβραίους.

Τα έχουν χάσει τελείως! Οι λεγόμενοι δεξιοί κύκλοι δεν βλέπουν ότι δεν μπορεί ποτέ και δεν θα υπάρξει ποτέ φιλία και συνεργασία μεταξύ αετών και φιδιών, μεταξύ βοδιών και λιονταριών, μεταξύ ανθρώπων και του βάκιλου χολέρας – έτσι στηρίζουν με τις δυνάμεις τους, με τη θέλησή τους για να διαμορφώσουν μια εμφάνιση «τάξης» σε μια αταξία, στο πολιτικό χάος, την πολιτική ανικανότητα.– Αλλά στράφηκαν ενάντια στους Εθνικοσοσιαλιστές, ενάντια σε αυτούς τους «φανατικούς», σαν υποτιθέμενοι «ρεαλιστές πολιτικοί» χτύπησαν τους σωτήρες από το δικό τους πολιτικό χάος, τους μισούν όχι λιγότερο – μολονότι τους αισθάνονται συγγενείς – αλλά γεμάτοι με τρελούς φόβους ότι οι Εθνικοσοσιαλιστές θα τους στερούσαν κάποια από τα προηγούμενα προνόμια ή τις θέσεις τους –, ξεχνώντας έτσι ότι έχουν χάσει τα πάντα από εκείνους, με τους οποίους τώρα μοιράζονται την επιθυμία της κρατικής φάτνης.

Οι οικονομολόγοι, είτε μεγάλοι είτε μικροί, οι μεγάλοι βιομήχανοι είτε οι μικροί έμποροι, έχουν μόνο έναν στόχο: «το κέρδος», έχουν μόνο μια λαχτάρα: «τις πιστώσεις», μόνο μία διαμαρτυρία: την «κατά της φορολογίας», φοβούνται και σέβονται μόνο ένα πράγμα: «τις τράπεζες» και απλώς σηκώνουν τους ώμους τους για το Εθνικοσοσιαλιστικό αίτημα για το «σπάσιμο της δουλείας των τόκων».

Όλοι τους πιέζουν για να «κάνουν χρέη». Τα υπερβολικά κέρδη από την τοκογλυφία των τραπεζών, χωρίς κόπο και εργασία, που αποσπούνται σαν φόρος υποτέλειας από το δανειακό κεφάλαιο, δεν τους πειράζουν. Δημιούργησαν τα δικά τους «κόμματα οικονομίας» και ψήφισαν τους νόμους Ντάους,

που αποτελούν την βασική αιτία των υπερβολικών φορολογικών επιβαρύνσεων. Βυθίζονται στη βαθιά δουλεία των τόκων, παραπονιούνται για τους φόρους και τους τόκους και πεθαίνουν από βαθειά εκτίμηση σε κάθε τραπεζίτη και κερδοσκόπο του χρηματιστηρίου.

Τα έχουν χάσει τελείως! Ολόκληρη η οικονομία έχει υποτιμηθεί, αποπροσωποποιηθεί, έχει μετατραπεί σε μετοχικές ανώνυμες εταιρείες. Αυτοί που παράγουν έχουν παραδοθεί στα χέρια του μεγαλύτερου εχθρού τους, το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο. Βυθισμένοι στο χρέος, παραμένουν με φτωχούς με μισθούς όσοι δημιουργούν αξία στο εργαστήριο, στο εργοστάσιο και στο γραφείο, κάθε κέρδος από την εργασία ρέει στις τσέπες της ανώνυμης δύναμης του χρήματος σαν τόκοι και μερίσματα.

Οι άνθρωποι που έχουν μισθώσει τα οικονομικά μυαλά, δεν ξέρουν πώς να δαμάσουν το χάος που δημιουργήθηκε. Συνθλιβόμενοι από πάνω από τη φορολογία και την πληρωμή των τόκων, απειλούμενοι από κάτω από την υποβόσκουσα δυσφορία της προδομένης μάζας των εργατών, έχουν ξεμυαλιστεί απ’ την απόλυτη παράνοια του χρηματοοικονομικού κεφαλαίου που έχει πιάσει το «κράτος» τους απ’ το λαιμό και ανέχονται να παραμένουν στην εξουσία οι επωφελούμενοι και οι εκμεταλλευτές του σημερινού χάους σαν αφέντες δούλων πάνω στις μάζες του εργαζόμενου λαού. Αλλά η οργή τους δεν στρέφεται εναντίον των σφαγέων της γερμανικής οικονομίας, όχι ενάντια στη μαρξιστική τρέλα – όχι, αλλά εναντίον αυτών που φέρουν τον αγκυλωτό σταυρό. Ξεχνούν ότι εμείς ήμασταν οι μόνοι που είδαμε την τραγωδία της γερμανικής οικονομίας να πλησιάζει, την προβλέψαμε και δείξαμε εγκαίρως τον τρόπο με τον οποίο ολόκληρη η οικονομία μπορεί να ξαναχτιστεί μόνη της.

Σωματεία, ομάδες ενδιαφερόμενων, ενώσεις επαγγελματιών, δημόσιων υπαλλήλων, ενώσεις εργαζομένων, ενώσεις αποταμιευτών, ενώσεις μικροσυνταξιούχων, ενώσεις πιστωτών της τράπεζας του Ράιχ, στρατιωτικές ενώσεις, ενώσεις πολεμιστών, συντεχνίες, σύλλογοι, συνεταιρισμοί, συνδικάτα, αγρότες και αγροτικοί συνεταιρισμοί, λέσχες και ό, τι άλλα ονό-

ματα μπορεί να έχουν τέτοιες παράξενες οντότητες – **λογικές στις βασικές τους ιδέες** – πασχίζουν να φέρουν την τάξη μάταια στο χάος της σημερινής δημόσιας ζωής. Μάταια, επειδή οργανικά δεν έχουν ενσωματωθεί πουθενά στην κοινωνία, στην μεγαλύτερη ολότητα του έθνους. Όλοι θέλουν απλώς να αρπάξουν μικρά πλεονεκτήματα για τη δική τους κάστα, την δική τους τάξη, στερούμενοι οποιασδήποτε σημαντικής πολιτικής ή οικονομικής κατευθυντήριας αρχής, αβοήθητοι σε όσο το δυνατόν περισσότερα πολιτικά κόμματα, αναγνωρίζοντας την υπάρχουσα μορφή της κρατικής οικονομίας, υπάκουοι και δουλοπρεπείς στις λεγόμενες πολιτικές αρχές.

Κοστίζουν στο γερμανικό έθνος ανείπωτα χρηματικά ποσά, ταΐζουν αμέτρητους διοργανωτές, διευθυντές συλλόγων, διοικητικά στελέχη και «ανακατωσούρες», αλλά κανένας από αυτούς δεν μπορεί να είναι χρήσιμος ο ένας στον άλλο. Ένα εγκληματικό επαναστατικό μέτρο – ο πληθωρισμός – ληστεύει όλα τα ταμεία, ληστεύει τους αποταμιευτές, τα μέλη των ενώσεων, τους συντρόφους, τις συναλλαγές. Ένας φορολογικός νόμος, ένα μέτρο από το τραπέζι των διαπραγματεύσεων, καταστρέφει τις ελπίδες που βασίζονται σε χρόνια εργασίας – ένα πλεονέκτημα που αποκτήθηκε από τη μία πλευρά μετά από αμέτρητες συναντήσεις, συζητήσεις, εισηγήσεις, διαβήματα από την κυβέρνηση και το Ράιχσταγκ, ακυρώνεται – συνήθως έχει προσβληθεί από την αύξηση του πληθωρισμού, την άνοδο ή την πτώση των τιμών.

Χάος και τρέλα! – Τα μυαλά είναι διαταραγμένα: πώς μπορεί ένας αγρότης να ζήσει όταν καταπιέζεται και ταλαιπωρείται· πώς μπορεί ο εργάτης να αγοράσει όταν ο μεσάζων αυξάνει τις τιμές, σε τι χρησιμεύει τελικά η άνοδος των αμοιβών και των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων και των εργατών όταν ο δείκτης του κόστους ζωής έχει αυξηθεί πολύ υψηλότερα. Αλλά αποβλέπουν στην ευπιστία τους για βοήθεια από το κράτος, το κράτος που είναι ο φορέας της εξαθλίωσης και της καταπίεσης του πληθυσμού, το οποίο είναι οτιδήποτε άλλο παρά ο «Πατέρας του έθνους», αλλά ο τύραννος και ο φοροεισπράκτορας των χρημάτων που εκφυλίζονται.

Έτσι στρέφονται ξανά και ξανά στα παλιά κόμματα, λένε ότι «δεν νοιάζονται για την πολιτική και δεν ανήκουν σε κανένα Κόμμα» και έτσι παραδίδονται ακόμα περισσότερο στην πιο άθλια κομματική πολιτική.

Η ίδια τρομερή εικόνα του χάους σε όλες τις άλλες εκφάνσεις της δημόσιας ζωής, είτε στην τέχνη, στην λογοτεχνία, στο θέατρο, στον κινηματογράφο, στο ραδιόφωνο, στην εκκλησία, στο σχολείο, οπουδήποτε το «ένζυμο της αποσύνθεσης», ο μεγάλος αποσυνθέτης και καταστροφέας, ο Εβραίος και ο μασόνος, ορατός στα πιο σημαντικά μέρη ή αόρατος πίσω απ' τα παρασκήνια κινώντας τα νήματα των μαριονεττών, που χορεύουν στη δημόσια σκηνή όπως ο Στρέζεμαν ή ο Σάιντεμαν, είτε χωρίς μεταμφίεση όπως ο Γιάκομπ Γκόλντσμιτ, ο Βάρμπουργκ, ο Βάσερμαν, ο Λέβι και άλλοι, που αποβλακώνουν και εκμεταλλεύονται τον γερμανικό λαό με τον Τύπο και το μαστίγιο των τόκων.

Η θέληση της αποκατάστασης της μορφής, η θέληση της διάλυσης του χάους, η αποκατάσταση της τάξης στον κόσμο που έχει απομακρυνθεί από τις παλιές παραδόσεις και η διαφύλαξη (με την υψηλότερη πλατωνική έννοια) της τάξης – αυτό είναι το τεράστιο έργο που έχει θέσει ο Εθνικοσοσιαλισμός.

Πρέπει να σημειωθεί ρητά εδώ ότι ούτε η φαινομενικά εξωτερική τάξη ενός αστυνομικού κράτους, ούτε οι συνηθισμένες πρακτικές και οι νομικά επιτρεπόμενες επιδρομές του χρηματοοικονομικού κεφαλαίου, ούτε οι συνωμοσίες των συνδικάτων και των καταπιστευμάτων και των άλλων οργανωμένων μέτρων εθνικής προδοσίας, αναγνωρίζονται από εμάς σαν «τάξη», ανεξάρτητα από το πόσο καλά «λειτουργούν». Ακόμη και μια ομάδα ληστών έχει την «τάξη» της, μια φυλακή έχει τους «κανονισμούς» της. Όμως, από τη σκοπιά ενός οργανικά δομημένου εθνικού συνόλου, σχεδόν κάθε πτυχή της δημόσιας ζωής μας δείχνει πόνο, σκλαβιά, καταπίεση, ανεντιμότητα και παρουσιάζει μια εντελώς διαταραγμένη, χαοτική εικόνα, την εικόνα ενός αγώνα όλων ενάντια σε όλους.

Η κυβέρνηση ενάντια στο λαό, τα κόμματα εναντίον των

κομμάτων, κάνοντας ταυτόχρονα τις πιο παράξενες και απίθανες συμμαχίες, τα κοινοβούλια εναντίον των κυβερνήσεων, οι υπάλληλοι εναντίον των εργατών, οι καταναλωτές εναντίον των παραγωγών, οι έμποροι εναντίον των παραγωγών και των καταναλωτών, οι ιδιοκτήτες εναντίον των ενοικιαστών, οι εργάτες εναντίον των αγροτών, οι αξιωματούχοι ενάντια στο κοινό, η εργατική τάξη εναντίον της «αστικής τάξης», η εκκλησία ενάντια στο κράτος, ο καθένας χτυπώντας τυφλά τον συγκεκριμένο αντίπαλό του, όλοι με ένα μόνο πράγμα στο μυαλό τους – το προσωπικό τους συμφέρον, τη θέση τους στην εξουσία, τον **εγωισμό** τους, το συμφέρον του πορτοφολιού τους. Κανείς δεν σκέφτεται ότι κι ο άλλος έχει επίσης το δικαίωμά του στη ζωή, δεν σκέφτεται ότι η αδίστακτη επιδίωξη του **προσωπικού συμφέροντος** μπορεί να επιτευχθεί μόνο εις βάρος των άλλων, κανένα ενδιαφέρον για την ευημερία του Εθνοσυντρόφου, καμιά ματιά στα ανώτερα καθήκοντα απέναντι στην κοινότητα, καμιά διακοπή στο λαχανιασμένο κυνήγι για προσωπικό πλουτισμό. Δώσε μια αγκωνιά στο στομάχι τον γείτονά σου, για να πας μπροστά, πάτα πάνω στο πτώμα του αν είναι να κερδίσεις κάτι – γιατί να σε νοιάζει; Αυτό είναι το σύγχρονο οικονομικό ήθος.

Έτσι το πλήθος κυνηγά και εξοργίζεται, βρυχάται και κραυγάζει, έτσι ο δυνατότερος σπρώχνει και τραβάει, κλωτσάει και χτυπάει τον πιο αδύναμο μέχρι να πέσει, ο πιο πρόστυχος τον πιο τίμιο, ο πιο βάναυσος τον ευγενικό, – η απληστία για απόλαυση σκοτώνει την ηθική, οι πράξεις βίας θριαμβεύουν έναντι του νόμου, τα συμφέροντα των κομμάτων πάνω από το γενικό καλό, η τεμπελιά, η κερδοσκοπία και η εξαπάτηση νικούν την τίμια εργασία.

Σε μια τόσο φοβερή μάχη όλων των κατώτερων ενστίκτων που δεν ακούστηκε ποτέ, δελεάζονται χωρίς να το θέλουν από τη σκέψη των παλιών προφητειών για το λυκόφως των θεών, «όταν η δικαιοσύνη και η ηθική κατέρρευσαν, έφτασε η εποχή των λύκων και η εποχή του τσεκουριού· η θάλασσα μαινόταν, η φωτιά έπεσε από τον ουρανό και οι θεοί και οι άνθρωποι πέθαναν».

Ας μην τρέφουμε αυταπάτες. Βρισκόμαστε στη μέση μιας μεγάλης παγκόσμιας αλλαγής και είναι φυσικό ότι οι αφελείς άνθρωποι, τα φτωχά σαστισμένα πνεύματα να μην μπορούν πλέον να δουν μια διέξοδο από το σημερινό χάος, να αναζητούν απεγνωσμένα το θάνατο ή να πιστεύουν ότι πλησιάζει το τέλος του κόσμου ή ακόμα και αυτός ο τρελός χορός γύρω από το χρυσό μοσχάρι και, ξεχνώντας όλους τους φραγμούς, βυθίζεται ακόμα πιο πολύ στη μεγάλη δίνη. «Απολαύστε όσο μπορείτε - μετά από μας ο κατακλυσμός».

Ένας τόσο φοβερά δυνατός κλονισμός της δομής ενός έθνους είναι δυνατό και εξηγείται μόνο εάν τα **πνευματικά θεμέλια** ολόκληρης της κοινωνίας είναι γκρεμισμένα ή λανθασμένα – και στην πραγματικότητα βλέπουμε ότι οι μαρξιστές και οι καπιταλιστές, οι οικονομολόγοι και οι ηγέτες της δημόσιας ζωής μας προσκυνούν όλοι την ίδια ιδεολογία, – **τον ατομικισμό**. **Το προσωπικό όφελος είναι η μόνη κινητήρια δύναμη**, η **απόκτηση πλεονεκτημάτων** για τον στενό κύκλο της δικής του τάξης, η επαγγελματική εκπροσώπηση είναι ο μόνος στόχος.

Και εδώ, πρέπει να αναφερθώ σε μια μεταγενέστερη εργασία αυτής της σειράς έντυπων άρθρων, που στοχεύει να ασχοληθεί ουσιαστικά με αυτά τα τελευταία κοινωνιολογικά ζητήματα της δομής της κοινωνίας.

Εδώ η προσπάθεια θα πρέπει να γίνει μόνο εν παρόδω, για να δείξει τη θεμελιώδη διαφορά μεταξύ της δομής και της έλλειψης μιας οργανικής διάρθρωσης στο σημερινό κράτος και τη σημερινή οικονομία και της ουσίας ενός Εθνικοσοσιαλιστικού κράτους. Το δόγμα που επικρατεί αυτή τη στιγμή είναι: Η κοινωνία είναι το άθροισμα των μεμονωμένων ανθρώπων, το κράτος με την καλύτερη έννοια της λέξης είναι μια ένωση διαφόρων μεμονωμένων προσωπικοτήτων ή ενώσεων.

Αυτό το δόγμα της οικοδόμησης της κοινωνίας αντιστοιχεί σε μια πανομοιότυπη εικόνα ενός **σωρού από πέτρες**· σε αυτό οι μεμονωμένες πέτρες και τα κομμάτια από πέτρα είναι στην πραγματικότητα το μόνο αληθινό πράγμα, το σχήμα του είναι κάτι τυχαίο, είτε η πέτρα είναι πάνω ή κάτω είναι αδιάφορο στον πέτρινο σωρό – παραμένει πάντα ένας πέτρινος σωρός, που

αποτελείται από ένα σωρό από μεμονωμένες πέτρες.

Και τώρα με την πανομοιότυπη εικόνα του κράτους, που αντιστοιχεί στο εθνικοσοσιαλιστικό κοινωνικό δόγμα και φιλοσοφία του κράτους είναι **το σπίτι**. Μιλώντας μηχανικά και το σπίτι αποτελείται από πολλά μεμονωμένα τούβλα, χαλίκια, τσιμέντο, δοκούς, παράθυρα, πόρτες, δάπεδα κ.λ.π. Αλλά οποιοσδήποτε μπορεί να δει ότι ένα σπίτι, ένα δωμάτιο, έχει ένα ανώτερο επίπεδο, κάτι αυτόνομο, κάτι νέο, ξεχωριστό και πλήρες από μόνο του, κάτι περισσότερο από ένα απλό άθροισμα ενός σωρού τούβλων κ.λ.π. Οποιοσδήποτε μπορεί να καταλάβει ότι ένα σπίτι δεν δημιουργείται μόνο με την τυχαία συσσώρευση πολλών μεμονωμένων τμημάτων σε έναν σωρό, αλλά μόνο όταν αυτά τα μεμονωμένα τμήματα συναρμολογούνται σύμφωνα με ένα **σχέδιο που έχει νόημα**. Μόνο τότε προκύπτει η νέα, μεγαλύτερη, κατά κάποιο τρόπο πνευματική κατασκευή.

Έτσι είναι και με ένα έθνος: μόνο όταν το χάος με συγκεκριμένο σχέδιο – οργανικά – τεθεί σε τάξη, όταν με βάση ορισμένα σχέδια, το χάος έχει τη δυνατότητα να πάρει μια μορφή, μόνο τότε εμφανίζεται ένα ουσιαστικά δομημένο σύνολο από την απλή μάζα των μεμονωμένων μερών για μια πραγματική ζωή με νόημα, μόνο τότε εμφανίζεται – **το αληθινό κράτος**. Με ανυπέρβλητη μαεστρία ο **Ότμαρ Σπαν**, ο Βιεννέζος, ο πρώην πρύτανης του Πανεπιστημίου της Βιέννης, στο βιβλίο του «Το Αληθινό Κράτος» και στη «Κοινωνική Θεωρία» του, καθιέρωσε επιστημονικά τα κοινωνιολογικά θεμέλια του χτισμένου σημερινού ατομικιστικού κράτους σε αντίθεση με τον τελικό στόχο της οικουμενικής τάξης της κοινωνίας.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές έχουμε την σαφή και απλή διατύπωση, που όλοι μπορούν να καταλάβουν, που την επινοήσαμε για αυτό:

Το κοινό όφελος πριν από το ατομικό όφελος.

Μόνο υπηρετώντας το γενικό συμφέρον, μόνο ως μέλος που υπηρετεί στο πλαίσιο του συνόλου της εθνικής κοινότητας, το άτομο ξυπνά σε μια ανώτερη ζωή, μόνο με αυτόν τον τρόπο

είναι – ο καθένας στη δική του θέση – πραγματικά ενσωματωμένος στην ανώτερη η ολότητα του έθνους του, μόνο με αυτό τον τρόπο κερδίζει τον πραγματικό σοσιαλισμό = **την κοινή λογική**, την αληθινή ζωή. Μόνο υπό τον κανόνα αυτής της βασικής ιδέας θα αποκτήσει το άτομο την αίσθηση της ασφάλειας και θα συνειδητοποιήσει ότι μόνο κάτω από την κυριαρχία αυτής της ιδέας μπορεί να προκύψει μια πλούσια δομημένη, οργανωμένη εθνική οικονομία, από τη σημερινή αρπακτική οικονομία, προς όφελος του συνόλου – και έτσι επίσης προς όφελος κάθε ατόμου.

Σήμερα το άτομο είναι το αβοήθητο θήραμα των διαφόρων δυνάμεων που αγωνίζονται για κυριαρχία· οι συμμαχίες του είναι ανίσχυρες να τον βοηθήσουν. Πουθενά δεν αναγνωρίζεται ξεκάθαρα ο πραγματικός εχθρός, ο επωφελούμενος και ο εκμεταλλευτής.

Παρ' όλες τις αντι-καπιταλιστικές κραυγές των μαρξιστών, παρά τις ευσεβείς εξαγγελίες του Κέντρου, παρά την γκρίνια του επιχειρηματικού κόσμου σχετικά με τα βάρη της φορολογίας και των τόκων, κανείς δεν αντιλαμβάνεται τον **παγκόσμιο εχθρό**: **το μεγάλο κεφάλαιο που επισκιάζει τον κόσμο και τον κομιστή του, τον Εβραίο**.

Ο λαός σε όλες τις επαγγελματικές του τάξεις μπορεί να γευτεί το μαστίγωμα των συμφερόντων, ο φοροεισπράκτορας κάθεται στο σβέρκο σε κάθε κοινωνική κατηγορία του πληθυσμού, – αλλά ποιος τολμά να αντιταχθεί στην **παντοδυναμία του τραπεζικού κεφαλαίου και του χρηματιστηρίου**; Αυτή η παντοδυναμία του δανειακού κεφαλαίου αποδεικνύεται από το γεγονός ότι, σε αντίθεση με όλες τις άλλες επίγειες εμπειρίες, κατά μια έννοια μεγαλώνει από μόνη της **χωρίς κόπο και εργασία** μέσω **τόκων, μερισμάτων** και **ενοικίων** και γίνεται όλο και περισσότερο μεγαλύτερη και ισχυρότερη. Η διαβολική αρχή του ψεύδους υπερισχύει της αρχής της τάξης της δημιουργικής εργασίας.

Το σπάσιμο της δουλείας των τόκων είναι εδώ η πολεμική μας ιαχή.

Γνωρίζω ότι η τεράστια και θεμελιώδης σημασία αυτής ακρι-

βώς της βασικής απαίτησης ακόμα και στις δικές μας γραμμές δεν έχει γίνει αντιληπτή και κατανοητή σωστά. Μπορείτε να το δείτε, για παράδειγμα, στο πόσο λίγοι από τους ομιλητές μας τολμούν να προσεγγίσουν αυτό το βασικό ζήτημα. Οι περισσότεροι από αυτούς πιστεύουν ότι το βασικό ζήτημα είναι, και αυτό ανήκει στο λεξιλόγιο των συντρόφων του κόμματός μας: «Η καταπολέμηση του χρηματιστηρίου και του δανειακού κεφαλαίου». Αλλά σε τι συνίσταται πραγματικά η «δουλεία των τόκων», πώς λειτουργεί στην πράξη στη ζωή του ατόμου και του έθνους, ποιες οικονομικές διαδικασίες καθιστούν τον πληθυσμό «σκλάβους των τόκων» ή ακόμη και ποια πρακτικά μέτρα είναι κατάλληλα για να σπάσουν τη δουλεία των τόκων και ποιες θα είναι οι συνέπειες της **διακοπής της δουλείας των τόκων** για ολόκληρο τον πληθυσμό – αυτό είναι σαφές σε πολύ λίγους, που θα είχαν την δυνατότητα να το εξηγήσουν με δικά τους λόγια σε έναν που θα ρωτούσε.

Στο θεμελιώδες έργο του «Ο Αγώνας μου», τόμος Α', σελίδα 224/225, ο **Αδόλφος Χίτλερ** προσδιόρισε την πρωταρχική σημασία αυτού του ζητήματος με τις ακόλουθες παρατηρήσεις: «Όταν άκουσα την πρώτη διάλεξη του Γκόττφριντ Φέντερ για το «σπάσιμο της δουλείας των τόκων» (Ιούνιος 1919), κατάλαβα αμέσως ότι αυτή ήταν μια θεωρητική αλήθεια που θα είχε τεράστια σημασία για το μέλλον του γερμανικού έθνους... **Ο αγώνας ενάντια στο διεθνές χρηματοδοτικό και το δανειακό κεφάλαιο έχει γίνει το πιο σημαντικό στοιχείο του προγράμματος στον αγώνα του γερμανικού έθνους για την ανεξαρτησία και την ελευθερία του**.»

Όλοι οι πραγματικά σοβαροί Εθνικοσοσιαλιστές συμμερίζονται αυτήν την πεποίθηση, γιατί η λύση αυτού του ζητήματος ουσιαστικά σημαίνει και τη **λύση του εβραϊκού ζητήματος**, – και πολύ περισσότερα από αυτό.

Ο **αντισημιτισμός** είναι κατά κάποιο τρόπο το **θεμέλιο του συναισθήματος** στο οποίο βασίζεται ολόκληρο το κίνημά μας. Κάθε Εθνικοσοσιαλιστής είναι αντισημίτης, αλλά κάθε αντισημίτης δεν σημαίνει ότι είναι Εθνικοσοσιαλιστής. Ο αντισημιτισμός είναι κάτι καθαρά αρνητικό, ο αντισημίτης έχει

αναγνωρίσει τον φορέα του μικροβίου της πανούκλας για το έθνος, αλλά αυτή η γνώση μετατρέπεται συνήθως μόνο σε προσωπικό μίσος για τον κάθε Εβραίο και τις επιτυχίες των Εβραίων στην επιχειρηματική ζωή. Στην καλύτερη περίπτωση, ο αντισημιτισμός εγείρει το αίτημα για την απομάκρυνση των Εβραίων από την πολιτική και οικονομική μας ζωή. Ο αντισημιτισμός συνήθως δεν προβληματίζεται για το πώς και το «τι θα γίνει μετά».

Εάν ακόμη και μετά την απέλαση των Εβραίων εξακολουθούσαν να υπάρχουν τα πνευματικά θεμέλια της σημερινής εβραϊκής κυριαρχίας, «το ατομικό συμφέρον πριν από το κοινό συμφέρον» και τα υλικά μέσα εξουσίας τους, δηλαδή το σύστημα της εβραϊκής τραπεζικής, δανειακής και πιστωτικής οικονομίας, θα εξακολουθούσαν να υπάρχουν αρκετοί νόθοι Εβραίοι, ή ακόμα και «φυσιολογικοί Γερμανοί» στο άθλιο φυλετικό τους μείγμα – για να πάρουν τη θέση των Εβραίων και να προκαλέσουν την οργή της ίδιας τους της φυλής όπως κάνουν σήμερα οι Εβραίοι – και ίσως να βλέπαμε ακόμα και κάποιους «αντισημίτες» να κάθονται εκεί που κάθονταν κάποτε οι Εβραίοι.

Ο **Εθνικοσοσιαλισμός**, από την άλλη πλευρά, με το κύριο αίτημά του για **τερματισμό της δουλείας των τόκων, είναι ουσιαστικά εποικοδομητικός**, η ίδια η απαίτηση πηγαίνει πολύ βαθύτερα και οι συνέπειες είναι πολύ πιο εκτεταμένες.

Στο μικρό μου δοκίμιο «Η Κεντρική Ουσία του Προγράμματος μας» (στο Εθνικοσοσιαλιστικό Ετήσιο Βιβλίο 1927), επεσήμανα την ιδιαίτερη θέση που μας δίνει αυτή η απαίτηση μεταξύ όλων των κομμάτων και των ενώσεων. Σε όλες τις άλλες απαιτήσεις του προγράμματός μας βρίσκουμε παρόμοιες και παράλληλες φιλοδοξίες, εν μέρει μεταξύ των δεξιών και εν μέρει μεταξύ των αριστερών κομμάτων. Σε κανένα άλλο Κόμμα, εκτός από το δικό μας, δεν υπάρχει κάτι αντίστοιχο με αυτή τη βασική απαίτηση.

Όλοι γνωρίζουμε τώρα ότι ούτε τα αριστερά κόμματα με την ψεύτικη κραυγή τους «Κάτω ο Καπιταλισμός», ούτε τα δεξιά κόμματα με τις πατριωτικές τους εκφράσεις είναι ικανά να

αρχίσουν μια νέα εποχή, γιατί ούτε οι μαρξιστές ούτε τα αιτήματα των αντιδραστικών μπορούν να επηρεάσουν την αλλαγή της φύσης ολόκληρης της οικονομίας μας, θα μπορούσαν μόνο να την καταστρέψουν, όπως οι κομμουνιστές στη Ρωσία, αλλά όχι να την ανοικοδομήσουν.

Τι εννοούμε με το «δουλεία των τόκων»;

Την κατάσταση των λαών, που βρίσκονται κάτω από την χρηματική ή την τοκογλυφική κυριαρχία της χρηματοδότησης του παγκόσμιου εβραϊσμού.

Στη **δουλεία των τόκων** βρίσκεται ο **αγρότης**, ο οποίος, για να **χρηματοδοτήσει** την επιχείρησή του, πρέπει να δανειστεί «δάνεια», για τα οποία πρέπει να καταβάλει τόσο υψηλούς τόκους, που οι τόκοι κατατρώγουν τα κέρδη της εργασίας του, ή αυτός που είναι αναγκασμένος να κάνει χρέη και ο οποίος μετά απ' αυτό είναι υποχρεωμένος να συρθεί σε υποθήκες σαν αιώνιο βάρος.

Στη **δουλεία των τόκων** βρίσκεται ο **εργάτης**, ο οποίος παράγει στα εργοστάσια και στα εργαστήρια για πενιχρούς μισθούς, ενώ ο μέτοχος, – χωρίς καμία προσπάθεια ή εργασία – εξασφαλίζει τόκους, πριμοδοτήσεις και μερίσματα.

Στη **δουλεία των τόκων** βρίσκεται το σύνολο της **εμπορικής μεσαίας τάξης**, η οποία σήμερα ουσιαστικά πρέπει να εργαστεί μόνο για την καταβολή των τόκων των τραπεζικών της δανείων.

Στη «δουλεία των τόκων» βρίσκονται όλοι όσοι πρέπει να **κερδίσουν τα προς το ζην μέσω της πνευματικής ή σωματικής τους εργασίας**, ενώ απέναντι σ' αυτούς ένα αριθμητικά μικρό στρώμα – χωρίς εργασία και χωρίς κόπο – αντλεί τεράστια έσοδα από τους τόκους τους, τα τραπεζικά και τα χρηματιστηριακά κέρδη, τις χρηματοοικονομικές συναλλαγές κ.λ.π. Εδώ δεν θέλουμε να αναφερθούμε στους μικροδικαιούχους και τους καταθέτες, – αν και αυτοί οφείλουν ή όφειλαν τα έσοδά τους από τόκους σε ένα εντελώς ψεύτικο σύστημα – όμως καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους το ποσό του μικρού τους τόκου αφαιρέθηκε από αυτούς, στο διπλάσιο και στο εκατονταπλάσιο, με τη μορφή φόρων ή αποσύρθηκε με άλλο τρόπο, έτσι ώστε να μπορούν να τους πληρώσουν εύκολα

στα γηρατειά τους ένα μέρος των συνολικών κερδών, που τους είχαν αφαιρέσει προηγουμένως – κερδίζοντας με αυτό τον τρόπο μια μεγάλη μάζα που προφανώς ενδιαφέρεται για το σημερινό τοκογλυφικό καπιταλιστικό σύστημα. (Πιο αναλυτικές πληροφορίες σχετικά με αυτό το σημείο σε άλλο μέρος.)

Στη **«δουλεία των τόκων»** βρίσκεται ο **βιομήχανος**, ο οποίος έχει δημιουργήσει με επίπονη εργασία την επιχείρησή του και στη συνέχεια την μετέτρεψε σε «ανώνυμη εταιρεία» ακολουθώντας την τάση των καιρών, τώρα δεν έχει πλέον τον έλεγχο της ελευθερίας της ψήφου του, αλλά πρέπει να ικανοποιήσει την ακόρεστη απληστία των «μελών του εποπτικού συμβουλίου και των μετόχων» – αν δεν θέλει να τον περιθωριοποιήσουν (!) από το δικό του δημιούργημα.

Στη **«δουλεία των τόκων»** μπαίνει κάθε έθνος, που καλύπτει τα ελλείματά του με «δάνεια».

Στη «δουλεία των τόκων» καταστρέφεται κάθε έθνος που παραδίδει τη νομισματική δύναμη, στους τραπεζίτες, τα πιο σημαντικά κυριαρχικά του δικαιώματα στην εσωτερική του πολιτική, το νομισματικό του σύστημα (οικονομική κυριαρχία), τους σιδηροδρόμους (έλεγχος μεταφορών) και την εποπτεία της φορολογίας και των τελωνείων, όπως έκανε η Γερμανία με την αποδοχή των νόμων Ντάους.

Στη **«δουλεία των τόκων»** βρίσκονται όλοι οι λαοί και οι κυβερνήσεις που υποκύπτουν στη δύναμη του δανειακού κεφαλαίου.

Στη **«δουλεία των τόκων»** βρίσκεται η δημιουργική εργασία, η οποία έχει δώσει προτεραιότητα στα χρήματα, έτσι ώστε σήμερα ο «υπηρέτης της οικονομίας» το «χρήμα», να έχει γίνει ο «αφέντης της εργασίας» και μάλιστα ο πιο βάναυσος τύραννός της.

Η **«δουλεία των τόκων»** είναι η πραγματική έκφραση για την αντιπαράθεση, «του κεφαλαίου ενάντια στην εργασία», «του αίματος ενάντια στο χρήμα», «της δημιουργικότητας ενάντια στην εκμετάλλευση».

Έτσι η αστραπή αυτού του γιγαντιαίου αγώνα της δύναμης

ενάντια στην δυσκολία, του πνεύματος ενάντια στην ύλη, της ελευθερίας ενάντια στη δουλεία, του φωτός ενάντια στο σκότος, φωτίζει τη θέλησή μας. –

Η απαίτηση για το «σπάσιμο της δουλείας των τόκων» είναι τόσο τεράστιων διαστάσεων, τόσο θεμελιώδους σημασίας για το έθνος και τη φυλή μας, που η ανάκαμψη του έθνους μας από την βαθιά σκλαβιά και τη ντροπή του θα εξαρτηθεί αποκλειστικά από τη λύση του και μάλιστα απ’ αυτό θα εξαρτηθεί η αποκατάσταση της ευτυχίας και της ευημερίας, της κοινωνικής πρόνοιας και του πολιτισμού σε όλο τον κόσμο.

***Το «σπάσιμο της δουλείας των τόκων» είναι ο ατσάλινος άξονας γύρω από τον οποίο περιστρέφονται τα πάντα*, είναι κάτι περισσότερο από μια απλή απαίτηση χρηματοοικονομικής πολιτικής, οι προϋποθέσεις και τα αποτελέσματά της παρεμβαίνουν τόσο βαθιά στην πολιτική ζωή όσο και στην οικονομική ζωή, είναι ένα εξίσου βασικό ζήτημα οικονομικού ήθους και έτσι παρεμβαίνει πολύ βαθιά στην προσωπική ζωή του κάθε ατόμου, απαιτεί μια απόφαση από όλους: Υπηρεσία προς το έθνος ή ο απεριόριστος ιδιωτικός πλουτισμός – σημαίνει συνεπώς τη «λύση του κοινωνικού ζητήματος».**

Είναι στη φύση κάθε «παγκόσμιου ζητήματος», ότι μπορεί να συνοψιστεί με μία λέξη, η οποία αναδύεται σαν φλόγα από χάος και ότι 1.000 βιβλία και 100 προφήτες δεν μπορούν να αναπτύξουν και να εξαντλήσουν όλα τα ερωτήματα που προκύπτουν από αυτήν τη λέξη. –

Σε αυτό το σημείο, δεν μπορούμε να πούμε και περισσότερα για αυτή τη τεράστια βασική αρχή του Εθνικοσοσιαλισμού. Στα προηγούμενα μαχητικά φυλλάδιά μου «Το Μανιφέστο για το σπάσιμο της δουλείας των τόκων», Μόναχο 1926 (δεν τυπώνεται πλέον) και «Η κρατική πτώχευση και η διάσωση», αυτό το 1919, εκδοτικός οίκος Γιόζεφ Καρλ Χούμπερτ, «Η επικείμενη παρακράτηση φόρων», αυτό το 1921, και «Το γερμανικό κράτος σε εθνική και κοινωνική βάση», Μόναχο 1923, εκδόσεις Φραντς Έερ και Υιός (όλα διαθέσιμα στο βιβλιο-

πωλείο του κόμματός μας στο Μόναχο, Τίερστρασσε 11) έχω ρίξει φως σε όλες τις βασικές πτυχές αυτού του προβλήματος.

Χρειάζεται μια εις βάθος μελέτη για να εξοικειωθείτε με αυτό το ζήτημα, γιατί ο πρακτικός οικονομικός σχεδιασμός των τελευταίων 50 ετών έχει ακολουθήσει τόσο πολύ την τοκογλυφική καπιταλιστική ιδέα, που για όλους όσους έχουν μεγαλώσει με αυτήν την ιδέα σημαίνει μια θεμελιώδη αλλαγή για να απαλλαγούν από αυτή την ριζωμένη ιδέα.

Συγκεκριμένα, θα είναι υποχρέωση μιας επικείμενης ειδικής έκδοσης σχετικά με το σπάσιμο της δουλείας των τόκων, να δώσει απαντήσεις στους συντρόφους του κόμματός μας σχετικά με αυτόν τον σημαντικό τομέα εργασίας του επερχόμενου εθνικοσοσιαλιστικού κράτους.

Εκτός από αυτές τις δύο πολύ μεγάλες και νέες βασικές αρχές του Προγράμματός μας, πρέπει να αναφερθούν σε σχέση με αυτές και οι αρχές για την κρατική, οικονομική, χρηματοοικονομική, κοινωνική και πολιτιστική πολιτική με τις οποίες αυξάνονται οι επιμέρους απαιτήσεις του προγράμματος.

Η **αρχή της κρατικής μας πολιτικής** διατυπώνεται απλούστατα **«Το Γερμανικό Ράιχ είναι η Πατρίδα των Γερμανών.»**

Σ’ αυτήν την αρχή της κρατικής πολιτικής περιλαμβάνεται ο τεράστιος τομέας της εξωτερικής πολιτικής στο σύνολό της, συμπεριλαμβανομένης της πολιτικής απελευθέρωσης της Γερμανίας, όλες οι απαιτήσεις της φυλετικής μας πολιτικής καθώς και οι όροι ένταξης στο κράτος.

Η **αρχή της οικονομικής μας πολιτικής** διατυπώνεται ως εξής:

Το καθήκον της εθνικής οικονομίας είναι να καλύψει τις ανάγκες και όχι να επιτύχει την υψηλότερη δυνατή κερδοφορία για το δανειακό κεφάλαιο.

Αυτή η αρχή οικονομικής πολιτικής περιλαμβάνει μια θεμελιώδη θέση του Εθνικοσοσιαλισμού για την ιδιωτική ιδιοκτησία, για τη δομή της οικονομίας μας σε σχέση με τις μορφές οργάνωσής της (μικρές, μεσαίες, μεγάλες και γιγαντιαίες

επιχειρήσεις – συνδικάτα, συγχωνευμένες επιχειρήσεις) και εκτός από τα μεγάλα ηθικά ζητήματα, τα οποία πρέπει να είναι μια ζωντανή δύναμη στη οικονομία, την «εθνική οικονομία» που δεν πρέπει να γίνει εκμετάλλευση του έθνους και καθαρή οικονομία κέρδους!

Στον **χρηματοοικονομικό τομέα**, η αρχή μας διατυπώνεται ως εξής:

Το νομισματικό σύστημα είναι στην υπηρεσία του κράτους, οι μεγιστάνες του χρήματος δεν επιτρέπεται να αποτελούν κράτος εντός του κράτους.

Εδώ πρόκειται για μια αρχή που σημαίνει μια θεμελιώδη αλλαγή. Διότι εδώ οι δρόμοι που πρέπει να ακολουθηθούν είναι τα πρακτικά μέτρα για το **«σπάσιμο της δουλείας των τόκων»**, η εθνικοποίηση του νομισματικού συστήματος, ο έλεγχος του πιστωτικού συστήματος, των κατασκευαστικών και εμπορικών τραπεζών κ.λ.π.

Κάθε ένα από αυτά τα καθήκοντα είναι υψίστης σημασίας από την άποψη του προγράμματός μας. Περιλαμβάνουν σαν ευρύτερος τομέας το σύνολο της φορολογικής νομοθεσίας, με τον φαινομενικά αδύνατο τελικό στόχο ενός κράτους χωρίς φόρους.

Στον τομέα της κοινωνικής πολιτικής, η αρχή μας διατυπώνεται ως εξής: **Το γενικό καλό είναι ο υπέρτατος νόμος**.

Με αυτήν την αρχή, επίσης, είμαστε σε πλήρη αντίθεση με την σημερινή ακολουθούμενη πρακτική, σύμφωνα με την οποία κάθε κατηγορία, κάθε τάξη, κάθε επαγγελματικός φορέας προσπαθεί να κερδίσει προνόμια στον κοινωνικοπολιτικό τομέα για την ομάδα του, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το κοινό καλό. Θα πρέπει επίσης να **εξαλείψουμε την έλλειψη στέγης και τις άθλιες συνθήκες απασχόλησης** και να θεσπίσουμε ένα γενικό σύστημα φροντίδας για τους ηλικιωμένους.

Από την άποψη της **πολιτιστικής πολιτικής**, μπορεί να προσδιοριστεί μόνο η αμετάβλητη πρωταρχική αρχή: **όλο το πολιτιστικό πολιτικό έργο πρέπει να γίνει από την μοναδική άποψη μιας καθαρά γερμανικής εθνικότητας.** Το αν οι διανο-

ητικές και πνευματικές δυνάμεις του έθνους μας φέρουν μια νέα αναγέννηση, μια κλασική περίοδο όλων των καλών τεχνών, αυτό δεν μπορεί να γίνει με εντολές ή με εξαναγκασμό για να επιτευχθεί. Από την άλλη πλευρά, η βαθιά ζημιά, που υπέστη η γερμανική πολιτιστική και πνευματική ζωή μας κάτω από την εβραϊκή δικτατορία, μπορεί να περιοριστεί με κατάλληλα μέτρα, ειδικά με την αποτοξίνωση του Τύπου.

Εκτός από αυτούς τους σημαντικούς τομείς της δημόσιας ζωής φυσικά θα υπάρξουν και πολλές άλλες σημαντικές βελτιώσεις που πρέπει να γίνουν. –

Είναι σαφές ότι **το νομικό μας σύστημα**, θα πρέπει να τροποποιηθεί ώστε να ανταποκρίνεται στις πολλαπλές καινοτομίες.

Αυτή την ανοησία της κοινοβουλευτικής-δημοκρατικής ψηφοφορίας θα εξαλειφτεί, ακριβώς όπως πρέπει να γίνει, μετά τη μεταβατική περίοδο μιας δικτατορίας, ένα ξεκαθάρισμα σχετικά με την εξωτερική μορφή του κράτους και την εσωτερική κρατική δομή των κρατιδίων. –

Αλλά μπορούμε ήδη να δούμε σε αυτό το σύντομο περίγραμμα τις μεγάλες διαστάσεις αυτών των ζητημάτων σε σύγκριση με τις τεράστιες θεμελιώδεις αρχές του προγράμματός μας.

Για εμάς δεν είναι θεμελιώδες ζήτημα, αν είμαστε μοναρχία ή δημοκρατία, δεν έχει σημασία εάν πρόκειται να έχουμε μια ομοσπονδία 5 ή 25 κρατών, περιφερειών ή φυλετικών κρατιδίων, εάν μόνο όλες οι γερμανικές φυλές, ενωμένες κάτω από μια ισχυρή κεντρική κυβέρνηση, είναι ένας μπρούτζινος βράχος έναντι των ξένων χωρών και στο εσωτερικό οι Γερμανοί πολίτες μπορούν να ζουν ευτυχισμένοι και ικανοποιημένοι.

4. Οι Απαιτήσεις του προγράμματος λεπτομερώς

«όπως διατυπώθηκαν από τον Φέντερ
στο "Το Γερμανικό Κράτος"».

Είναι πιο σαφές για πρακτική διαφήμιση, να χρησιμοποιήσετε την ακόλουθη έκδοση του προγράμματος, δεδομένου ότι οι επιμέρους προτάσεις συνοψίζονται με περισσότερες λεπτομέρειες, σύμφωνα με τις αρχές που περιγράφονται στο προηγούμενο κεφάλαιο.

Είναι επίσης καλύτερο και πιο σωστό, να διαχωρίζεται τους επιμέρους τομείς εργασίας μεταξύ τους στο πρόγραμμα και να τους ταξινομείτε ανάλογα με τη σειρά.

Το Κρατικό και Οικονομικό πρόγραμμα του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος.

Ο στόχος μας είναι – η αναγέννηση της Γερμανίας στη γερμανική ελευθερία με το γερμανικό πνεύμα.

Αυτός ο υψηλός στόχος αυτός θα επιτευχθεί μέσω:

1. Η **κρατική πολιτική** αρχή: **Το γερμανικό Ράιχ είναι η πατρίδα των Γερμανών**.

α. εξωτερική πολιτική:

1) Η δημιουργία ενός ενωμένου εθνικού κράτους, που περιλαμβάνει όλες τις γερμανικές φυλές.

2) Η ισχυρή εκπροσώπηση των γερμανικών συμφερόντων στο εξωτερικό.

β. φυλετική πολιτική:

1) Την αποβολή των Εβραίων και όλων των μη Γερμανών από όλες τις υπεύθυνες θέσεις στη δημόσια ζωή.

2) Αποτροπή της μετανάστευσης των Εβραίων της Ανατολής και άλλων παρασιτικών ξένων. Ανεπιθύμητοι αλλοδαποί και Εβραίοι να απελαθούν.

γ. πολίτες:

1) Μόνο οι Γερμανοί που βεβαιώνουν ότι είναι μέρος της γερμανικής πολιτιστικής κοινότητας και του κοινωνικού πεπρωμένου, μπορούν να ασκήσουν τα πολιτικά δικαιώματα.

2) Όποιος δεν είναι Γερμανός μπορεί να ζήσει μόνο σαν επισκέπτης στο γερμανικό κράτος και υπόκειται στη νομοθεσία περί αλλοδαπών.

3) Τα δικαιώματα και τα συμφέροντα των Γερμανών υπερισχύουν έναντι των δικαιωμάτων των πολιτών των ξένων εθνών.

2. Αρχή της Οικονομικής Πολιτικής: **Το καθήκον της εθνικής οικονομίας είναι να καλύψει τις ανάγκες και όχι να επιτύχει την υψηλότερη δυνατή κερδοφορία για το δανειακό κεφάλαιο**.

α. Ο Εθνικοσοσιαλισμός αναγνωρίζει την ιδιωτική ιδιοκτησία κατ' αρχήν και την θέτει υπό κρατική προστασία.

β. Η ευημερία του έθνους, ωστόσο, θέτει ένα όριο στην υπερβολική συσσώρευση πλούτου στα χέρια των ιδιωτών.

γ. Όλοι οι Γερμανοί αποτελούν μια εργατική κοινότητα για την προώθηση της γενικής ευημερίας και του πολιτισμού.

δ. Στο πλαίσιο αυτού του γενικού καθήκοντος να εργάζεται για κάθε Γερμανό και με τη θεμελιώδη αναγνώριση της ιδιωτικής ιδιοκτησίας, κάθε Γερμανός είναι ελεύθερος να κερδίζει τα προς το ζην και να διαθέσει ελεύθερα τα αποτελέσματα της εργασίας του.

ε. Διατηρείται ο υγιής συνδυασμός μικρών, μεσαίων και μεγάλων επιχειρήσεων σε όλους τους τομείς της οικονομικής ζωής, συμπεριλαμβανομένης της γεωργίας.

στ. Όλες οι υπάρχουσες επιχειρήσεις που μέχρι τώρα είχαν τη μορφή συγχωνευμένων εταιρειών θα εθνικοποιηθούν.

ζ. Η τοκογλυφία και η κερδοσκοπία καθώς και ο αδίστακτος πλουτισμός σε βάρος και ζημία του έθνους, τιμωρούνται με θάνατο.

η. Εισαγωγή της υποχρέωσης ενός έτους για εργασία (για το κράτος), για κάθε Γερμανό.

3. Αρχή της χρηματοοικονομικής πολιτικής: **Το νομισματικό σύστημα είναι στην υπηρεσία του κράτους, οι μεγιστάνες του χρήματος δεν επιτρέπεται να αποτελούν κράτος εντός του κράτους**· εξ ου και ο στόχος μας: **η κατάργηση της δουλείας των τόκων μέσω**

α. Απαλλαγής του κράτους και επομένως του έθνους, από το τοκοφόρο χρέος τους προς τις μεγαλοεπιχειρήσεις.

β. Εθνικοποίησης της τράπεζας του Ράιχ και της Εκδοτικής Τράπεζας.

γ. Συγκέντρωσης χρημάτων για όλους τους μεγάλους κοινωφελείς σκοπούς (επέκταση της υδροηλεκτρικής ενέργειας, οδικής υποδομή κ.λ.π.), αποφεύγοντας τον δανεισμό μέσω της έκδοσης άτοκων κρατικών ομολόγων ή χωρίς μετρητά.

δ. Εισαγωγής ενός σταθερού νομίσματος σε ασφαλή βάση.

ε. Δημιουργίας μιας μη κερδοσκοπικής κατασκευαστικής και εμπορικής τράπεζας (νομισματική μεταρρύθμιση) για τη χορήγηση άτοκων δανείων.

στ. Λεπτομερούς αναδιάρθρωσης του φορολογικού συστήματος σύμφωνα με τις κοινωνικές και εθνικο-οικονομικές αρχές. Απαλλαγή των καταναλωτών από το βάρος της έμμεσης φορολογίας και των παραγωγών από τους περιοριστικούς φόρους (φορολογική μεταρρύθμιση και φορολογική απαλλαγή).

4. Αρχή της κοινωνικής πολιτικής: **Το γενικό καλό είναι ο υπέρτατος νόμος**.

α. Γενναιόδωρη επέκταση της ασφάλισης γήρατος μέσω της εθνικοποίησης του συστήματος προσόδων. Κάθε άπορος Γερμανός εθνοσύντροφος από μια συγκεκριμένη ηλικία και μετά ή σε περίπτωση πρόωρης ανικανότητας προς εργασία θα έχει εγγύηση μιας επαρκούς σύνταξης.

β. Συμμετοχή όλων εκείνων που εργάζονται σε δημιουργικές ή σε παραγωγικές επιχειρήσεις, στα κέρδη του εργοστασίου, ανάλογα με την απόδοση και την ηλικία τους, ενώ ταυτόχρονα είναι συνυπεύθυνοι για την εκπλήρωση των εθνικών οικονομικών καθηκόντων του εργοστασίου.

γ. Κατάσχεση όλων των κερδών που αποκομίστηκαν από τον

πόλεμο και την επανάσταση και δεν βασίζονται σε έντιμη εργασία, καθώς και των περιουσιών των τοκογλύφων και των χρηματιστών και χρησιμοποίησή τους για την επέκταση της κοινωνικής πρόνοιας.

δ. Εξάλειψη της έλλειψης κατοικιών μέσω εκτεταμένης νέας κατασκευής κατοικιών σε όλο το Ράιχ με τα κεφάλαια της μη κερδοσκοπικής κατασκευαστικής και εμπορικής τράπεζας που θα δημιουργηθεί σύμφωνα με το άρθρο 3 §ε.

5. Πολιτιστική πολιτική.

Η άνθηση όλων των επιστημών και των καλών τεχνών στη βάση ενός πολιτικά ελεύθερου, οικονομικά υγιούς κράτους είναι ο υψηλός πολιτιστικός μας στόχος.

Αυτό πρέπει να επιτευχθεί μέσω της

α. Εκπαίδευσης των νέων για να είναι υγιείς στο σώμα και ελεύθεροι στο μυαλό, σύμφωνα με τις μεγάλες παραδόσεις του γερμανικού πολιτισμού.

β. Πλήρους ελευθερία θρησκειών και συνειδήσεων.

γ. Ειδικής προστασίας των χριστιανικών δογμάτων.

δ. Αποθάρρυνσης και απομάκρυνσης θρησκευτικών δογμάτων, που έρχονται σε αντίθεση με την γερμανική ηθική και των οποίων το περιεχόμενο καταστρέφει τον κρατικό και τον εθνικό χαρακτήρα.

ε. Αποθάρρυνσης όλων των επιβλαβών επιρροών στη λογοτεχνία, στον Τύπο, στη σκηνή, στις τέχνες και στα θέατρα.

στ. Ελευθερίας διδασκαλίας στα γερμανικά πανεπιστήμια, και σχηματισμού μιας ηγετικής τάξης ανδρών εξαιρετικού χαρακτήρα.

6. Στρατιωτικά θέματα

α. Στρατολόγηση του έθνους με την εισαγωγή νόμου για υποχρεωτική στρατιωτική θητεία για κάθε ελεύθερο Γερμανό.

β. Κατάργηση των μισθοφορικών στρατευμάτων.

γ. Δημιουργία ενός εθνικού στρατού για την υπεράσπιση της πατρίδας υπό ένα σώμα επαγγελματιών αξιωματικών, που θα δημιουργηθεί με αυστηρή πειθαρχία.

7. Άλλες βελτιωτικές μεταρρυθμίσεις.

α. Μεταρρύθμιση του τομέα του Τύπου. Καταστολή όλων των προϊόντων του Τύπου, που προσβάλλουν τα συμφέροντα του γερμανικού έθνους. Αυστηρότερη ευθύνη για όλες τις αναληθείς και σκόπιμα παραποιημένες πληροφορίες.

β. Τροποποίηση του εκλογικού νόμου με εξάλειψη των τόσο εξευτελιστικών μεθόδων των προεκλογικών εκστρατειών και της ανευθυνότητας των εκλεγμένων (ασυλία).

γ. Σχηματισμός επαγγελματικών επιμελητηρίων.

δ. Δικαστική μεταρρύθμιση σε ό, τι αφορά

Τους νόμους περί γης – (θεμελιώδης αναγνώριση του δικαιώματος ιδιοκτησίας στη γη, κανένα δικαίωμα δανεισμού γης από το ιδιωτικό κεφάλαιο, δικαίωμα πρώτης άρνησης του κράτους, ειδικά έναντι των αλλοδαπών και των Εβραίων. Υποχρεωτική διαχείριση της γης από το κράτος σε περίπτωση ακατάστατης διαχείρισης), το

Αστικό δίκαιο – (πολύ αυστηρότερη προστασία της προσωπικής τιμής και της υγείας σε αντίθεση με τη μονόπλευρη νομική προστασία του δικαιώματος ιδιοκτησίας, που κυριαρχεί σήμερα).

ε. Συνταγματικές μεταρρυθμίσεις.

Μορφή διακυβέρνησης. Η μορφή διακυβέρνησης που αντιστοιχεί στον γερμανικό χαρακτήρα είναι η κυριαρχική εξουσία ενωμένη σε έναν υπέρτατο ηγέτη. – Το εάν αυτή η υπέρτατη ηγεσία θα καταλαμβάνεται από έναν μονάρχη που θα εκλέγεται από τον λαό ή από έναν πρόεδρο, πρέπει να αφεθεί σε ένα μεταγενέστερο δημοψήφισμα.

Ομοσπονδιακός χαρακτήρας του Ράιχ.

Η σύσταση του γερμανικού έθνους από διάφορες χώρες, που εσωτερικά συνδέονται στενά μεταξύ τους λόγω της φυλής και της ιστορίας, καθιστά αναγκαία την μεγαλύτερη δυνατή ανεξαρτησία των επιμέρους ομοσπονδιακών κρατών όσον αφορά τις εσωτερικές τους υποθέσεις.

Είναι **υπόθεση του Ράιχ** η εκπροσώπηση του γερμανικού λαού στο εξωτερικό, η παροχή διαβατηρίων και τελωνείων, καθώς και του στρατού και του ναυτικού.

Τρεις κύριοι αντίπαλοι εμποδίζουν την επίτευξη αυτού του κρατικού και οικονομικού προγράμματος του Εθνικοσοσιαλισμού. Ο μαρξισμός, ο κοινοβουλευτισμός και, κυρίως, το μεγάλο κεφάλαιο.

1. **Ο αντι-μαρξιστικός αγώνας μας** στρέφεται εναντίον των διασπαστικών δογμάτων του Εβραίου Καρλ Μαρξ, ενάντια στο δόγμα της ταξικής πάλης που διασπά το έθνος, ενάντια στο οικονομικά δολοφονικό δόγμα της άρνησης της ιδιωτικής ιδιοκτησίας και ενάντια στην καθαρά οικονομική υλιστική άποψη της ιστορίας.

2. **Ο αντι-κοινοβουλευτικός μας αγώνας** στρέφεται ενάντια στην έλλειψη ευθύνης των λεγόμενων εκπροσώπων του λαού, οι οποίοι – όντας απρόσβλητοι – δεν μπορούν ποτέ να κληθούν στην πράξη να λογοδοτήσουν για τα αποτελέσματα των αποφάσεών τους, καθώς και όλων των ζημιών που προκύπτουν από αυτές (ηθική διαφθορά, οικογενειοκρατία, δωροδοκία) και σαν αρνητική συνέπεια – μια κυβέρνηση που εξαρτάται από ένα τέτοιο κοινοβούλιο.

3. **Ο αντι-μαμμωνιστικός αγώνας μας**, ο οποίος υπερισχύει των άλλων δύο μετώπων, στρέφεται ενάντια στην παγκόσμια δύναμη του χρήματος που αγκαλιάζει τον κόσμο, δηλαδή ενάντια στη συνεχιζόμενη χρηματοοικονομική και οικονομική αφαίμαξη και εκμετάλλευση του έθνους μας μέσω του μεγάλου δανειακού κεφαλαίου.

Αυτός ο αγώνας είναι όμως αφετέρου και μια τεράστια πνευματική πάλη ενάντια ψυχοκαταστροφικό υλιστικό πνεύμα του εγωκεντρισμού και της απληστίας με όλη τη φθοροποιά επιρροή σε όλους τους τομείς της δημόσιας, οικονομικής και πολιτιστικής μας ζωής.

Ο τελευταίος και ο πιο ριζικός είναι ο αγώνας μεταξύ δύο κοσμοθεωριών, οι οποίες εκφράζονται μέσω των δύο θεμελιωδώς διαφορετικών πνευματικών δομών – του αρχικού δημιουργικού και παραγωγικού πνεύματος και του ασταθούς, αρπακτικού πνεύματος. Το δημιουργικό, βαθιά ριζωμένο πνεύμα, που πάλι ξεπερνά τον κόσμο σε υπερφυσικά βιώματα, βρίσκει τον κύριο φορέα του στον Άριο άνθρωπο· το αρπακτι-

κό, χωρίς ρίζες, καθαρά υλιστικό πνεύμα που στρέφεται προς αυτόν τον κόσμο βρίσκει τον κύριο εκπρόσωπό του στον Εβραίο.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός ανακαλύπτει, όπως ο αντισημιτισμός, την κύρια ρίζα του κακού στο πνεύμα του εβραϊκού υλισμού, αλλά γνωρίζει επίσης ότι αυτός ο πιο τεράστιος αγώνας στην παγκόσμια ιστορία δεν πρέπει να σταματήσει στα καθαρά αρνητικά, αντισημιτικά αιτήματα, γι’ αυτό ολόκληρο το κρατικό και οικονομικό πρόγραμμα του Εθνικοσοσιαλισμού υπερβαίνει κατά πολύ τον βασικό ή αρνητικό αντισημιτικό αγώνα, καθώς δίνει μια θετική και εποικοδομητική εικόνα για το πώς θα πρέπει να μοιάζει το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος της εργασίας και των επιτευγμάτων.

Μόλις επιτευχθεί αυτός ο υψηλός στόχος, το εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα θα διαλυθεί αυτόματα. **Ο Εθνικοσοσιαλισμός τότε θα έχει γίνει τρόπος ζωής για ολόκληρο το γερμανικό έθνος**. Το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα δεν είναι καθόλου ένα κοινοβουλευτικό κόμμα με τη συνηθισμένη έννοια της λέξης, αλλά είναι μόνο εκείνο το τμήμα του έθνους που είναι αποφασισμένο, προσανατολισμένο στο μέλλον και σίγουρο για το μέλλον, που έχει συγκεντρωθεί γύρω από ισχυρούς και αποφασιστικούς ηγέτες, για να απελευθερώσουν την Γερμανία από τη ντροπή και την ανικανότητα προς τον έξω κόσμο, από την κατάπτωση και την ανηθικότητα στο εσωτερικό και να την οδηγήσουν σε μια ισχυρή, αξιοσέβαστη θέση προς τον έξω κόσμο και εσωτερικά σε μια οικονομικά υγιή, πολιτιστικά ακμάζουσα, πνευματικά και ηθικά υψηλή εθνική κοινότητα.

Θέλουμε να οικοδομήσουμε το Ράιχ που ποθούν οι Γερμανοί, όπως το εκθειάζει ο Γκάιμπελ:

«Προς τα έξω ένα και πανίσχυρο»
«Συγκεντρωμένο σε μια εξαιρετική σημαία»
«Στο εσωτερικό πλούσιο και πολύπλευρο»
«Κάθε φυλή ανάλογα με το είδος της.»

«Το Γερμανικό Ράιχ είναι η Πατρίδα των Γερμανών.»

Κάθε λέξη αυτής της αρχής της κρατικής πολιτικής είναι, εξετάζοντας την άθλια κατάσταση των πραγμάτων σήμερα, σαν ένα μαστίγωμα.

Το **«Γερμανικό Ράιχ»**, πού υπάρχει σήμερα «γερμανικό Ράιχ»; Η αποικιοκρατούμενη Γερμανία μπορεί να έχει την αξίωση να φέρει το τιμητικό όνομα ενός ανεξάρτητου κράτους; Όχι. –

Μια χώρα όπως η σημερινή Γερμανία δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ανεξάρτητο κράτος ακόμη και από τους πιο επιεικείς καθηγητές του συνταγματικού δικαίου.

Τα πέντε πιο σημαντικά κυρίαρχα δικαιώματα ενός κράτους είναι: η εδαφική του κυριαρχία, η στρατιωτική του υπεροχή, η οικονομική του κυριαρχία, η εσωτερική του διοίκηση και οι επικοινωνίες και πέμπτο η δικαιοσύνη του.

Αρκεί, να θέσετε το θέμα με αυτόν τον τρόπο σε οποιονδήποτε μη ειδικό χωρίς περαιτέρω εξήγηση για τα δικαιώματα ενός έθνους σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο, και να το συγκρίνετε με τη σημερινή θέση της Γερμανίας για να αποδειχθεί η αδυναμία του ισχυρισμού, ότι υπάρχει πλέον ένα απολυταρχικό «Γερμανικό Ράιχ».

Η **εδαφική μας κυριαρχία** είναι μια κοροϊδία, γιατί η Γαλλία όποτε της αρέσει, μπορεί να καταλάβει γερμανικό έδαφος, χωρίς να ρωτήσει κανέναν ή να αντιμετωπίσει αντιδράσεις, όπως ακριβώς και οι Τσέχοι, οι Πολωνοί και οι Δανοί μπορούν να επιχειρήσουν οποιαδήποτε καταπάτηση, οποιαδήποτε εισβολή στη γερμανική γη, χωρίς να εμποδιστούν να το κάνουν. Πόσο εντελώς διαφορετικά έκρινε το «καταραμένο παλιό καθεστώς» την παραμικρή παραβίαση των συνόρων. Μια στρατιωτική εισβολή στη γερμανική επικράτεια ήταν «λόγος πολέμου».

Προκειμένου να διατηρήσει την εδαφική του κυριαρχία, το κράτος χρειάζεται μια ένοπλη δύναμη που να είναι σε θέση να αποκρούσει την επέμβαση στο έδαφος του κράτους και συνεπώς στη ζωή και την υγεία των πολιτών του. Κανένα ελεύθερο κράτος δεν μπορεί να παραδίδει σε μια ξένη δύναμη τον έλεγχο

ή ακόμα και την εποπτεία, ή ακόμα και το δικαίωμα να καθορίζει τον αριθμό των ανδρών, των όπλων, του εξοπλισμού, των στρατοπέδων κ.λ.π.˙ γιατί αν το κάνει αυτό, τότε σίγουρα δεν είναι «κυρίαρχο», τότε απλά δεν διοικεί τα μέσα εξουσίας του, τότε μόλις έχει παραιτηθεί από τη στρατιωτική του κυριαρχία. Η Γερμανία το έκανε αυτό με την υποταγή της στις επιτροπές αφοπλισμού και ελέγχου του εχθρού.

Μέχρι στιγμής η Γερμανία είχε ήδη ταπεινωθεί με την αποδοχή των όρων της ανακωχής. Το κυριαρχικό δικαίωμα της εξωτερικής πολιτικής χάθηκε.

Τουλάχιστον κάποιο μέρος της εσωτερικής κυριαρχίας θα έπρεπε να διατηρηθεί, αλλά αυτή ακριβώς η καταστροφή αυτών των εσωτερικών μέσων εξουσίας ήταν που είχε σημασία για τους μεγιστάνες του χρήματος, οι οποίοι κατέχοντας αυτά τα γερμανικά κυριαρχικά δικαιώματα, κατάφεραν να εκμεταλλευτούν τη γερμανική εργασία χωρίς όρια.

Στην αρχή ξεχύθηκε πάνω στη Γερμανία η λάσπη από την πλημμύρα της επανάστασης, ύστερα οι κερδοσκόποι και οι τοκογλύφοι, οι γιοι του χάους, οι προδότες σοσιαλδημοκράτες, οι λιποτάκτες, οι κατάδικοι καταλαμβάνοντας τις υψηλότερες και πιο επικερδείς κρατικές θέσεις, σύντομα μοιράστηκαν τη δύναμή τους με τους δημοκράτες και του κεντρώους και πίσω απ’ όλους και πάνω απ’ όλους οι χρηματοδότες, οι Εβραίοι, έκαναν τη δουλειά τους. Σύντομα κλήθηκαν και οι Μασόνοι από τα λεγόμενα εθνικά κόμματα, ειδικά τα αδέρφια Στρέζεμαν και έτσι δόθηκε το τελικό χτύπημα. Η έκθεση των εμπειρογνωμόνων και οι νόμοι Ντάους, που βασίζονται σε αυτήν, λήστεψαν τη Γερμανία από τον έλεγχο των οικονομικών της, ο οποίος πουλήθηκε σε μια χούφτα μεγαλο-Εβραίων ή σε ξένους και ντόπιους μεγαλο-καπιταλιστές. Και με τον ίδιο τρόπο, το Ράιχσταγκ εγκατέλειψε τους σιδηροδρόμους και μαζί τους τον έλεγχο των συγκοινωνιών και εξίσου σημαντικά μέρη της διοικητικής δικαιοδοσίας στον τομέα των φόρων και των τελωνείων, ενεχυριάζοντάς τα στον έλεγχο της επιτροπής αποζημιώσεων.

Για έλεγχο της δικαιοσύνης επίσης δεν μπορούμε πλέον να

μιλάμε. Οι κατεχόμενες περιοχές υπάγονται σε ξένο στρατιωτικό δίκαιο, την υπόλοιπη Γερμανία την διέπουν ειδικοί νόμοι που παρεμβαίνουν βαθιά, όπως ο νόμος περί προστασίας της Δημοκρατίας. Η νομική ανασφάλεια, η οργανωμένη ληστεία του έθνους μέσω των λεγόμενων «νόμων περί επανεκτίμησης» αναγκάζουν τα δικαστήρια να δηλώσουν ότι η αδικία είναι σωστή.

Η Γερμανία δεν είναι πλέον κυρίαρχο κράτος. Η Γερμανία είναι μια αποικία σκλάβων. Οι Γερμανοί καταπιέζονται, ρίχνονται στη φυλακή, τους απαγορεύεται να μιλούν – μόνο και μόνο επειδή έχουν παραμείνει «Γερμανοί» και θέλουν να εξαλείψουν τη σκλαβιά.

Μάλιστα, θέλουμε να έχουμε ξανά ένα **ελεύθερο γερμανικό** Ράιχ, και αυτό το ερχόμενο ελεύθερο γερμανικό Ράιχ πρέπει να είναι η **πατρίδα των Γερμανών**.

Αυτή η Γερμανία πρέπει να είναι **πατρίδα**, όχι απλώς ένας μηχανισμός αστυνομικών μέτρων για τήρηση της τάξης, όχι απλώς «κράτος», όχι απλώς «αρχές», όχι απλώς «κυβέρνηση», όχι μόνο μια αργομισθία για μερικές εκατοντάδες οικογενειακές δυναστείες, αλλά **πατρίδα**. Πατρίδα, η γλυκιά μαγική λέξη, που αφήνει να ξεπηδήσουν οι υπόγειες πηγές, – αγάπη για την πατρίδα, γλυκιά και όμορφη, ηλιόλουστη και αγαπημένη, το άρωμα του χώματος της πατρίδας ανυψώνεται, το αίσθημα ευτυχίας κατακλύζει τον περιπλανώμενο όταν νιώσει και πάλι το έδαφος της πατρίδας κάτω από τα πόδια του, με την οποία νιώθει τους δεσμούς αίματος. Η πατρίδα, – η μητέρα – νοιάζεται για όλα τα παιδιά της, οι Γερμανοί πρέπει να αισθάνονται ασφαλείς και φροντισμένοι στο γερμανικό Ράιχ, στην γη των πατέρων τους, στην **πατρίδα** τους. Το αίσθημα της ασφάλειας είναι το πιο ουσιαστικό μέρος της αίσθησης της πατρίδας και από αυτό μεγαλώνει το ωραίο άνθος της αγάπης για την πατρίδα. Δεν υπάρχει υψηλότερος στόχος για το κράτος και το έθνος.

Αυτό είναι κάτι περισσότερο από μια ρεαλιστική κοινωνική πολιτική, από την εξασφάλιση της εργασίας, περισσότερο από ένα πρόγραμμα κατασκευής κατοικιών, αν και το να έχει κανείς

το δικό του σπίτι είναι ένα από τα μεγαλύτερα κίνητρα για τη βλάστηση της αγάπης για την πατρίδα.

Η **πατρίδα** είναι κάτι περισσότερο από ένα «κράτος ιμπεριαλιστικής δύναμης» το οποίο υπηρετεί κανείς, είτε από ενθουσιασμό είτε από εξαναγκασμό.

Η **πατρίδα** είναι κάτι περισσότερο από τη διαχείριση του Ράιχ, του κράτους, της πόλης, είναι κάτι περισσότερο από την εκπροσώπηση των επαγγελμάτων και των συμφερόντων, είναι κάτι περισσότερο από μια φάτνη για τα βοοειδή, ή για την προστασία του ατόμου και της ιδιοκτησίας. Όλοι αυτοί οι δημόσιοι φορείς πρέπει να υπηρετούν την ιδέα της πατρίδας. Όπως σε μια αληθινή οικογένεια το «πατρικό», το «σπίτι» ασκεί μια ιδιαίτερη γοητεία στα παιδιά, όπως το δωμάτιο του καθενός προκαλεί εντελώς διαφορετικά συναισθήματα από ένα δωμάτιο σε ένα ξενοδοχείο, όπου ζει κανείς ή ακόμα και από ένα κελί φυλακής, έτσι και η πατρίδα είναι κάτι απερίγραπτα τρυφερό και όμως πανίσχυρο, ανώτερο από την άθλια ιδέα της συστάσεως συνδέσμου οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης στην οποία αποδίδει την έννοια του «κράτους» η φιλελεύθερη, δημοκρατική-κοινοβουλευτική αντίληψη για την δομή της κοινωνίας.

Κρατική πολιτική

Αρχή: **Το γερμανικό Ράιχ θα είναι η πατρίδα των Γερμανών**. Όχι για τους Εβραίους, τους Ρώσους (κομμουνιστές), τους Σοσιαλδημοκράτες, που δεν έχουν πατρίδα που ονομάζεται Γερμανία (Κρίσπιεν), ούτε για όλους τους ξένους, που παραμένουν για μεγάλο ή μικρό χρονικό διάστημα στο γερμανικό έδαφος.

Εδώ βρισκόμαστε σε μια έντονη και θεμελιώδη αντίθεση με το Σύνταγμα της Βαϊμάρης, το οποίο αναγνωρίζει μόνο **«Γερμανούς πολίτες»**, αλλά δεν αναγνωρίζει τον όρο «Γερμανοί» με την εθνοτική ή ακόμη πιο αυστηρά, με την φυλετική έννοια.

Έτσι διαβάστε τις θέσεις 1 – 7, που χωρίζονται σε τρεις υποδιαιρέσεις: 1) εξωτερική πολιτική, 2) πληθυσμιακή πολιτική, 3) πολίτες.

1. Εξωτερική πολιτική

α. Εγκαθίδρυση ενός συμπαγούς εθνικού κράτους, που θα περιλαμβάνει όλες τις γερμανικές φυλές.

Όλοι όσοι έχουν γερμανικό αίμα, είτε ζουν σήμερα υπό Δανική, Πολωνική, Τσέχικη, Ιταλική ή Γαλλική κυριαρχία, θα πρέπει να ενωθούν σε ένα Γερμανικό Ράιχ. – Δεν απαιτούμε τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο από αυτό που απαιτούν οι εχθροί μας – το **δικαίωμα των Γερμανών στην αυτοδιάθεση** να ανήκουν στη μητρική τους χώρα – στη γερμανική πατρίδα.

Δεν αποκηρύσσουμε κανέναν Γερμανό στη νότια Γερμανία, στην Αλσατία-Λωρραίνη, στην Πολωνία, στην Αυστριακή ομοσπονδιακή αποικία των εθνών και τα κράτη που διαδέχθηκαν την παλιά Αυστρία. Αυτή η απαίτηση όμως αποκλείει ρητά οποιαδήποτε τάση προς τον ιμπεριαλισμό, είναι η απλή και φυσική απαίτηση που κάθε ισχυρή εθνικότητα καθιερώνει και αναγνωρίζει σαν αυτονόητο.

β. Η ισχυρή εκπροσώπηση των γερμανικών συμφερόντων στο εξωτερικό αποτελεί μια περαιτέρω και απαραίτητη προσθήκη στο σημείο 1.

Όχι σπάνια οι Γερμανοί είναι οι καλύτεροι, οι πιο εργατικοί και ριψοκίνδυνοι, που πηγαίνουν στον υπόλοιπο κόσμο σαν φορείς πολιτισμού, σαν μηχανικοί, ερευνητές, μελετητές, σαν έμποροι και γιατροί. Ανήκουν στη μεγάλη γερμανική εθνοτική οικογένεια από την οποία δεν πρέπει και δεν μπορούν να χαθούν. Έχουν το δικαίωμα να περιμένουν προστασία από την πατρίδα ακόμα κι όταν βρίσκονται στο εξωτερικό. Αυτοί οι Γερμανοί δεν θα πρέπει να είναι μόνο το λίπασμα του πολιτισμού, αλλά συνειδητοποιημένοι φύλακες της προόδου της Γερμανικής ιδέας στον κόσμο, όχι «απόστολοι της ανθρωπότητας», αλλά φορείς της σκανδιναβικής ιδέας.

Το καθήκον των Γερμανών στο εξωτερικό και των επίση-

μων αντιπροσώπων μας δεν πρέπει να είναι μια «ενσυναίσθηση» του ξένου τρόπου ζωής, αλλά η διατήρηση της γερμανικής ατομικότητας, του ανώτερου γερμανικού τους χαρακτήρα. Και εδώ μια σκούπα με σιδερένιο σκουπόξυλο πρέπει να σαρώσει το Υ. Ε. («Υπουργείο Εξωτερικών»). Η δουλοπρέπεια του Έρτσμπεργκερ και του Στρέζεμαν απέναντι στις ξένες χώρες θα έχει ένα τέλος και τότε θα δείτε αμέσως, ότι οι ξένες χώρες θα έχουν έναν εντελώς διαφορετικό σεβασμό σε μια ισχυρή εκπροσώπηση των γερμανικών συμφερόντων και αντί για κλωτσιές και χαστούκια στο πρόσωπο, το αποτέλεσμα θα είναι ο σεβασμός και η εκτίμηση για τις γερμανικές επιθυμίες.

2. Φυλετική πολιτική.

α. Αποκλεισμός των Εβραίων και όλων των μη Γερμανών από όλες τις υπεύθυνες θέσεις στη δημόσια ζωή.

Αυτό το αίτημα είναι τόσο αυτονόητο για εμάς τους Εθνικοσοσιαλιστές που δεν χρειάζεται περαιτέρω εξήγηση· από την άλλη πλευρά, για όσους δεν έχουν κατανοήσει τουλάχιστον τις βασικές αρχές του φυλετικού μας δόγματος, είναι αδύνατο να δοθεί μια σύντομη, πειστική αιτιολόγηση.

Όποιος βλέπει στον Εβραίο μόνο έναν «Γερμανό πολίτη εβραϊκής πίστης» – και όχι έναν ετερόκλητο, αυστηρά απομονωμένο λαό με έντονα παρασιτικό χαρακτήρα, δεν μπορεί να καταλάβει την αναγκαιότητα αυτής της απαίτησης. Όποιος δηλώνει ότι ένα λάχανο, που έτυχε να φυτρώσει στη μέση μιας καλλιέργειας από φράουλες είναι φράουλα ή πιστεύει ότι οι καλές φράουλες θα μπορούσαν να προέρχονται από αυτό κάνει λάθος, όπως ακριβώς εκείνος που πιστεύει ότι ένα λιονταράκι που ρίχνεται σε ένα κοπάδι προβάτων θα γίνει πρόβατο. Είναι πιο πιθανό να γίνει κατανοητό, ότι ένας Γερμανός δεν μπορεί να γίνει εύκολα αξιωματούχος ή δικαστής στην Ινδία ή στην Κίνα, όπως σίγουρα δεν θα θέλαμε να δούμε έναν Κινέζο ή έναν Οτεντότο* έφορα ή δήμαρχο μέσα στα μούτρα μας.

Ωστόσο, δεν θα ήταν τόσο άσχημα, εάν ένας Ενβέρ

---

* Η φυλή Κόι της Νότιας Αφρικής.

Πασάς ή ένας Τσιανγκ Κάι Σεκ επέβαλε την τάξη στη Γερμανία, απ' το να άφηνε ένας Εβραίος με απόλυτη ελευθερία τα καταστρεπτικά φυλετικά χαρακτηριστικά του στη Γερμανία. Αυτό που είναι βέβαιο είναι ότι η Επανάσταση χαλάρωσε όλους τους δεσμούς της κρατικής τάξης και οι μακρόχρονα εγκατεστημένοι εβραίοι μεγαλο-τραπεζίτες όπως ακριβώς και οι Εβραίοι από την Ανατολή που πρόσφατα μετανάστευσαν στη Γερμανία, έχουν πλουτίσει πάρα πολύ από την δυστυχία της Γερμανίας. Όλοι το βιώσαμε, όλοι μπορούσαν να το δουν με τα μάτια τους, και όλοι είχαμε εμπειρία από αυτό· και πάντα προηγείται η καταστροφή της σκανδιναβικής τάξης. «Υπάρχει μόνο ένας δρόμος ανοιχτός γι' αυτόν τον πανούργο λαό, – όσο διατηρείται αυτή **η τάξη**, δεν υπάρχει τίποτα να ελπίζει» (Γκαίτε, στο Πανηγύρι των λεηλατών). Γι' αυτό το λόγο απαιτούμε:

β. τερματισμό της μετανάστευσης των Εβραίων από την Ανατολή και άλλων παρασιτικών αλλοδαπών. Οι ανεπιθύμητοι αλλοδαποί και οι Εβραίοι να απελαθούν.

Σε περιόδους μεγάλου πληθωρισμού αυτοί οι Εβραίοι από τη Γαλικία και την Πολωνία συνέρρεαν στις πόλεις της Γερμανίας σαν ζωύφια· παρά την πολύ μεγάλη έλλειψη στέγης, σύντομα βρήκαν τα πιο όμορφα διαμερίσματα, ενώ οι Γερμανοί έπρεπε να ζουν σε τρύπες. Ύστερα άρχισαν τις βρωμοδουλειές τους, αγοράζοντας τα πάντα: μαργαριτάρια, περσικά χαλιά, διαμάντια, χρυσό, ασήμι, λευκόχρυσο, πολεμικά δάνεια, ανακυκλωμένο χαρτί, χιλιάδες χαρτονομίσματα μάρκων, χαλκό, μόλυβδο, λογοτεχνία, θέατρα, παλιοσίδερα (Η Εταιρεία Εξαγωγέων). Σύντομα έγιναν φανερά πλούσιοι, – και έτσι αναγνωρίστηκαν σαν Γερμανοί στα μάτια των «κανονικών Γερμανών».

Κάτω από την εθνικοσοσιαλιστική πίεση ο Γενικός Επίτροπος του Κράτους στη Βαυαρία ο φον Καρ (ήταν αυτός που «Αθέτησε το λόγο του για λόγους δημόσιας τάξεως», ο οποίος είχε καταπνίξει στο αίμα δειλά και ύπουλα την γερμανική εξέγερση στις 9 Νοεμβρίου 1923) – ένα ωραίο πρωί τόλμησε να ξεκινήσει την απέλαση των Εβραίων της Ανατολής και έστειλε

μάλιστα τα όργανα της αστυνομίας σε μερικούς από τους πιο διάσημους λαθρέμπορους. Τότε παρενέβησαν οι «εγκατεστημένοι από παλιά» αξιοπρεπείς Εβραίοι «της Κεντρικής Ένωσης» για τα παράσιτα της Γαλικίας, για τους Εβραίους «συμπατριώτες» τους – και ο Καρ υποχώρησε δειλά.

Μόνο οι ξεκάθαροι και άκαμπτοι κυβερνήτες μπορούν να ενεργήσουν εδώ σύμφωνα με τις φυλετικά αναντίρρητες γνώσεις τους. Δεν μπορούν να γίνουν παραχωρήσεις εδώ.

Πέρα από αυτήν την καθαρά αντισημιτική πρακτική εφαρμογή για την υγεία της φυλής, πρέπει να καλλιεργηθεί ο τελικός στόχος, – ο **τελικός στόχος της στροφής του έθνους μας προς το Βορρά** με την έννοια της σκανδιναβικής ιδέας.

Το ζήτημα αυτό μπορεί ενδεχομένως να μην ανήκει στο «χρονοδιάγραμμα» του NSDAP, αλλά πρέπει όλοι να είμαστε ξεκάθαροι σχετικά με αυτό, ότι μακροπρόθεσμα δεν μπορούν να γίνουν πολλά με το γερμανικό έθνος, μέχρι να σταματήσει η επιμειξία και η αλλοίωση.

Μπορούμε ήδη να διακρίνουμε σήμερα, ότι η τρομερή φυλετική παρακμή που θεωρητικά έχει αρχικά ξεπεραστεί, έχει προέλθει μόνο από το γεγονός του εξαιρετικού ενδιαφέροντος, που βρίσκουν οι ευρείς κύκλοι στα φυλετικά ζητήματα και στα βιβλία περί των φυλών, λόγω της ύπαρξης θεμελιωδών έργων σχετικά με το θέμα, αλλά μόνο η σταθερή και συνεχής εργασία μπορεί να μας επιτρέψει να σημειώσουμε πραγματική πρόοδο.

3. Όσον αφορά την ιδιότητα του πολίτη του κράτους απαιτούμε:

α. **Μόνο οι Γερμανοί που είναι αφοσιωμένοι στον γερμανικό πολιτισμό και στο κοινό πεπρωμένο, μπορούν να ασκήσουν πολιτικά δικαιώματα**.

Εδώ γίνεται ένας απολύτως απαραίτητος περιορισμός. Οι άνθρωποι, που ακόμη και αν γεννήθηκαν Γερμανοί, αλλά που συνειδητά στρέφονται καταστροφικά εναντίον του γερμανικού έθνους, εναντίον του κράτους και λαμβάνουν και υπακούουν τις πολιτικές τους εντολές από το εξωτερικό – δεν ανήκουν στο

γερμανικό κοινό πεπρωμένο, οπότε δεν μπορούν να ασκήσουν τα πολιτικά δικαιώματα, όπως ένας Εβραίος, και πρέπει ακόμη και να αποκλείσουμε μερικούς από την τιμή της γερμανικής υπηκοότητας.

Οι αδίστακτοι λαθρέμποροι, οι μόνιμοι λιποτάκτες ή σε ορισμένες περιπτώσεις, οι «αμετανόητοι» προδότες σίγουρα δεν θα ασκούν πλέον πολιτικά δικαιώματα στο Εθνικοσοσιαλιστικό κράτος.

β. **Όποιος δεν είναι «Γερμανός» μπορεί να ζήσει μόνο σαν επισκέπτης στο γερμανικό κράτος και υπόκειται στο νόμο περί αλλοδαπών**.

Αυτή είναι μια σημαντική αρχή, που πρέπει να τερματίσει την αιώνια αγάπη δουλοπρέπειας για κάθε ξένο. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι δεν μας αρέσουν οι ξένοι πολίτες και ότι δεν θα θέλαμε να τους δούμε σαν φιλοξενούμενους με την δέουσα προσοχή, αρκεί να συμπεριφέρονται αναλόγως, αλλά

γ. **Τα δικαιώματα και τα συμφέροντα των Γερμανών υπερισχύουν εκείνων των μελών ξένων εθνών**.

Οι περαιτέρω απαιτήσεις μας δεν χρειάζεται να συμπεριληφθούν λεπτομερώς στο πρόγραμμα μας. Το πώς, για παράδειγμα, θα μοιάζει ο «νόμος περί αλλοδαπών» λεπτομερέστερα, είναι ένα μεταγενέστερο ζήτημα, όπως θα εξηγεί λεπτομερέστερα το θέμα της απέλασης των Εβραίων. Ένα πρόγραμμα αρχών δεν μπορεί να αναμένεται να αποτελέσει ένα «πρόγραμμα δράσης», που θα δίνει τακτικές λεπτομέρειες σχετικά με τον τρόπο επίτευξης της πολιτικής εξουσίας ή για ειδικά καθήκοντα. Σε γενικές γραμμές, είμαι εντελώς αντίθετος στην υπερβολική αμεσότητα των προγραμμάτων, γιατί **σε αυτόν τον τεράστιο αγώνα μας πρέπει πρώτα απ' όλα να καθορίσουμε τις αρχές από τις οποίες δεν θα υπαναχωρήσουμε ποτέ**, αλλά να μην μιμούμαστε τις «μεθόδους ψηφοφορίας» και τα «προγράμματα» των αστικών ή των σοσιαλιστικών κομμάτων.

Οικονομική πολιτική

Αρχή: **Το καθήκον της οικονομίας είναι να καλύψει τις ανάγκες και όχι την υψηλότερη δυνατή κερδοφορία για το δανειακό κεφάλαιο**.

Για την απλή σκέψη των απλών ανθρώπων μπορεί να φαίνεται περιττό να ανακοινώνουμε ένα τόσο προφανέστατο θέμα και μάλιστα να το τονίζουμε σαν αρχή. Για τον δημιουργικό άνθρωπο, τον αγρότη, τον χειρώνακτα, τον τεχνίτη, τον έμπορο και τον κατασκευαστή και όλους όσους βοηθούν στην παροχή, την παράδοση και την διανομή των αγαθών, είναι κοινό σημείο ότι ό, τι παράγουν χρησιμοποιείται ή καταναλώνεται. Για προσωπική χρήση ή σαν οικονομική ανταλλαγή αγαθών από άλλους.

Μια «οικονομία» που δεν είναι προσανατολισμένη στην παραγωγή και την κατανάλωση, του φαίνεται γελοία – αδύνατη – παράλογη.

Και εδώ βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια από τις μεγάλες διανοητικές δυσκολίες που υπάρχουν στο έργο στρατολόγησής μας, δηλαδή ότι πρέπει να πούμε στους εθνοσυντρόφους μας ότι έχετε απόλυτο δίκιο για το φυσικό σας συναίσθημα όταν συλλογίζεστε για το νόημα και τους στόχους της εργασίας και όλης της εθνικής οικονομίας, αλλά, δυστυχώς, η λεγόμενη οικονομία μας σήμερα δεν αντιστοιχεί καθόλου σε αυτήν τη φυσική απαίτηση· αντίθετα, αν κοιτάξετε πιο προσεκτικά θα ανακαλύψετε τα φοβερά χαρακτηριστικά, που είναι εντελώς αντίθετα με το προφανές καθήκον όλης της εθνικής πολιτικής οικονομίας.

Τι κάνουν οι τοκογλύφοι και οι κερδοσκόποι; Σκέφτονται, για παράδειγμα, την κάλυψη των αναγκών αυτής της ευρείας ποικιλίας των ανθρώπων; Όχι! – ασχολούνται καθόλου με τη δημιουργία αξιών, παράγουν κάτι; Όχι! – Ληστεύουν, κλέβουν και εξαπατούν με την έννοια της εθνικής οικονομίας και γίνονται πλούσιοι.

Τι κάνουν οι τράπεζες; Διαμεσολαβούν σε χρηματικές συναλλαγές και δίνουν «δάνεια». Ναι; αλλά και το Ταχυδρομείο το κάνει αυτό, και μάλιστα φθηνότερα, γρηγορότερα και καλύτερα και σε ποιον δίνουν δάνεια οι τράπεζες; – για παράδειγμα στους άπορους, στις μάζες των εργατών, που δεν έχουν δικό τους σπίτι για να χτίσουν έτσι σπίτι, για να καλύψουν την επείγουσα εθνική οικονομική ανάγκη για χώρο διαβίωσης; – Όχι!

Ή μήπως στους αγρότες, στους έμπορους και στους επιχειρηματίες που παράγουν και διανέμουν τα αναγκαία για την εθνική οικονομία; Δύσκολα και μόνο όταν οι ενδιαφερόμενοι προσφέρουν «ασφάλεια» και εκτός από τη φυσική δέσμευση για αποπληρωμή, εξακολουθούν να συμφωνούν στην ειδική τιμή της χρήσης του κεφαλαίου, στον **«τόκο»**. Μήπως νοιάζονται οι τράπεζες, αν οι πελάτες των εμπόρων και των επιχειρηματιών εξυπηρετούνται καλά, γρήγορα και φθηνά, δηλαδή αν τους ικανοποιούν τις οικονομικές ανάγκες γρήγορα, φθηνά και αξιόπιστα; Όχι! – Η μόνη σκέψη τους είναι να βγάλουν **τα κέρδη τους** από τους τόκους, τις προμήθειες, ή όπως αλλιώς ονομάζεται η διαδικασία αξιοποίησης της προσφοράς χρημάτων των τραπεζών. – Και τι **παράγουν** οι τράπεζες; Τίποτα! Και τι κερδίζουν; Υπέρογκα χρηματικά ποσά.

Έτσι οι τοκογλύφοι και οι κερδοσκόποι, οι τράπεζες και οι καπιταλιστές επαγγελματίες δανειοδότες δεν καλύπτουν καμία **ανάγκη**, αλλά αντλούν τεράστια κέρδη από το τοκογλυφικό καπιταλιστικό σύστημα που επικρατεί σήμερα, – ακόμη περισσότερο, είναι τα πραγματικά αφεντικά, οι δικαιούχοι και οι εκμεταλλευτές αυτής της αντικοινωνικής οικονομικής τάξης που επικρατεί σήμερα. Η «κερδοφορία» των δανείων είναι το κύριο καθήκον της οικονομίας σήμερα· δηλαδή, οι εργαζόμενοι κάτω από αυτό το τοκογλυφικό καπιταλιστικό σύστημα πρέπει να παραδώσουν ένα μεγάλο μέρος των αποδοχών της εργασίας τους στους μεγαλο-καπιταλιστές των τραπεζών, στους χρηματιστές και στους τοκογλύφους και τους κερδοσκόπους της εθνικής οικονομίας. Τι κάνει ο κακός «επιχειρηματίας» κατά

την κοινή λογική, ο «εκμεταλλευτής» και η «αιμορουφήχτρα» όπως τον αποκαλούν οι εργάτες; Προσπαθεί πληρώνοντας τους χαμηλότερους δυνατούς μισθούς και χρησιμοποιώντας κατώτερο υλικό από τη μία πλευρά, με μαζική παραγωγή ή «τυποποίηση» και υψηλές τιμές από την άλλη πλευρά, να βγάλει το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος για την τσέπη του.

Δεν ενδιαφέρεται για τη δυστυχία των εργατών του, δεν έχει σημασία γι' αυτόν, αν τα αγαθά του πρέπει να πεταχτούν γρήγορα σαν σκουπίδια, τόσο το καλύτερο, γιατί αυτό σημαίνει νέες παραγγελίες και νέο κέρδος γι' αυτόν, οι άνθρωποι είναι αρκετά ανόητοι για να σπεύσουν ξανά και ξανά για φθηνά σκουπίδια, αν μόνο διαφημίζονται και εκτίθενται με πολύ δελεαστικό τρόπο. Το καρκίνωμα των πολυκαταστημάτων (βλέπε παραπάνω).

Το «κέρδος» του, δηλαδή η κερδοφορία του κεφαλαίου του, είναι το κύριο πράγμα γι' αυτόν, η «κάλυψη των αναγκών» είναι μόνο ένα μέσο για την επίτευξη του στόχου του.

Αλλά πάντως – δημιουργεί τουλάχιστον κάτι, προμηθεύει δουλειά. Αντίθετα, ο αληθινός επιχειρηματίας πρέπει να αξιολογηθεί εντελώς διαφορετικά, αυτός έχει επίγνωση του υψηλού του καθήκοντος σαν οικονομικός ηγέτης. Ένα τέτοιο άτομο πρέπει να είναι ηθική προσωπικότητα, τουλάχιστον με την οικονομική έννοια. Το καθήκον του είναι πρώτα απ' όλα να αναγνωρίσει τις πραγματικές οικονομικές ανάγκες των ανθρώπων, – συχνά κάνει ο ίδιος αυτό το πρωτοποριακό έργο σαν ερευνητής, – ύστερα πρέπει να βρει τις καλύτερες και φθηνότερες διαδικασίες παραγωγής, πρέπει οι τιμές να είναι όσο το δυνατόν χαμηλότερες για να καθιερώσει τα προϊόντα του, πρέπει να προμηθεύει άψογα αγαθά, να διασφαλίζει την συνεχή προμήθεια, πρέπει να πληρώνει καλά τους εργάτες του, προκειμένου να τους έχει αγοραστές των οικονομικών του προϊόντων με την αγοραστική τους δύναμη, πρέπει να είναι πάντα ενημερωμένος για καινοτομίες και βελτιώσεις στις μεθόδους παραγωγής και πωλήσεων. Κάνοντας αυτά κατευθυντήρια αρχή των ενεργειών του, δηλαδή εάν υπηρετεί την «κάλυψη των αναγκών» με την καλύτερη και υψηλότερη

έννοια, τότε το κέρδος θα προκύψει από μόνο του, χωρίς να χρειάζεται να αγωνιστεί για αυτό σαν να είναι ο υψηλότερος στόχος. Το πιο εξαιρετικό και παγκοσμίου φήμης παράδειγμα αυτού του τύπου επιχειρηματία είναι ο Χένρυ Φορντ. Δεν πρέπει να αξιολογηθούν λιγότερο, τουλάχιστον σε αυτό το θέμα, οι πραγματικά μεγάλοι δημιουργοί της βαριάς βιομηχανίας μας, η Κρουπ (Krupp), η Κίρντορφ (Kirdorf), η Τίσσεν (Thyssen), η Αμπέ (Abbé), η Μάνεσμαν (Mannesmann), η Ζήμενς (Siemens) για να αναφέρουμε μόνο μερικές.

Αλλά η φύση αυτών των εταιρειών αλλάζει αμέσως όταν δεν βρίσκονται πλέον υπό την προσωπική ευθύνη της διαχείρισης μιας ηθικής προσωπικότητας, οι οποίες συνήθως φροντίζουν και είναι αξιοπρεπείς έναντι των εργαζομένων τους για το καλώς εννοούμενο συμφέρον της εταιρείας τους, – αλλά μετατρέπεται «ανώνυμα», «απρόσωπα» και με τη μορφή μιας Ανώνυμης Εταιρείας ή Ε. Π. Ε.

Για όσο διάστημα ο ιδρυτής και δημιουργός ενός τέτοιου έργου σαν κύριος μέτοχος μπορεί να διατηρήσει τις παλιές, σταθερές παραδόσεις του έργου του, όλα μπορεί να είναι καλά, αλλά συνήθως αμέσως μετά τη μετατροπή, αρχίζει η επίθεση των καθαρών κερδών των μετόχων, δηλαδή των επαγγελματιών καπιταλιστών. Οι πρώην ιδιοκτήτες, ο Πρόεδρος, οι διευθυντές τώρα εξαρτώνται από το «Διοικητικό Συμβούλιο», για βελτιώσεις στις επιχειρηματικές μεθόδους και τις συνθήκες εργασίας – και αυτοί δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον (πέρα από αυτό του ιδιοκτήτη σκλάβων!) για την ευημερία των εργαζομένων και τις εργασίες, εφόσον μπορούν να κερδίζουν αρκετά υψηλά μερίσματα από το επενδεδυμένο κεφάλαιο. – Αυτές οι συνθήκες έγιναν εντελώς καταστροφικές με την εισαγωγή της ιδιόκτητης μετοχής και έτσι ο πρώτος τυχών κερδοσκόπος και μέτοχος με πολλά λεφτά θα μπορούσε να γίνει κύριος μέτοχος και μ’ αυτό τον τρόπο ιδιοκτήτης των μεγαλύτερων βιομηχανικών μονάδων, χωρίς να γνωρίζει το παραμικρό πράγμα για την εταιρεία. Τι είναι οι καπιταλιστές επαγγελματίες δανειοδότες, οι κύριοι μέτοχοι, οι χρηματιστές, αυτά τα πιστοποιητικά μετοχών, οι μετοχές, εκτός από ένα

«χαρτοπαίγνιο» στο χρηματιστήριο; Οι «μέτοχοι» σίγουρα δεν είχαν απολύτως κανένα ενδιαφέρον για τις παραγωγικές εγκαταστάσεις, την παραγωγή και το χώρο εργασίας, μάλιστα δεν γνώριζαν και συνήθως δεν γνωρίζουν καν τα ονόματα των προϊόντων, τις συνθήκες αγοράς, τις συνθήκες εργασίας, το μισθολόγιο και τις συνθήκες συντήρησης των εργοστασίων, των οποίων είναι οι «νόμιμοι»(!) ιδιοκτήτες, μα βάση το σύνολο των μετοχών που παρουσιάζουν στο χρηματιστήριο σ' αυτό ή σε εκείνο το εργοστάσιο.

Πρέπει να καταστήσουμε σαφή αυτήν την κατάσταση υπό το φως της επίδρασής της στην εθνική οικονομία, προκειμένου να συνειδητοποιήσουμε τον διεφθαρμένο χαρακτήρα αυτού του τοκογλυφικού καπιταλιστικού συστήματος.

Το **«κέρδος»**, η **κερδοφορία**, είναι το **καθήκον της οικονομίας** σήμερα.

Τα **πολυκαταστήματα** – Τίτς, Βέρτχαϊμ, Κάρστατ κ.λ.π. κ.λ.π. όλα εβραϊκά – ακολουθούν μια κάπως διαφορετική μέθοδο, όπως έχω ήδη αναφέρει παραπάνω. – Το «κίνητρο», η «εμφάνιση», η «μπλόφα», η αφύπνιση των εντελώς περιττών «ιδιαίτερων αναγκών», δηλαδή της «πολυτέλειας», είναι οι επιχειρηματικές τους μέθοδοι.

Τεράστια παλάτια με τερατώδεις αναλογίες, χτισμένα με κάθε φινέτσα, σας παρασύρουν να αγοράσετε ως επί το πλείστον άχρηστα αντικείμενα, σε προφανώς φτηνές τιμές, ευνοϊκοί όροι πληρωμής σας δελεάζουν σε κάθε είδους πολυτελή έξοδα. – Οι «αίθουσες αναψυχής» διευκολύνουν τη παραμονή στο πολυκατάστημα. Έτσι τα πολυκαταστήματα είναι περισσότερο ένα φυτώριο για σπατάλες, γιατί κανείς δεν πρέπει να φανταστεί ότι μπορεί να πάρει κάτι δωρεάν. Οι πραγματικά πλούσιοι άνθρωποι σίγουρα δεν πηγαίνουν στο πολυκατάστημα για να κάνουν τις αγορές τους· ξέρουν αυτό που συνήθως δεν ξέρουν οι φτωχοί: «αυτός που αγοράζει φτηνά, πουλάει ακριβά». Οι μάζες των αγοραστών στα πολυκαταστήματα πιστεύουν ότι αυτά τα παλάτια δεν είναι χτισμένα από τα δικά τους χρήματα! Οι επισκέπτες αυτών των πολυκαταστημάτων πιστεύουν ότι δεν χρειάζεται να πληρώσουν για τις «κυλιόμενες σκάλες», τους

ανελκυστήρες, τους χώρους ανάπαυσης, τον παραμυθένιο φωτισμό!

Λαμβάνοντας υπόψη το ότι τα πολυκαταστήματα καταστρέφουν τους μικρούς καταστηματάρχες, το ότι εκμεταλλεύονται με τον πιο σκληρό τρόπο το εργατικό δυναμικό και το προσωπικό τους, το ότι ο κύριος τομέας εργασίας είναι τα φτηνά σκουπίδια, ενώ τα καλύτερα προϊόντα είναι πιο ακριβά από ό, τι σε αξιοπρεπή εξειδικευμένα καταστήματα, αυτό δικαιολογεί τον αγώνα μας ενάντια στα πολυκαταστήματα. Βλέπουμε επίσης σε αυτούς τους φορείς μια ειδική μορφή οργάνωσης της τοκογλυφικής καπιταλιστικής ιδέας, η οποία δεν προορίζεται να καλύψει τις πραγματικές ανάγκες, αλλά αποσκοπεί κυρίως στη δημιουργία τεράστιων κερδών για τους μετόχους των πολυκαταστημάτων.

Δεδομένης αυτής της κορυφαίας αντίληψης για την παροχή των αναγκών της ζωής (η οποία, θα πρέπει να παρατηρήσουμε, δεν έχει καμία σχέση με το κομμουνιστικό οικονομικό σχέδιο), το ερώτημα κατατάσσεται πρώτο στη σημασία της στάσης μας απέναντι στην ιδιωτική ιδιοκτησία.

1. **Ο Εθνικοσοσιαλισμός αναγνωρίζει την ιδιωτική ιδιοκτησία σαν αρχή και την θέτει υπό κρατική προστασία**, – δηλαδή ιδιότητα που έχει αποκτηθεί και χρησιμοποιείται έντιμα. Εδώ δεν μπορεί να γίνει μια ουσιαστική συζήτηση, αλλά όποιος έχει κατανοήσει σωστά τον όρο «εργασία» δεν μπορεί να αμφιβάλλει ούτε στιγμή ότι τα προϊόντα της εργασίας πρέπει να είναι «ιδιοκτησία» του εργαζομένου. Ο δημιουργός ούτε μπορεί να καταλάβει γιατί τα προϊόντα του της εργασίας του ή η αξία τους πρέπει να είναι ιδιοκτησία μιας αόριστης «ευρείας κοινότητας», ούτε θέλει να περάσει από το μυαλό του, ότι οι καρποί της εργασίας του θα πρέπει να πηγαίνουν σε ένα άτομο, τον καπιταλιστή. Έτσι **από την σωστή κατανόηση της έννοιας της «εργασίας» αναπτύσσεται αναγκαστικά η αναγνώριση της ιδιωτικής ιδιοκτησίας**. Τέλος υπάρχει και ένα τελευταίο θέμα, όπως η έννοια του σπιτιού. Το σπίτι γίνεται ένα πραγματικό βίωμα μόνο όταν στέκεστε στη «δική σας» γη, όταν

ένα «ιδιόκτητο σπίτι» περικλείει την οικογένειά σας. Οι δικές σας φράουλες, οι πατάτες, τα λαχανικά, τα φρούτα από τον δικό σας κήπο έχουν καλύτερη γεύση από ό, τι η επαγγελματική σίτιση σε μαζικές τραπεζαρίες. Όποιος δεν ξέρει αυτή τη λαχτάρα για δικά του αποκτήματα, όποιος δεν μπορεί να απολαύσει την ευτυχία των δικών του αγαθών, δεν καταλαβαίνει τη θεμελιώδη σημασία της αναγνώρισης της ιδιωτικής ιδιοκτησίας, είναι είτε ένας βρώμικος άνθρωπος χωρίς ρίζες, είτε ένας «καπιταλιστής» χωρίς ρίζες, που θεωρεί την ιδιοκτησία των δημιουργών ως λεία για τον εαυτό του και με τις μεθόδους του τοκογλυφικού καπιταλισμού ξέρει πως να πάρει την περιουσία κάποιου άλλου στην κατοχή του. – Είναι χαρακτηριστικό, ότι με την «κλοπή της ιδιοκτησίας» συμβαδίζει αναπόσπαστη στον καπιταλιστή και μια ακόρεστη απληστία πάντα για νέα αποκτήματα, – όσο το δυνατόν εύκολα μετακινούμενη ιδιοκτησία – ενώ ο σκανδιναβικός άνθρωπος, ο δεμένος με τη γη, είναι ιδιαίτερα «μετριόφρων». Από την αρχή, δεν θέλει περισσότερα από αυτά που μπορεί να «επεξεργαστεί». Κανένας εργάτης δεν θέλει να έχει μια ωραία βίλα, που δεν θα μπορούσε ποτέ να κερδίσει με κόπο· αλλά θέλει ένα όμορφο δικό του σπιτάκι, το θέλει όμως σαν δική του ελεύθερη ιδιοκτησία, δεν θέλει να είναι «ενοικιαστής», που πληρώνει ενοίκιο κατά τη διάρκεια της ζωής του τρεις ή τέσσερις φορές περισσότερο από ό, τι κοστίζει ολόκληρο το σπίτι. Από την άλλη πλευρά, είναι ο άπληστος Εβραίος, ο καπιταλιστής, – αυτός δεν θέλει να συνδεθεί τόσο σφιχτά με καμία έκταση γης, το υψηλότερο ιδανικό του είναι ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο, που περιέχει σωρούς μετοχών και άλλα χρεόγραφα, ενεχυρόγραφα, ομόλογα. Ο στόχος του είναι ο πλούτος, όχι όμως ο πλούτος στα αγαθά, αλλά στα ενεχυριασμένα ξένα αγαθά, δεν «δουλεύει», αλλά και δεν αναπαύεται και δεν ξεκουράζεται μέχρι δει ότι έχει στην κατοχή του, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, πολλούς «εκχωρημένους τίτλους», με τους οποίους κτυπά το μαστίγιο των τόκων που μπορεί να το αιωρεί πάνω από τους «οφειλέτες» του – (που δεν του χρωστάνε τίποτα). Το πρόγραμμά μας στην παράγραφο 2 βάζει ένα φράγ-

μα σε αυτή την εξέλιξη.

2. **Η ευημερία του έθνους, όμως, θέτει ένα όριο στην υπερβολική συσσώρευση πλούτου στα χέρια των ατόμων**.

Από μόνα τους ο πλούτος και τα υπάρχοντα δεν είναι καθόλου επιβλαβή· αντίθετα, μια καλά διαχειριζόμενη ιδιοκτησία εξυπηρετεί όλους εκείνους που εργάζονται σε αυτήν. Και πάλι είναι η ειδική μορφή της τοκογλυφικής καπιταλιστικής οικονομίας, που μετατρέπει την ευλογία του πλούτου στο αντίθετό της, στην κατάρα της εκμετάλλευσης. Η μεγάλη μάζα των εργατών, που στερούνται ιδιοκτησίας και της υπερχρεωμένης μεσαίας τάξης, διαχωρίζεται όλο πιο σκληρά και κατηγορηματικά από τους «πλούσιους», από τους καπιταλιστές· αναρίθμητοι μικροί ιδιοκτήτες έχουν υποστεί κατασχέσεις, είναι υπερχρεωμένοι, και η οικονομική δύναμη των επαγγελματιών καπιταλιστών, οι άνθρωποι που δεν γνωρίζουν πατρίδα, ούτε χώρα των προγόνων τους, κάθονται στα σύγχρονα κάστρα τους, τις τράπεζες και ληστεύουν και λεηλατούν τον πληθυσμό.

Σε αντίθεση στο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος

3. **Όλοι οι Γερμανοί αποτελούν μια κοινότητα εργασίας για την προώθηση της γενικής ευημερίας και του πολιτισμού**.

Αυτή η «κοινότητα εργασίας» είναι ακριβώς η οικονομική και η πολιτική κατακρήμνιση της οικουμενικής ιδέας της δομής της κοινωνίας. Κάθε έργο, κάθε επίτευγμα πρέπει να βρίσκεται στο πλαίσιο της υψηλότερης έννοιας της υπηρεσίας για το ευρύ κοινό. Αυτό σε καμία περίπτωση δεν έρχεται σε αντίθεση με την προσωπική προσπάθεια, με την προσωπική εργατικότητα και την προσωπική αποτελεσματικότητα, μόνο «εις βάρος συνανθρώπων» δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί η πρόοδος του ατόμου και έτσι στην παράγραφο 4 τονίζεται ρητά:

4. **Στο πλαίσιο του γενικού καθήκοντος κάθε Γερμανού να εργάζεται και να υπόκειται στη θεμελιώδη αναγνώριση της**

ιδιωτικής ιδιοκτησίας, κάθε Γερμανός δικαιούται ευκαιρίες για να κερδίσει τα προς το ζην και να διαθέσει ελεύθερα το εισόδημά του από την εργασία.

Με αυτήν τη δήλωση επισημαίνεται ρητώς, ότι «η σχεδιασμένη οικονομία, η μαρξιστική, καθώς και οι υψηλές καπιταλιστικές προσπάθειες κοινωνικοποίησης» απορρίπτονται. Το κράτος θα πρέπει να περιλαμβάνει τον μεγαλύτερο δυνατό αριθμό ελεύθερων, ανεξάρτητων υπάρξεων, που συνδέονται με την κοινωνική ιδέα της υπηρεσίας. – Φυσικά, είναι αδύνατο να λειτουργούν ορυχεία, υψικάμινοι, τροχοφόροι μύλοι ή ναυπηγεία σε μια «μικρή επιχείρηση», αλλά 100.000 ανεξάρτητοι, αυτοαπασχολούμενοι υποδηματοποιοί είναι καλύτεροι, για παράδειγμα, οικονομικά και πολιτικά, από πέντε γιγαντιαία εργοστάσια υποδημάτων.

Τα μεγάλα απομακρυσμένα εδάφη στη Βόρεια και στην Ανατολική Γερμανία μπορούν να διαχειριστούν πιο αποδοτικά με επιχειρήσεις μεγάλης κλίμακας παρά με μεμονωμένους οικισμούς. Οι μεμονωμένοι οικισμοί είναι καλύτερα εάν βρίσκονται σε κοντινή απόσταση γύρω από τις πόλεις και τις αγορές. Η παράγραφός μας 5 απαιτεί:

5. **Διατηρείται ο υγιής συνδυασμός μικρών, μεσαίων και μεγάλων επιχειρήσεων σε όλους τους τομείς της οικονομικής ζωής, συμπεριλαμβανομένης και της γεωργίας**.

6. **Οι γιγαντιαίες επιχειρήσεις** (πολυεθνικές, κοινοπραξίες και τραστ) **κρατικοποιούνται**.

Και αυτή η απαίτηση κατά συνέπεια προκύπτει από τον γενικό μας αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική ιδέα. – Οι κοινοπραξίες και τα τραστ εξυπηρετούν πρωτίστως το σκοπό της επίτευξης συγχώνευσης άλλων παρόμοιων εταιρειών σε οποιοδήποτε συγκεκριμένο κλάδο παραγωγής με σκοπό **την επιβολή των τιμών**. Δεν διέπονται από την επιθυμία να διανέμουν καλύτερα προϊόντα και σε φτηνή τιμή, αλλά περισσότερο υπαγορεύουν την ποιότητα, την ποσότητα και την τιμή των αγαθών στους καταναλωτές. Τέτοιοι «κύκλοι» προσελ-

κύονται ειδικά από μεμονωμένες επιχειρήσεις που αποφέρουν κέρδη. Νέες εταιρείες στον ίδιο κλάδο εξαγοράζονται και κλείνουν, συχνά σε πολύ μεγάλη τιμή ως αποζημίωση. Με αυτό τον τρόπο ρυθμίζουν οι ίδιοι την «προσφορά» με την «ποσόστωση» και τώρα μπορούν να ρυθμίσουν τις τιμές σύμφωνα με τον δήθεν θεμελιώδη νόμο της «προσφοράς και ζήτησης»! – και μόνο αυτό έχει σημασία για τους μετόχους – δεν αποσκοπούν να διατηρήσουν τις τιμές όσο το δυνατόν χαμηλότερες μέσω του ανταγωνισμού. Και, πάνω απ’ όλα, οι καινοτομίες και οι εφευρέσεις αντιμετωπίζονται με καχυποψία, κατά προτίμηση καταστέλλονται εάν η υιοθέτησή τους έθετε σε κίνδυνο την «κερδοφορία» των παλαιών εταιρειών. – Τέτοιες επιχειρήσεις, που λειτουργούν σαν τεράστια τραστ, διευθύνονται μόνο από έναν γραφειοκρατικό μηχανισμό, αυτοπροσδιορίζονται σαν «ώριμες για κοινωνικοποίηση», δηλαδή έπαψαν να εκπληρώνουν την υποχρέωση για οποιαδήποτε από τις υπηρεσίες προς το κοινό που εκτελεί ο επιχειρηματικός ανταγωνισμός, ουσιαστικά έχουν παραλύσει και εξυπηρετούν μόνο την απληστία για κέρδος του δανειακού κεφαλαίου.

7. **Η τοκογλυφία και η κερδοσκοπία, καθώς και ο ανεξέλεγκτος πλουτισμός εις βάρος και επί ζημία του λαού, τιμωρείται με θάνατο**.

Ο νόμος μας, όπως είναι τώρα, παρέχει ειδική προστασία στην ατομική ιδιοκτησία. Μια μικρή κλοπή τιμωρείται συχνά απάνθρωπα σε περίπτωση υποτροπής, από την άλλη πλευρά, οι νόμοι μας δεν προσφέρουν κανένα μέσο για να πιάσουμε τους απατεώνες που κλέβουν από ολόκληρο τον πληθυσμό με «καπιταλιστικές μεθόδους». Εδώ αναφερόμαστε κυρίως σε εκείνους που προώθησαν και ωφελήθηκαν από τον **πληθωρισμό**: **Ποτέ δεν έχει ακουστεί στην ιστορία ένα ολόκληρο σκληρά εργαζόμενο έθνος να έχει ληστευτεί από το σύνολο των αποταμιεύσεών του από ένα έγκλημα πληθωρισμού στον τερατώδες βαθμό της καταστροφής του γερμανικού νομίσματος**.

Μετά τη σταθεροποίηση, η τοκογλυφία των τραπεζών ήταν κάτι περισσότερο από μια ληστεία στο δρόμο. Περισσότεροι Γερμανοί έπεσαν θύματα των πρακτικών των «πολεμικών εταιρειών» παρά σε μια οργανωμένη συμμορία ληστών.

Όταν έρθει η ώρα, θα πρέπει να ασχοληθούμε με αυτά τα πράγματα πιο αναλυτικά, και θα πρέπει να βρούμε μια νομική φόρμουλα γι’ αυτά· αλλά όλοι θα συμφωνήσουν ότι η «οργανωμένη απάτη εις βάρος του έθνους» πρέπει να τιμωρηθεί ακόμη πιο αυστηρά από τις μικρές κλοπές ή απάτες χρημάτων.

8. **Εισαγωγή ενός υποχρεωτικού έτους εργασίας ή υπηρεσίας για κάθε Γερμανό**.

Η υποχρέωση υπηρεσίας με εργασία θα είναι η ορατή έκφραση της υψηλής ιδέας του καθήκοντος υπηρεσίας στο ευρύ κοινό. Θα πρέπει να έχει εκπαιδευτικό χαρακτήρα, θα πρέπει να θέτει ενώπιον κάθε Γερμανού το κλασικό παράδειγμα ολόκληρης της κοινότητας που εργάζεται μαζί σαν ένας άνθρωπος, θα δείξει σε κάθε Γερμανό την ευλογία της αυστηρής εκπλήρωσης του καθήκοντός του να εργάζεται για την υπηρεσία του έθνους.

Μια ξεχωριστή μελέτη αυτής της σειράς των άρθρων θα πρέπει να εξετάσει και αυτό το πρόβλημα σε μεγαλύτερο βάθος.

Χρηματοπιστωτική πολιτική

«Σπάζοντας τη δουλεία των τόκων.»

Οι θεμελιώδεις αρχές μας για αυτόν τον πιο σημαντικό τομέα έχουν αναφερθεί με τόσο λεπτομερή τρόπο στο δεύτερο κεφάλαιο, που εδώ θα περιγράψουμε μόνο τα κατάλληλα μέτρα για την επίτευξη αυτού του στόχου στην πράξη.

1. **Απελευθέρωση του κράτους και συνεπώς του έθνους από τα έντοκα χρέη του προς τους μεγαλοκαπιταλιστές**.

Το κράτος δεν πρέπει να κάνει χρέη – γιατί δεν χρειάζεται καθόλου. Το κράτος δεν μπορεί να εξομοιωθεί με έναν ιδιώτη, που έχει ανάγκη πίστωσης, που μερικές φορές πρέπει να χρεώνεται, αν και είναι οικονομικά λάθος: το κράτος ελέγχει το νομισματοκοπείο, άρα μπορεί να κάνει, ό, τι δεν μπορεί ο ιδιώτης – **να κάνει χρήματα**! Το έκανε αυτό με ένα τρελό τρόπο κατά τη διάρκεια του πληθωρισμού. Έκανε το ίδιο και με το ομολογιακό μάρκο (Rentenmark) – και το ίδιο – μετά την παράδοση του ελέγχου της λεγόμενης τράπεζας του Ράιχ (Reichsbank) – μαζί με το λεγόμενο μάρκο του Ράιχ (Reichsmark).

Το κράτος θα μπορούσε να κάνει πολύ καλύτερη χρήση αυτού του δικαιώματος για την έκδοση χρήματος, χωρίς να διατρέχει τον κίνδυνο του πληθωρισμού. Αλλά μόνο αν πρώτα

2. **εθνικοποιήσει την τράπεζα του Ράιχ Α.Ε. και τις εκδότριες τράπεζες και**,

3. **πραγματοποιήσει την συγκέντρωση κεφαλαίων για όλους τους δημόσιους κοινωφελείς σκοπούς (επέκταση της υδροηλεκτρική ενέργειας, σιδηρόδρομοι κ.λπ.) αποφεύγοντας το δανεισμό, με την έκδοση άτοκων κρατικών ομολόγων ή χωρίς τη χρήση έτοιμων χρημάτων**.

Με άλλα λόγια: Η αδικαιολόγητη εκτύπωση **χαρτονομισ-**

μάτων, χωρίς τη δημιουργία νέων αξιών – το έχουμε όλοι βιώσει – σημαίνει πληθωρισμό. Αυτό όμως μας οδηγεί στο λογικό συμπέρασμα ότι μια έκδοση άτοκων ομολόγων από το κράτος δεν μπορεί να παράγει πληθωρισμό εάν ταυτόχρονα δημιουργηθούν νέες αξίες.

Το γεγονός ότι η δημιουργία μεγάλων οικονομικών επιχειρήσεων, σημαντικών καθηκόντων, ακολουθεί σήμερα μόνο τη «διαδρομή του δανεισμού» είναι απόλυτη τρέλα. Εδώ θα ήταν ο κατάλληλος χώρος για μια λογική οικονομική εκμετάλλευση του «δικαιώματος δημιουργίας χρήματος» του κράτους.

Πρέπει να είναι σαφές σε όλους ότι, για παράδειγμα, η κατασκευή ενός μεγάλου σταθμού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, που χρησιμοποιεί την μεγάλη ισχύ του νερού, θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί κάλλιστα με τον ακόλουθο άψογο τρόπο:

Η κυβέρνηση υποβάλλει πρόταση στο νομοθετικό σώμα για την εκμετάλλευση της υδροηλεκτρικής ενέργειας της Βαυαρίας, της Σαξονίας κ.λ.π., ικανοποιώντας όλες τις οικονομικές απαιτήσεις. Το κοινοβούλιο του κρατιδίου, ή άλλος φορέας, αποφασίζει για την κατασκευή, εξουσιοδοτεί τον Υπουργό Οικονομικών ή την αρμόδια τράπεζα του Ράιχ ή την Κρατική Τράπεζα να εκδώσει μια σειρά χαρτονομισμάτων, με την ειδική σήμανση ότι αυτά τα νέα τραπεζογραμμάτια καλύπτονται - και μάλιστα πλήρη κάλυψη - από τα νέα έργα που δημιουργούνται σταδιακά. Επιπροσθέτως αυτά τα τραπεζογραμμάτια επικουρικά υποστηρίζονται από τη συνδυασμένη πίστωση του κρατιδίου ή του Ράιχ. Κανείς δεν μπορεί να προβάλει καμία αντίρρηση λόγω του βαθμού του πληθωρισμού. Η κατασκευή πραγματοποιείται με την «πρόσθετη πίστωση», που χορηγείται από το Συμβούλιο που «εκπροσωπεί το έθνος», και τα χαρτονομίσματα γίνονται νόμιμο χρήμα όπως τα υπόλοιπα.

Όταν ολοκληρωθεί η εργασία, τότε παρέχονται το άζωτο ή η ηλεκτρική ενέργεια στους πελάτες έναντι αυτών των χρημάτων και σε λίγα χρόνια, τα εκδοθέντα χαρτονομίσματα μπορούν να ανακληθούν και να καταστραφούν. Αποτέλεσμα: **Το**

κράτος, το έθνος δημιούργησε ένα νέο έργο, το οποίο τους εξασφαλίζει μια νέα, τεράστια πηγή εσόδων και το έθνος έχει γίνει πλουσιότερο με αυτό το έργο.

Για να αποδείξουμε ξεκάθαρα τον παραλογισμό του σημερινού τοκογλυφικού καπιταλιστικού συστήματος, ας συγκρίνουμε τα παραπάνω με αυτά που συμβαίνουν τώρα. Σήμερα για την «έγκριση πίστωσης» μέσω του κοινοβουλίου του Ράιχ ή του κρατιδίου – καμιά πίστωση δεν χορηγείται, – αλλά εγκρίνεται μόνο η δημιουργία χρέους προς τις τράπεζες, στους επαγγελματίες καπιταλιστές δανείων!

Παίρνετε ένα «δάνειο». Αυτό που ένα **ολόκληρο** έθνος, παρόλο που το Κοινοβούλιο μπορεί να το υπερψηφίσει, **δεν** «μπορεί να κάνει», μπορούν τώρα ξαφνικά να το κάνουν μερικοί «καπιταλιστές» – χορηγούν στο κράτος ένα δάνειο. Δανείζουν φυσικά έναντι τόκου. Αντί το **κράτος** να χρησιμοποιεί την άμεση εξουσία του προς όφελος του έθνους, δεσμεύεται να καταβάλει συνεχώς τόκους, υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, πέρα από το κόστος κατασκευής, που πρέπει να καταβληθεί για την απόσβεση του έργου. Έτσι κρεμάει μια μυλόπετρα στο λαιμό του. Και αυτό που είναι το πιο υπέροχο, εκτυπώνει και νέα χαρτιά, – εκδίδει «ομόλογα», – έτσι δημιουργεί και «πρόσθετη αγοραστική δύναμη». Όσον αφορά τον ισολογισμό, δεν υπάρχει καμία διαφορά αν το νεόδμητο εργοστάσιο αντιπροσωπεύεται από νέα «χαρτονομίσματα» ή από νέα «ομόλογα». Όμως, η κοινότητα υφίσταται ζημία επειδή τα ομόλογα υποδηλώνουν «υποθήκευση» του νέου έργου στο χρηματοδοτικό κεφάλαιο, το οποίο φυσικά διασφαλίζει όλα τα δικαιώματα, υπαγορεύει τις τιμές και παίρνει όλα τα κέρδη για τον εαυτό του. Στην πραγματικότητα, το χρηματοδοτικό κεφάλαιο επομένως είναι εκείνο που έχει γίνει πλουσιότερο από την ανάπτυξη της υδροηλεκτρικής ενέργειας του έθνους, οι χρηματοδότες δεν δίνουν καμία σημασία στην «αποπληρωμή», θέλουν να δημιουργήσουν μια μόνιμη αγελάδα για άρμεγμα από τέτοιες μονοπωλιακές καταστάσεις. Ο πληθυσμός αναγκάζεται να πληρώσει για ακριβό ηλεκτρικό ρεύμα, ακριβό ατμοσφαιρικό

άζωτο και ούτω καθεξής. Το δανειακό κεφάλαιο για άλλη μια φορά έθεσε μέρος του εθνικού πλούτου στην υποτέλεια του τόκου.

Πρέπει να παραπέμψω τον αναγνώστη στα προηγούμενα γραπτά μου, ειδικά στο «Der deutsche Staat» (Το Γερμανικό Κράτος), το οποίο ασχολείται με αυτά τα ζητήματα με περισσότερες λεπτομέρειες από ό, τι είναι δυνατό σε αυτό το φυλλάδιο. Επιπλέον, πολλά τεύχη αυτής της συλλογής περιέχουν επίσης διάφορους ειδικούς τομείς αυτής της νέας μεθόδου δημιουργίας χρήματος του ερχόμενου κράτους.

Το σημείο 19 απαιτεί την **εισαγωγή ενός σταθερού νομίσματος**. Αυτό ομολογουμένως το έχουμε τώρα – αλλά η ληστεία παραμένει η ίδια όπως και πριν. Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές έχουμε κάνει ήδη τις προετοιμασίες για να τερματίσουμε την απάτη του πληθωρισμού αμέσως μετά την ανάληψη της εξουσίας και να εισαγάγουμε ένα νέο νόμισμα σε εγγυημένη βάση.

4. **Η δημιουργία μιας μη κερδοσκοπικής κατασκευαστικής και εμπορικής τράπεζας**.

Αυτή η απαίτηση εξηγείται διεξοδικά στο φυλλάδιο 8 της Εθνικοσοσιαλιστικής Βιβλιοθήκης: «Το στεγαστικό πρόβλημα και η κοινωνική κατασκευαστική και εμπορική τράπεζα σαν σωτηρία από το πρόβλημα της στέγασης, την οικονομική κρίση και τη δυστυχία της ανεργίας» εξηγεί λεπτομερώς και αιτιολογημένα. Είναι αξιοσημείωτο ότι αυτή η απαίτηση μας για χρηματοοικονομική πολιτική έχει διεισδύσει βαθιά και σε άλλους πολιτικούς κύκλους εκτός από τους δικούς μας.

Το 1921 υπέβαλα αυτό το αίτημα στα βαυαρικά υπουργεία με τη μορφή ενός πλήρως επεξεργασμένου νομοσχεδίου. Εκείνη την εποχή βρήκα αρχικά μια ευρεία κατανόηση, αλλά όταν ζητήθηκε η γνώμη των «εμπειρογνωμόνων» – δηλαδή των τραπεζιτών – η κυβέρνηση απέρριψε τις «ουτοπίες του Φέντερ».

Μετά τις επιτυχημένες εκλογές στη Θουριγγία τον Φεβρουάριο του 1924, οι σύντροφοι του κόμματός μας στο

τοπικό κοινοβούλιο της Θουριγγίας επεδίωξαν ενεργά την ίδρυση μιας κοινωνικής κατασκευαστικής και εμπορικής τράπεζας για τη Θουριγγία και βρήκαν την συγκαταβατική κατανόηση του τότε υπουργού Οικονομικών της Θουριγγίας φον Κλύτσνερ καθώς και την συγκατάθεση των αστικών κομμάτων. Μια απόφαση της πλειοψηφίας του τοπικού κοινοβουλίου εξουσιοδότησε την κυβέρνηση να ιδρύσει μια κοινωνική κατασκευαστική και εμπορική τράπεζα (S.B.W.-Bank). Στη συνέχεια, υπό την πίεση της τράπεζας του Ράιχ (!), η κυβέρνηση του Ράιχ απαγόρευσε την εφαρμογή της «λαϊκής βούλησης».

Εν τω μεταξύ, είχα στείλει στο Ράιχσταγκ ένα σχέδιο νόμου για τη δημιουργία ενός νόμου-πλαισίου για τη δημιουργία τέτοιων κατασκευαστικών τραπεζών στα διάφορα κρατίδια, το οποίο όμως στη σύντομη συνεδρίαση του έτους Ντάους (1924) αναβλήθηκε σκόπιμα από τα κυβερνώντα κόμματα μέχρι τη διάλυση το φθινόπωρο του 1924. Αυτό το ψήφισμα κρίθηκε αναποτελεσματικό λόγω της αναποφασιστικότητας του εθνικιστή Γερμανού υπουργού Οικονομικών, αλλά και λόγω της απαγόρευσης που αναμενόταν εκ μέρους της «τράπεζας του Ράιχ».

Η βασική ιδέα της κατασκευαστικής τράπεζα είναι εξίσου απλή και εύλογη με το σχέδιο συγκέντρωσης κεφαλαίων που αναπτύχθηκε παραπάνω για μεγάλα δημόσια έργα.

Ένας φορέας μικτού κεφαλαίου, η λεγόμενη κατασκευαστική και εμπορική τράπεζα, πρέπει να έχει το δικαίωμα να εκδίδει χρήματα για κατασκευές (με ένδειξη κατασκευαστικού μάρκου), που θα καλύπτονται από την αξία των νεόκτιστων κατοικιών. Οπότε τα νέα σπίτια θα μπορούσαν να ανεγερθούν χωρίς το τεράστιο βάρος των τόκων, το οποίο από μόνο του σήμερα καθιστά αδύνατη την κατασκευή σε αρκετές ποσότητες.

Ο υψηλός εθνικός οικονομικός στόχος θα μπορούσε με αυτό τον τρόπο να φτάσει στην υλοποίησή του:

Κάθε Γερμανός με το δικό του σπίτι!
Ένας ελεύθερος λαός σε μια ελεύθερη γη!

5. **Πλήρης αναδιαμόρφωση του φορολογικού συστήματος σύμφωνα με τις κοινωνικές, εθνο-οικονομικές αρχές. Απελευθέρωση του καταναλωτή από το βάρος της έμμεσης φορολογίας και του παραγωγού από φόρους που περιορίζουν τις δραστηριότητές του**. (βελτίωση της φορολογίας και φοροαπαλλαγές).

Πρέπει να αρνηθώ να σας δώσω λεπτομέρειες σχετικά με αυτό, τις οποίες μπορείτε να βρείτε σε ένα προσεχές τεύχος στην εθνικοσοσιαλιστική βιβλιοθήκη.

Κοινωνική πολιτική

Η κοινωνική πολιτική είναι σχεδόν το πιο δημοφιλές σύνθημα των σημερινών μας πολιτικάντηδων, ακούγεται τόσο ωραία, κάνει τους ανθρώπους δημοφιλείς και οδηγεί το εκλογικό σώμα στο στάβλο του κόμματος που έχει τη μοναδική σωτηρία.

Εάν κάθε κόμμα υπόσχεται στους δημόσιους υπαλλήλους, για παράδειγμα, αυξήσεις μισθών, αυτό ονομάζεται: κοινωνική πολιτική.

Είναι το ίδιο όταν τα κόμματα υπόσχονται στους υπαλλήλους και στους εργάτες ότι θα λάβουν υπόψη τις επιθυμίες τους, αυτό υποτίθεται ότι είναι: κοινωνική πολιτική.

Εάν κατά διαστήματα κάνουν κάτι για να ανακουφίσουν τους ανθρώπους με μικρά εισοδήματα, ή τους πάσχοντες από πολέμους, ή τους νέους δασκάλους ή τους Γερμανούς στο εξωτερικό αυτό ονομάζεται και πάλι κοινωνική πολιτική.

Και όλος ο λαός τρέχει πίσω από αυτούς τους πολιτικούς παγιδευτές αρουραίων όταν παίζουν με το κοινωνικο-πολιτικό τους φλάουτο.

Πρώτα απ’ όλα πρέπει να καταστεί σαφές ότι «κοινωνική πολιτική» σημαίνει την αναγνώριση του «**Το γενικό καλό είναι ο υπέρτατος νόμος**», και ότι η σημερινή λεγόμενη «**κοινωνική** πολιτική» είναι στην πραγματικότητα «**ειδική** πολιτική», δηλαδή η πολιτική των συμφερόντων που ακολουθείται χωρίς να

λαμβάνεται υπόψη η γενική ευημερία, δίνονται ασυνείδητα κάθε είδους υποσχέσεις και αυτοί που τις δίνουν είναι πεπεισμένοι από την αρχή ότι δεν μπορούν να τις εκπληρώσουν.

Με την σημερινή **πολιτική**, **οικονομική** και **χρηματοπιστωτική** αδυναμία της Γερμανίας, που εκφράζεται στην παγκόσμια πολιτική πρώτα στους νόμους Ντάους και τώρα στον νέο νόμο, στο πλαίσιο της λεγόμενης πολιτικής εκπλήρωσης η οποία επιβάλλει θυσίες στο γερμανικό πληθυσμό, που τον ωθεί μια για πάντα στις χαμηλότερες συνθήκες διαβίωσης – είναι εξίσου υποκριτικό όσο και γελοίο να μιλάμε για «κοινωνική πολιτική». Συνεπώς, η σημερινή κοινωνική πολιτική είναι, στον ήδη πολύ στενό χώρο διαβίωσης του γερμανικού έθνους, όπου ο ένας βαδίζει πάνω στον άλλο, ο ένας θέλει να ξεπεράσει το άλλο, σπρώχνοντάς τον αδίστακτα στην άκρη, όπου οι διάφορες κοινωνικές τάξεις ρίχνονται **η μία εναντίον της άλλης**, το να υποσχεθείς κάτι σε μια ομάδα **εις βάρος της άλλης**, δεν σημαίνει στην πραγματικότητα ότι κάνεις «κοινωνική πολιτική», ούτε «πολιτική κοινωνικού αισθήματος», αλλά μάλλον πολιτική υποκίνησης μίσους ταξικού και θέσεων. Γνωρίζουν πολύ καλά ότι ακόμη και μια προσωρινή «βελτίωση» ακυρώνεται αμέσως από τον πληθωρισμό ή τους φόρους.

Ο όρος «κοινωνική πολιτική» περιγράφει μια ακόμη πρόθεση – τη βούληση για «**επίλυση του κοινωνικού ζητήματος**».

Οι «απόκληροι της τύχης», οι περιθωριοποιημένοι, τα θύματα εκμετάλλευσης, οι εργαζόμενες μάζες πιστεύουν, ότι αποκλείονται από αυτούς, ο δίκαιος μισθός τους, η κατάλληλη θέση, ο σεβασμός και η αναγνώριση στην κοινωνία και γι’ αυτό η «**ταξική πάλη**».

Και ποιος θα μπορούσε να αρνηθεί ότι οι σοβαρές ζημιές και οι πικρές αδικίες έχουν διαβρώσει την οικονομική μας ζωή; Και όμως, τα συμπεράσματα που αντλεί ο μαρξισμός με το «δόγμα της ταξικής πάλης» και κυρίως με τα αιτήματά του για την «κοινωνική και την οικονομική πολιτική», την «απαλλοτρίωση των απαλλοτριωτών» και την «κοινωνικοποίηση» είναι από τη

βάση τους λανθασμένα επειδή προσκρούουν σε όλες τις βασικές απαιτήσεις μιας πραγματικής κοινωνικής πολιτικής, για την οποία το γενικό καλό είναι ο υπέρτατος νόμος.

Η ταξική πάλη σαν πολιτική αρχή – σημαίνει το κήρυγμα του μίσους σαν κατευθυντήρια αρχή.

Απαλλοτρίωση των απαλλοτριωτών – σημαίνει εξύψωση του φθόνου στη βάση της οικονομίας, και «κοινωνικοποίηση» σημαίνει δολοφονία της «προσωπικότητας» του ηγέτη και εξύψωση της ύλης, της μάζας αντί του πνεύματος και στην ασπίδα των επιτευγμάτων.

Σήμερα δεν χρειαζόμαστε περαιτέρω αποδείξεις για την πλήρη κατάρρευση του μαρξιστικού δόγματος βλέποντας την πλήρη πτώχευση του κομμουνιστικού οικονομικού συστήματος στη Ρωσία και λαμβάνοντας υπόψη την άθλια αποτυχία της Γερμανικής Επανάστασης του 1918.

Και εδώ, θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή του αναγνώστη στο γεγονός ότι αυτός ο ψευτο-σοσιαλισμός μαρξιστικού χαρακτήρα, είναι οτιδήποτε άλλο παρά «κοινή λογική», παρά «κοινωνικός», παρά εποικοδομητικός, αλλά παραμένει βυθισμένος στα χαμηλότερα βάθη της πολιτικής σκέψης – στην ίδια ιδεολογική βάση, του πιο σκληρού «ατομικισμού», στηρίζεται στη χαοτική δομή της κοινωνίας, όπως μάθαμε στο βασικό τμήμα. Εδώ υπάρχει μόνο ένα πλήθος ατόμων, που συνδέεται όμως αποκλειστικά από το αίσθημα του μίσους και του φθόνου, – όχι με κάποιο λογικό ανώτερο εποικοδομητικό σκοπό –, που στρέφεται ενάντια στο άλλο μισό του έθνους. Και τι έκπληξη, ότι με αυτόν τον τρόπο η λύση του κοινωνικού ζητήματος δεν επιτυγχάνεται, δεν μπορεί να επιτευχθεί, αλλά μόνο το μίσος και η θέληση για εκμετάλλευση μπορεί να είναι η απάντηση. Ότι σαν αποτέλεσμα της εξέγερσης του μαρξιστικού χρηματιστηρίου δεν μπορεί ούτε θα μπορούσε να προκύψει κανένα ζωντανό κράτος, αλλά μόνο ένας σωρός ερειπίων.

Για άλλη μια φορά ο Εθνικοσοσιαλισμός βρίσκει εδώ τη σωστή λέξη: «**εξέγερση Χρηματιστηρίου**». **Ο μαρξισμός είναι αναμφισβήτητα μια καπιταλιστική αυταπάτη. Καπιταλιστική, γιατί όταν η δομή μιας κοινωνίας που βασί-**

ζεται στον ατομικισμό έχει πέσει σε χαοτικές κοινωνικές συνθήκες, αναγκαστικά οι ανθοί και οι σάπιοι καρποί πρέπει να είναι ο υψηλός καπιταλισμός.

Οι δήθεν κοινωνικοπολιτικές θεωρίες, με τις φαινομενικές «αντικαπιταλιστικές» εμφανίσεις (μαρξισμός, ταξική πολιτική των επαγγελμάτων), δηλαδή η σημερινή λεγόμενη κοινωνική πολιτική, είναι αναγκαστικά «καπιταλιστικές», επειδή βασίζονται στην ίδια πνευματική βάση, που δεν έχει να κάνει με τη θέληση για οργανική αλυσιδωτά-σταδιακή ενσωμάτωση, να συνδέσουν με παροχή φροντίδας τις διάφορες τάξεις που εργάζονται κάτω από την ανώτερη ιδέα της εθνικής ενότητας, αλλά με καθαρά εγωιστικές, κτηνώδεις φιλοδοξίες, προσπάθειας βελτίωσης της θέσης τους, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους άλλους.

Ο καπιταλισμός και ο μαρξισμός είναι ένα και το αυτό! Μεγαλώνουν από την ίδια πνευματική βάση. Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές είμαστε οι πιο άσπονδοι εχθροί τους, γιατί μας χωρίζει ένας κόσμος, μας χωρίζει από αυτούς η εντελώς διαφορετική άποψη για τη δομή της κοινωνίας, για εμάς ο υπέρτατος νόμος δεν είναι η κάθε τάξη ή οι ταξικές διαμάχες, δεν είναι μια τάξη και ο ταξικός εγωισμός – αλλά το γενικό καλό.

Από αυτό προκύπτει με τη σειρά του, ότι ότι τα λίγα μεμονωμένα αιτήματά μας στον κοινωνικοπολιτικό τομέα αφήνουν πιθανώς πολλά ή σχεδόν όλα τα κοινώς αποδεκτά αιτήματα χωρίς εξέταση, αλλά δίνουν, σε όλους τους εθνοσυντρόφους, ένα περίγραμμα των μεγάλων, σημαντικών και εξίσου ουσιαστικών υποχρεώσεων μιας πραγματικής κοινωνικής πολιτικής.

1. **Μεγαλύτερη επέκταση της ασφάλισης γήρατος μέσω της εθνικοποίησης του συστήματος συντάξεων**. **Σε κάθε Γερμανό εθνοσύντροφο εξασφαλίζεται επαρκής σύνταξη από μια συγκεκριμένη ηλικία ή σε περίπτωση πρόωρης ανικανότητας προς εργασία**.

Αυτή είναι η λύση στο κοινωνικό ζήτημα.

Δεν είναι τόσο η άμεση δυσαρέσκεια με τους μισθούς, τα ημερομίσθια και τα εισοδήματα που προκαλεί την κοινωνική ένταση, αλλά μάλλον η ανασφάλεια, η ανησυχία για τα γηρατειά, ο φόβος να μην βρεθεί στο δρόμο, ειδικά τα τελευταία χρόνια. Αυτός ο τρομακτικός φόβος οδηγεί μεμονωμένες επαγγελματικές κατηγορίες σε ψευτο-κοινωνικές οργανώσεις μαρξιστικού και καπιταλιστικού χαρακτήρα και μ’ αυτό ορκίζονται ακόμη περισσότερο αγώνα μεταξύ εργατικών οργανώσεων και εργοδοτικών οργανώσεων. Κατά τη διαδικασία, εξαπολύονται τα χαμηλότερα ένστικτα τόσο του εργαζομένου όσο και από την πλευρά του εργοδότη και το αποτέλεσμα είναι η αμοιβαία εχθρότητα. Ο σωστός τελικός στόχος του εργαζόμενου στη ζωή εξαφανίζεται στο αγώνα σε μια στιγμιαία βραχυπρόθεσμη μισθολογική αύξηση και δεν μπορεί να επιτευχθεί ο μεγάλος στόχος της πραγματικής κοινωνικής πολιτικής – η γενικά επαρκής συνταξιοδότηση.

Παρατηρούμε για άλλη μια φορά πώς το κράτος ανακάλυψε μια καλή και υποδειγματική λύση στην περίπτωση των δημοσίων υπαλλήλων με την «παροχή συνταξιοδότησης» στους δημόσιους υπαλλήλους.

Αυτό είναι το πιο ευχάριστο ψήφισμα του καπιταλιστικού ιδανικού της συνταξιοδότησης, δηλαδή η μετατροπή του στο ιδανικό των παροχών του **αληθινού** κράτους, με βάση την προσωπική εργασία και την αποτελεσματικότητα.

Το να κάνει αυτό το παράδειγμα κοινό αγαθό για όλους τους εργαζόμενους εθνοσυντρόφους, θα είναι ο υψηλότερος και ο πιο ευγενής στόχος της εθνικοσοσιαλιστικής κοινωνικής πολιτικής.

2. **Συμμετοχή όλων στα κέρδη**.

Το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα έχει ταυτιστεί με το αίτημα της συμμετοχής όλων στα κέρδη. Αυτό είναι βασικά μια καθαρά σοσιαλιστική απαίτηση με την καλύτερη έννοια της λέξης, αλλά μας τίθεται και σαν ένα ελκυστικό, ευαλλοίωτο δώρο του καπιταλισμού.

Η συμμετοχή στον διαμοιρασμό των κερδών, η δημιουργία

των οποίων οφείλεται στην εργασία άλλων, έρχεται κάτω από τον τίτλο του μη δεδουλευμένου εισοδήματος, που πολεμήθηκε ιδιαίτερα σκληρά από τον Εθνικοσοσιαλισμό.

Η συμμετοχή στα κέρδη, από το εισόδημα της δουλειάς κάποιου είναι μια απαίτηση τόσο φυσική και κοινωνικά τόσο δίκαιη, που σαν αρχή τίποτα δεν μπορεί να ειπωθεί εναντίον της.

Η δυσκολία του ζητήματος ξεκινά μόνο με την εφαρμογή, δηλαδή με τον καθορισμό του ποσού του μεριδίου από τα κέρδη, που οφείλουν τη δημιουργία τους στα αληθινά επιτεύγματα του κάθε δημιουργού, στην εργατικότητα και στην ικανότητά του, και μέρος τους προέρχεται από τη πνευματική εργασία του εφευρέτη, του λογιστή, του εμπόρου, του διαχειριστή και άλλων περιστάσεων που σχετίζονται με την επιχειρηματική κατάσταση.

Σίγουρα είναι μεγάλης σημασίας η απαίτηση για συμμετοχή στα κέρδη για την αύξηση του πλούτου των εσόδων. Ακόμα και στο πλαίσιο της σημερινής οικονομίας του κέρδους, ένα μέρος της λείας, που επιτεύχθηκε στο έργο παραγωγής από τον καθαρό καπιταλιστικό δανεισμό, θα μπορούσε να ανακτηθεί για τον εργαζόμενο.

Το πώς θα επιλυθεί αργότερα το ζήτημα της κατανομής των κερδών σε ένα εθνικοσοσιαλιστικό κράτος δεν συζητείται εδώ.

Προσωπικά, πιστεύω ότι μια γενική μείωση των τιμών, διατηρώντας τους μισθούς και τα ημερομίσθια στο σημερινό επίπεδο χρησιμοποιώντας τα σημερινά επιχειρηματικά κέρδη, θα ήταν ο πιο σωστός και αποτελεσματικός τρόπος για να καλύψουμε την απαίτηση για την κατανομή των κερδών σε όλες τις εθνικές παραγωγές.

Είναι όμως πολύ πιθανό ότι το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος θα λύσει το ζήτημα της συμμετοχής στα κέρδη με πολύ ευρύτερη έννοια, από ό, τι είναι σκιαγραφημένο σήμερα στα καπιταλιστικά και μαρξιστικά μυαλά.

Το αίτημα για συμμετοχή στα κέρδη πηγάζει είτε από την επιθυμία για κέρδος οπότε ως προς την ουσία είναι «καπιταλιστική», είτε από το φθόνο, οπότε είναι «μαρξιστική».

Μόνο στο ιδανικό κράτος, όπως το αντιλαμβάνεται ο Εθνικοσοσιαλισμός, είναι δικαιολογημένο, επειδή στη δική μας

εποχή όταν θα ερχόμαστε να λύσουμε αυτό το πρόβλημα, θα πρέπει να αποφύγουμε την καπιταλιστική μέθοδο παραχώρησης ενός μικρού μεριδίου στην επιχείρηση, που έχει σκοπό μόνο να εξασφαλίσει τη μορφή και το προνόμιο του κέρδους των μεγαλύτερων μετόχων, όπως και την μαρξιστική ιδέα του φθόνου, που με το υποτιθέμενο «το ίδιο για όλους», στην πραγματικότητα δεν αποφέρει τίποτα σε κανέναν, γιατί σκοτώνει την αξία της προσωπικότητας και έτσι βλάπτει το ευρύ κοινό.

Αυτό πρέπει να διευκρινιστεί με μερικά παραδείγματα:

Δεν ωφελεί τους εργαζομένους, που «συμμετέχουν στα κέρδη» ενός εργοστασίου παπουτσιών, να παίρνουν μερικές μετοχές της επιχείρησης ή ένα μικρό μπόνους ή ένα ζευγάρι παπούτσια σε τιμή κόστους, όταν στη συνέχεια πρέπει να πληρώνουν όσο το δυνατόν περισσότερα για τα πουκάμισά τους, τα κοστούμια, τα παντελόνια, τη μπύρα, το λουκάνικο και το ψωμί, γιατί και εκεί οι οι ράφτες, οι κρεοπώλες, οι αρτοποιοί και οι ζυθοποιοί καλύπτουν την απληστία του κέρδους των εργοστασίων ψωμιού, μπύρας, υφασμάτων και ενδυμάτων για την δική τους «συμμετοχή στα κέρδη»!!

Η *μείωση των τιμών* είναι η μαγική λέξη, που κάνει κάθε εθνοσύντροφο να «συμμετέχει στα κέρδη» της συνολικής εθνικής παραγωγής.

Ακόμη και η αίσθηση της κοινωνικής δικαιοσύνης ενός πραγματικού Εθνικοσοσιαλιστή δεν μπορεί να ικανοποιηθεί με το γεγονός ότι οι οδοκαθαριστές, οι ανειδίκευτοι εργάτες, οι μερικαματιάρηδες, οι εργάτες στους σιδηροδρόμους, οι ταχυδρόμοι, οι εργαζόμενοι στις μεταφορές, οι σκουπιδιάρηδες, οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία, για να αναφέρουμε μερικές ομάδες, οι αγρότες, οι εργάτες ορυχείων, οι ανθρακωρύχοι, οι σκληρά εργαζόμενοι, οι εργάτες οικοδομών, θα πρέπει **πάντα** να παραμένουν **αποκλεισμένοι από μια συμμετοχή στα κέρδη**, γιατί όταν σκουπίζουν δρόμους, σπάνε πέτρες, φέρνουν γράμματα κ.λ.π. δεν δημιουργούν κανένα «κέρδος», δεν συμβάλλουν στην αύξηση των αξιών. Και στη γεωργία (στην οποία δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη μόνο τα λίγα μεγάλα

αγροκτήματα γεωργίας, βοοειδών, δασοκομίας, τεχνητών λιμνών κ.λ.π. αλλά και τα πολλά εκατομμύρια που ασχολούνται με άλλες επιχειρήσεις που συνδέονται με αυτήν) όπου μπορούμε να μιλήσουμε για «κερδοφορία» μόνο σε πολύ σπάνιες εποχές καλής συγκομιδής, όπως και στις βαριές βιομηχανίες, τα ανθρακωρυχεία, υπό την πίεση του διεθνούς ανταγωνισμού, παράγουν το λιγότερο κέρδος.

Μεταξύ αυτών των εκατομμυρίων εργαζομένων και απασχολούμενων, που συχνά απασχολούνται στους πιο σημαντικούς βασικούς κλάδους της βιομηχανίας, για τους οποίους, ανάλογα με την κατάσταση, η άμεση συμμετοχή στα κέρδη δεν μπορεί ποτέ ή σχεδόν ποτέ να αμφισβητηθεί, υπάρχουν και εκείνοι που είναι αναλογικά λιγότερο ευνοημένοι, που τυχαίνει να απασχολούνται σαν γυναίκες καθαρίστριες ή κλητήρες σε ένα νυχτερινό κέντρο διασκέδασης, σε ένα λουτρό πολυτελείας, σε ένα ειδικό εργοστάσιο, ή σαν εργάτες σε μια οπτική, χημική ή άλλη εταιρεία με μονοπώλιο ή παγκόσμια φήμη. Δεν θα ’πρεπε και αυτοί να συμμετάσχουν στα πολυτελή κέρδη, στα μερίσματα, θα έπρεπε να γίνονται αυτές οι απολαύσεις, ακόμα πιο απρόσιτες και απλησίαστες, για την πλειοψηφία των εθνοσυντρόφων;

Μας αρέσει να σκεφτόμαστε ένα χείμαρρο χρημάτων από μερίσματα, πριμοδοτήσεις, χριστουγεννιάτικα δώρα που ξεχύνεται σε εργαζόμενους, σε απασχολούμενους και δημόσιους υπαλλήλους, οι οποίοι έχουν προσφέρει εξαιρετική δουλειά για μια επιχείρηση εδώ και χρόνια. Τέτοιες προσδοκίες κοινωνικοπολιτικού χαρακτήρα, όπως επιζητεί για παράδειγμα η Γερμανική Εθνική Ένωση Εμπορικών Υπαλλήλων (Deutschnationaler Handlungsgehilfen-Verband), δεν χρειάζονται ούτε πρέπει να συζητηθούν ή να προβληθούν σε αυτή την πραγματεία για τις γενικές αρχές. Αυτή η απαίτηση, ειδικά στο σημερινό σύστημα, είναι μια σημαντική απαίτηση που πρέπει να προσελκύσει τους οπαδούς. Το «κέρδος» εξαρτάται κυρίως από τη καπιταλιστική επιχειρηματική κατάσταση ή από την ικανότητα του τεχνικού ή εμπορικού διευθυντή, – η αποτυχία μπορεί να προκύψει από ελαττωματική

κατασκευή ή λάθος στους υπολογισμούς. Όσο εργατικοί κι αν είναι οι εργαζόμενοι και οι απασχολούμενοι, μπορούν να έχουν ελάχιστη ή καθόλου επίδραση στα αποτελέσματα του έργου της χρονιάς ή στα κέρδη ή τις ζημίες. – Η αποτελεσματικότητά τους, τους επιτρέπει να απαιτούν έναν κατάλληλο και επαρκή μισθό, αλλά δεν υπάρχουν ηθικοί ή οικονομικοί λόγοι για να διεκδικήσουν συμμετοχή στα κέρδη. Δικαιολογημένα θα υπερασπιζόταν τον εαυτό τους ενάντια στην προσδοκία ότι θα πρέπει να καλύψουν τυχόν ζημίες του οικονομικού έτους από τις αποταμιεύσεις τους, δικαιολογημένα οι εργαζόμενοι και οι απασχολούμενοι θα αντισταθούν στο ότι η κακή διαχείριση, το πολυτελές βιοτικό επίπεδο των διευθυντών πρέπει να αντισταθμιστεί με τη μείωση μισθών και των εισοδημάτων τους. Όμως η «συμμετοχή στα κέρδη» μπορεί να δικαιολογηθεί μόνο εάν υπάρχει ικανότητα και ετοιμότητα να μοιραστούν τους κινδύνους και τις ζημίες ή εάν το δικαιολογεί η ειδική απόδοση.

Η συμμετοχή στα κέρδη για το σύνολο θα μπορούσε να έχει την εξής μορφή:

Γιατί, για παράδειγμα, τα μεγάλα έργα ζωγραφικής της Γερμανίας με την κυρίαρχη θέση τους στο μονοπώλιο, να εξακολουθούν να είναι μόνο μια καπιταλιστική αγελάδα για άρμεγμα από τους μετόχους της Κοινοπραξίας Βιομηχανιών Βαφικών Υλών (I. G. Farbenindustrie) και στην καλύτερη περίπτωση – φυσικά με «αύξηση τιμών» να «μοιράζονται τα κέρδη» με τους εργαζομένους και τους υπαλλήλους τους;

Εδώ, το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος θα πρέπει να διασφαλίσει, ότι τα τεράστια κέρδη του μονοπωλίου θα μπορούν να χρησιμοποιηθούν για το ευρύ κοινό με τη μορφή εκτεταμένων **μειώσεων στις τιμές των προϊόντων**.

Μπορούμε να δούμε ότι το πρόβλημα ξαφνικά δεν είναι πλέον ένα κοινωνικοπολιτικό ζήτημα, αλλά συνδέεται στενά με τη σημερινή καπιταλιστική κοινωνική τάξη (αξιώσεις των μετόχων).

Θέλουμε να εφαρμόσουμε αυτές τις κατευθυντήριες αρχές που εκφράστηκαν σύντομα, στο πλαίσιο των οποίων πρέπει να γίνει η προσπάθεια, να πραγματοποιηθεί όσο το δυνατόν περισ-

σότερο η «συμμετοχή στα κέρδη» σε όλες τις εταιρείες, των οποίων τα «κέρδη» είναι τώρα αποκλειστικά στις τσέπες του επαγγελματικού δανειακού κεφαλαίου. –

3. **Κατάσχεση όλων των κερδών που δεν προήλθαν από τίμια εργασία, αλλά από τον πόλεμο, την Επανάσταση – και επιπλέον – τη σταθεροποίηση και την εκ νέου αξιολόγηση του μάρκου καθώς και των προϊόντων αρπαγής και τοκογλυφίας**.

Αυτό είναι ένα μέτρο τιμωρίας και δικαιοσύνης, που δεν απαιτεί καμία εξήγηση βάσει οποιασδήποτε αρχής.

4. **Εξάλειψη της έλλειψης κατοικιών μέσω εκτεταμένης κατασκευής κατοικιών σε όλο το Ράιχ με τα κεφάλαια της μη κερδοσκοπικής κατασκευαστικής και εμπορικής τράπεζας που θα δημιουργηθεί σύμφωνα με το κεφάλαιο «Χρηματοπιστωτική πολιτική § 4»** – με αυτό κλείνει ο κατάλογος των κοινωνικοπολιτικών απαιτήσεων. Όσον αφορά την τεχνική, νομισματική και οικονομική πλευρά δεν μπορεί και δεν θα μπορούσε να ειπωθεί εδώ τίποτα παραπάνω, επειδή πρόκειται για ένα πολύ μεγάλο ειδικό θέμα· αλλά είναι και ένας τομέας, που πρώτα απ’ όλα φαίνεται ότι, ακόμα και τα μυαλά που έχουν μολυνθεί από τον καπιταλισμό μπορούν να το κατανοήσουν και να το εφαρμόσουν στην πράξη. Ο τόμος 8 της Εθνικοσοσιαλιστικής Βιβλιοθήκης ασχολείται λεπτομερώς με αυτό το ζήτημα.

Θρησκευτική και Πολιτιστική πολιτική

Είναι απολύτως αδύνατο να συμπεριληφθούν περισσότερες από μερικές αρχές σε ένα έγγραφο προγράμματος σχετικά με τον πολιτιστικό τομέα. Αυτό έχει ήδη γίνει. Κατά τα άλλα πρέπει να είναι αρχή για τους Εθνικοσοσιαλιστές να μην εμπλέκουν «θρησκευτικά» ζητήματα σε γενικές πολιτικές συζη-

τήσεις. Μόνο εκείνοι που, για παράδειγμα, κατέχουν πλήρως το εβραϊκό ζήτημα, μπορούν να κάνουν αντικείμενο δημόσιων δηλώσεων και επιθέσεων, την φθοροποιό επιρροή των μυστικών δογμάτων του Εβραϊσμού. Το παράδειγμα του παλιού δασκάλου Τίοντορ Φριτς δείχνει, ότι ακόμη και αυτός ο εξαιρετικά ειδικός στο Ταλμούδ δεν μπόρεσε να γλυτώσει από πολλούς μήνες φυλάκισης. Αυτό δεν σημαίνει, ότι πρέπει να μείνετε μακριά από αυτό, αλλά αντίθετα, να αντιμετωπίζετε πολύ προσεκτικά αυτά τα ζητήματα.

Το ίδιο ισχύει για όλες τις ηλίθιες και χονδροειδείς επιθέσεις κατά του Χριστιανισμού. Εκφράσεις όπως «ο Χριστιανισμός έχει κάνει μόνο κακό» δείχνουν απλώς ότι ο ενδιαφερόμενος δεν έχει καμία ανθρώπινη και πολιτική διακριτικότητα.

Μπορεί κανείς να κατηγορήσει την Εκκλησία για ανάμειξη στην πολιτική, ακόμη και οι καλύτεροι Χριστιανοί θα αποδοκιμάσουν τις ωμότητες της Ιεράς Εξέτασης και τις δίκες των μαγισσών που πραγματοποιήθηκαν στο όνομα του σταυρού, αλλά εκφυλισμοί και προσωπικά λάθη ατόμων δεν πρέπει ποτέ να γενικευτούν σαν όνειδος σε ένα από τα μεγαλύτερα φαινόμενα στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η χριστιανική «θρησκεία» έχει ανασύρει και διαπαιδαγωγήσει εκατομμύρια και εκατομμύρια και τα έφερε κοντά στο Θεό από τα βάσανα που υπέφεραν.

Ο πολιτισμός του Μεσαίωνα στάθηκε όρθιος κάτω από το σημάδι του σταυρού· επιτεύγματα, θυσίες, θαρραλέα πίστη έχουν τις ρίζες τους στη Χριστιανοσύνη. Γι’ αυτό πρέπει να είμαστε προσεκτικοί για να διακρίνουμε τον εσωτερικό πνευματικό πυρήνα του χριστιανισμού από τις διάφορες μορφές των εξαμβλωμάτων της κοσμικής εμφάνισής του.

Το κόμμα ως έχει βασίζεται στον θετικό Χριστιανισμό.

Αυτό δεν είναι το κατάλληλο μέρος για να συζητήσουμε όλα τα ζητήματα, τις ελπίδες και τις επιθυμίες για το αν το γερμανικό έθνος μπορεί κάποια στιγμή να ανακαλύψει κάποια νέα μορφή για τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις και την αγάπη του στο Θεό, αυτά είναι θέματα κοσμικής σημασίας, που προχωρούν

πολύ πιο πέρα, τα οποία επίσης υπερβαίνουν το πλαίσιο ενός τόσο θεμελιώδους προγράμματος όπως αυτό που διακηρύσσει ο Εθνικοσοσιαλισμός.

Σε κάθε περίπτωση, το κόμμα το απαγορεύει να ταυτιστεί με τις προσπάθειες λατρείας του Όντιν, όπως συμβαίνει από την πλευρά του πολιτικοποιημένου κλήρου, αν και μένει να δούμε αν τέτοιες προσπάθειες υπάρχουν σε σημαντική κλίμακα.

Θα έχει μεγάλη πρακτική σημασία και προτεραιότητα να στραφούμε ενάντια στα φαινόμενα αποσύνθεσης που δηλητηριάζουν το έθνος μας στον τομέα της τέχνης, της λογοτεχνίας, της επιστήμης, της σκηνής, του θεάτρου και πάνω από όλα σε ολόκληρο τον Τύπο. Το πρόγραμμα βασικών αρχών, τα λεγόμενα 25 σημεία, είναι αρκετά λεπτομερές ώστε να είναι περιττό να πούμε περισσότερα σχετικά με αυτό το θέμα.

Στρατιωτικές και άλλες μεταρρυθμίσεις

Ο εθνικός στρατός, η μεταρρύθμιση του εκλογικού νόμου, τα επαγγελματικά επιμελητήρια, η νομοθετική μεταρρύθμιση, οι συνταγματικές μεταρρυθμίσεις είναι τόσο τεράστια ζητήματα και τομείς, που επηρεάζουν τη δημόσια ζωή, που κανείς δεν μπορεί να μιλήσει για αυτά σε λίγες προτάσεις. Οι κύριες ιδέες εκφράζονται στο ίδιο το πρόγραμμα, αλλά το καθήκον να τις σκεφτούμε και να τις επεξεργαστούμε και, πάνω απ’ όλα, να τις εμβολιάσουμε στο ιστορικό παρελθόν θα είναι το μεγάλο πρόβλημα των επόμενων ετών, όταν ελπίζουμε ότι η πολιτική εξουσία θα είναι δική μας, και όταν θα πρέπει να είμαστε εξοπλισμένοι με τη δύναμη και τις γνώσεις που είναι απαραίτητες για την ανάληψη των υποθέσεων του κράτους.

Εδώ έχουμε ένα πλούσιο πεδίο για το ερευνητικό έργο των εθνικοσοσιαλιστών· εδώ όμως θα αποδειχθεί και πάλι το τεράστιο μέγεθος της εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας.

Η σημασία του εθνικοσοσιαλισμού αποδεικνύεται ακριβώς σε αυτό και στο γεγονός ότι δεν αφήνει ανέπαφο κανένα τομέα της

δημόσιας ζωής, γιατί παρέχει ένα εντελώς νέο θεμέλιο πάνω στο οποίο πρέπει να οικοδομήσουμε αυτήν τη ζωή.

5. Αυτό που δεν θέλουμε

Προκειμένου να τονίσουμε τη θετική πλευρά του Προγράμματός μας, θα ήταν καλό να πούμε εν συντομία **αυτό που δεν θέλουμε**.

Δεν θέλουμε – **να γυρίσουμε πίσω** – δεν θέλουμε οι τροχοί της ιστορίας να γυρίσουν προς τα πίσω και, για παράδειγμα, ούτε να ξαναζωντανέψουν τις δυναστείες που έχουν ξεθωριάσει σιωπηλά, αφήνοντας σχεδόν κανένα ίχνος από τον εαυτό τους – έχουν κρίνει τον εαυτό τους. – Ούτε θέλουμε να θέσουμε τις τάξεις, που έχουν εκθρονιστεί σήμερα, ξανά στις προηγούμενες προνομιακές τους θέσεις. Ο αξιωματικός και ο δημόσιος υπάλληλος δεν είναι ουσιαστικά ανώτεροι ή καλύτεροι από οποιοδήποτε άλλο επάγγελμα, στο βαθμό που εργάζονται πραγματικά με την ιδέα μας να υπηρετούμε πρώτα ολόκληρο το έθνος.

Δεν είναι η στολή ή η χρυσή δαντέλα, που κάνουν τον άνδρα, αλλά η απόδοση.

Δεν θέλουμε όμως μια μονόπλευρη προτίμηση ή τεχνητή εξύψωση του επιπέδου των χειρωνακτών ή ακόμη και μια δικτατορία του προλεταριάτου. Δεν μπορούμε και δεν θα ’ πρεπε να φανταστούμε και να μας καρφωθεί στο μυαλό, ότι κάθε τάξη επειδή κάποτε καταπιέστηκε θα μπορούσε να αντλήσει το δικαίωμα μόνο από αυτό για να έρθει στην εξουσία. Τέτοιες προσπάθειες, όταν τεθούν σε εφαρμογή, οδηγούν αναπόφευκτα σε τρομερές συνέπειες όπως έδειξε η εξέγερση του Χρηματιστηρίου του Νοεμβρίου 1918. Δεν ήταν το μέχρι τότε

δήθεν καταπιεσμένο τμήμα του λαού που είχε νικήσει παντού, αλλά ένα πλήθος πολιτικών απατεώνων, άπληστων τυχοδιωκτών, κερδοσκόπων, πολυλογάδων και ανόητων, που κατέλαβαν τον κρατικό μηχανισμό και τις οικονομικές λειτουργίες και η δικτατορία του προλεταριάτου που είχαν υποσχεθεί έγινε η σημερινή

δικτατορία του «**κερδοσκόπου**».

Ακόμη και ένα κράτος μιας εθνικοσοσιαλιστικής νέας τάξης, δεν θα μπορούσε να έχει ελπίδα επιτυχίας, εκτός εάν είχε στη διάθεσή της ένα πολύ καλά εκπαιδευμένο προσωπικό ανδρών, ατσάλινους και ανθεκτικούς σαν το σίδερο, πλήρως εμπνευσμένους από τις βασικές αρχές του προγράμματος, σοβαρούς άνδρες δραστήριους και έμπειρους. Ακόμη και με εμάς πάρα πολλοί ικανοί δημαγωγοί θα χώνονταν με νύχια και με δόντια και θα αποκόμιζαν πλεονεκτήματα κάτω από τη νέα τάξη.

Είναι πολύ πιο εύκολο να εξετάζουμε κριτικά και να διορθώνουμε τα μειονεκτήματα μιας παρακμάζουσας κοινωνίας από το να κάνουμε εργασίες ανασυγκρότησης.

Δεν θέλουμε να είμαστε απλά ένα κόμμα, που θα αποκτήσει σιγά σιγά τη θέση του στο κοινοβούλιο, στη διοίκηση κ.λ.π., και ύστερα ίσως να καταλαμβάνει το ένα ή το άλλο υπουργικό αξίωμα σε μια κυβέρνηση συνασπισμού, και μετά αργά αλλά σίγουρα να διαλυθεί, – γιατί τότε ο ιστορικός μας ρόλος θα είχε παιχτεί, όπως σήμερα η γερμανική σοσιαλδημοκρατία έχει ολοκληρωθεί πνευματικά και πολιτικά. Το ίδιο ισχύει και για τους Γερμανούς εθνικιστές, και αυτοί έχουν ήδη απαρνηθεί τις ανώτερες βασικές αρχές τους για να μπουν στην κυβέρνηση.

Δεν θέλουμε καμιά υπουργική πολυθρόνα και καμιά κυβερνητική θέση για χάρη της θέσης ή της εξουσίας, δεν θέλουμε την εξουσία για χάρη της εξουσίας, αλλά θα θεωρούμε οποιαδήποτε τέτοια θέση σαν ένα βήμα προς τον μεγάλο μας στόχο. Ανάμεσα σε εμάς και στους υπόλοιπους υπάρχει πάντα το αγεφύρωτο φλεγόμενο σπαθί της κοσμοθεωρίας μας.

Από τη μία πλευρά, το κράτος, ή καλύτερα το ψεύτικο κράτος, του φιλελεύθερου-δημοκρατικού-κοινοβουλευτικού

χαρακτήρα, που καλύπτει μόνο από αναγκαιότητα την τυραννία του δανειακού κεφαλαίου, και στα πόδια του ένας ολόκληρος όχλος και οι σερνόμενοι ανυπόμονα δούλοι των Εβραίων, οι κοινοβουλευτικοί απατεώνες και οι ευνοούμενοί τους, οι δικαιούχοι του συστήματος και τα τσιράκια τους

και από την πλευρά μας, **ο αγώνας για την απελευθέρωση και την κάθαρση του λαού μας, ένας εξαγνισμός για το αληθινό κράτος της κοινωνικής δικαιοσύνης και της εθνικής ελευθερίας**.

6. Επίλογος

Τι πρέπει να γνωρίζει ο Εθνικοσοσιαλιστής για το πρόγραμμα; ήταν το καθήκον που έθεσε αυτό το πρώτο φυλλάδιο της Εθνικοσοσιαλιστικής Βιβλιοθήκης. Έχουμε δει ξανά και ξανά τη μοναδική βασική αρχή που διατυπώνεται σε όλα τα επιχειρήματά μας σαν ένα κόκκινο νήμα: **Ο εθνικοσοσιαλισμός είναι μια κοσμοθεωρία, που έρχεται σε έντονη αντίθεση με τον σημερινό κόσμο του καπιταλισμού και του μαρξιστικού και αστικού δορυφόρου του**.

Η ζωή μας είναι ένας αγώνας στην υπηρεσία αυτής της μεγάλης ιδέας, στον αγώνα για μια νέα Γερμανία, και δεν θα ήταν πραγματικός αγώνας εάν ο αγώνας μας για μια κοσμοθεωρία δεν είχε ένα σύμβολο, μια σημαία.

Μπορεί κανείς να φανταστεί ένα σύμβολο, μια σημαία, π.χ. του οικονομικού κόμματος, που θα ξεπερνούσε τις αξιολύπητες αλληγορίες της δεκαετίας του '80 και του '90; Ή τα στέμματα των λεσχών καπνιστών; Σίγουρα όχι. Πώς είναι η σημαία του κόμματος του Στρέζεμαν;

Οι μαύροι καταχράστηκαν το σημάδι του σταυρού και οι κόκκινοι τις παραδοσιακές σημαίες της μεσαιωνικής αυτοκρατορικής δόξας.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές συνεχίζουμε να κυματίζουμε τις πολεμικές μας σημαίες. Αιώνια νέος, αστραφτερός και λαμπερός, υψώνεται μπροστά μας ο τροχός του ήλιου, ο αγκυλωτός σταυρός, το σύμβολο της αφύπνισης της ζωής.

Οι πολεμικές μας σημαίες, οι αετοί μας
φέρουν αυτό το σύμβολο.

«Είμαστε ο στρατός του Αγκυλωτού Σταυρού
Σηκώστε τις κόκκινες σημαίες
Θέλουμε δουλειά για τους Γερμανούς
Ανοίξτε το δρόμο στην ελευθερία!»